

Miroslav Búran

POBLÚDENIE

Richard Lunter - KICOM

Miroslav Búran

POBLÚDENIE

Vydavateľ Richard Lunter – KICOM

Text: Miroslav Búran
Ilustrácia na obálke: Juraj Bocian
Zalomenie: Zdeno Brontvay
Korektúry: Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanj.sk
info@knihanj.sk

Vydanie prvé, rok 2016

ISBN 978-80-89780-11-2

© Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Kamkoľvek idete, choďte celým srdcom.
(Confucius)

Pod'akovanie:

Ďakujem všetkým blízkym,
ktorí mi pomáhajú a pozitívne ma ovplyvňujú.

Ďakujem rodine Hazuchovej
za finančnú pomoc pri vydaní knihy.

Autor

1. kapitola – Byť chemikom sa opláti

„S tým by som sa nevyspala ani keby bol posledný muž na svete!“ zahučala Hedviga a zavinula si mokré telo do uteráka. Zobrala do rúk hrebeň a rozčesávala si dlhé čierne vlasy siahajúce až po pás. Zita sa tvárila zádumčivo, no možno iba nechcela priznať, že má Hedviga pravdu. Pristihla sa, ako ju pozoruje, čo ju trocha prekvapilo.

„Preboha, snád' nie som na baby?“ striaslo ju. V tom okamihu si však nebola istá či z tej predstavy, alebo od vzrušenia.

Zita tiež nevyzerala zle. Mala krátke hnedé vlasy, menšie prsia a trocha vypúlený zadok, ale mužom sa páčila. Nikdy nemala núdzu o nápadníkov.

„Čo je to dnes s tebou? Aj spiacu Vandu by si pokojne skryla do vrečka,“ zabŕdla do nej Hedviga. Tá poznámka Zitu urazila, lebo porovnávať ju s Vandou bolo pre ňu čosi ako porovnávať vánok s hurikánom.

„Chceš ma vytočiť?“ zasyčala Zita a nahádzala spotené veci do tašky. Dnes vôbec nemala náladu na hlúpe reči.

Spiacu Vanda sedela nezúčastnene v kúte a slimačou rýchlosťou si balila veci. Vôbec nič a nikoho neriešila. Na svoje okolie pôsobila, akoby jej mozog pracoval o čosi pomalšie než všetky ostatné v miestnosti, čo jej však absolútne neprekážalo. Bola na nezájem zvyknutá, lepšie povedané, v tomto stave si hovala.

Zita a Hedviga nikdy nechápali, načo baba ako ona, ktorá o svoj zovňajšok vonkoncom nedbá, navštevuje hodiny aerobiku.

„Bud' je masochistka, ktorá sa vyžíva v utrpení, alebo naozaj nemá kam ísť,“ skonštatovala Zita.

„Ahoj, Vanda, tak zasa v utorok,“ zvolali tie dve, a kým sa Vanda stihla obrátiť, boli už na ceste domov.

„Počúvaj, Hedviga, takže Marcel u teba nemá žiadnu šancu?“

„Kristepane, to si ťa kedy stihol omotať?“ vyštekla Hedviga nahnevane.

„Nikto si ma neomotal. Iba ma poprosil, či by som sa za neho neprihovorila, aj keď som mu vravela, že je to hlúposť.“

„Tak nabudúce daj na svoj inštinkt a už sa ma na také sprostosti nepýtaj!“ zahriakla ju Hedviga.

„Dobre, nebudem, aj keď nechápem, prečo si voči nemu taká predpojatá?“

„Máš pravdu, som predpojatá a viac sa k tomu nemienim vyjadrovať!“ ukončila debatu.

Po zvyšok cesty sa už nerozprávali. Zita sa vo vnútri cítila urazená a Hedviga premýšľala kam a s kým večer vyrazí. Bola vyštudovaná chemička a práca v laboratóriu jej dávala istú voľnosť. Samozrejme, že sa musela zúčastňovať rôznych konferencií a niektoré projekty jej zhlkli všetok voľný čas, ale niekde medzitým sa cítila slobodná.

„Tak s tebou večer definitívne nemám rátať?“ spýtala sa Zity a zastala pred vchodom do činziaku.

„Dnes určite nikam nejdem, som totálne vyčerpaná. Okrem toho, zajtra ma čaká perný deň. Nie každý je laboratórny poval'ač, niekto musí tvrdo drieť, aby si zarobil na živobytie,“ vmietla jej do tváre Zita a pokračovala v ceste domov.

Hedvigy by sa to aj dotklo, keby si tú výčitku aspoň na sekundu pripustila, lenže to vôbec nemala v povahe. Z útrobov značkovej kabelky vylovila kľúče a odomkla poštovú schránku, v ktorej už na ňu netrpezlivo čakali všetky letáky z obchodných reťazcov. Vybrala ich a vzápätí šmarila do koša v rohu chodby. Potom spokojne zamierila do bytu. Nenávidela hlúpe letáky hlúpych reťazcov a ženy, riadiace sa nimi, nazývala knedľami. Navyše, keď si len predstavila všetky tie nekvalitné potraviny plné umelých konzervantov, dvíhal sa jej z toho žalúdok. Nechácala, ako je možné, že predajcovia robia z konzumentov idiotov a že tí hlupáci im to doslova žerú. Bola si vedomá nelichotivej situácie v našom potravinárstve, preto si vyberala najmä biopotraviny, v horšom prípade potraviny s minimálnym množstvom éčok, čo bol väčšinou veľký problém. Odtedy napríklad kolega vo svojom výskume zistil, že klasická kyselka v umelohmotnom obale obsahuje nebezpečné E123, spôsobujúce rakovinu, začala nakupovať obyčajné citróny.

Zabuchla za sebou dvere tak hlasno, že to museli počuť susedia až na päťke. Vyzula si topánky na podpätkoch a vkrácala do papúč. Byt zívaj prázdnotou. Mala v ňom iba minimum nábytku – stôl, kreslo, sedačku, stolík pod televízor a dve police plné kníh. Na stole ju čakal nedodaný rožok z raňajok, šálka od čaju a nedopitá fľaša vína z večerajšieho večera. Zobrala do rúk ovládač, stlačila tlačidlo ON a naliala si vína.

„Hm, včera bolo fajn,“ pomyslela si. Tajne ju navštívil Dušan. Ale Zite to radšej nepovedala, lebo tá by jej kona-

nie nepochopila a nemala náladu na vysvetľovanie toho, čo s ňou robí nedostatok sexuálnej aktivity. Dušan mal so Zitou kedysi milostné pletky, ale nedopadlo to práve najlepšie. Keď ho Zita prichytila s inou, začínajúci románik okamžite ukončila. Odvtedy sa mu zdarne vyhýbala, o čom Hedviga, samozrejme, vedela, no nevzbudzovalo to v nej žiadne morálne zábrany. Dokonca ani včera večer voči Zite necítila žiadne výčitky.

Vybrala z tašky spotenú teplákovú súpravu a vložila ju do práčky. Nasypala prach, naliala aviváž a pustila základný program. Chvíľu len tak načúvala zvuku tečúcej vody, ktorou sa práčka samovoľne napúšťala a zistila, že hoci ten zvuk pôsobil akosi čudne, ju upokojoval. Po chvíli sa strhla a vrátila sa nazad do obývačky. Za hodinu by to malo byť opraté, dúfala, lebo za hodinu a pol sa má stretnúť s Kornelom. Odpila si z pohára, v správach práve dávali niečo o zdražovaní potravín a o zvýšení DPH. V tej chvíli sa v nej vzbúrila žlč. „Debilná politika!“ zakliala a od nervov si odhryzla zo skameneného rožka z raňajok.

„Zvykaj si, dievča, zvykaj na suchú stravu,“ akoby počula nepríjemný hlas úlisného politika s plešinou, vystupujúceho z obrazovky.

„Bastard!“ zrevala a vrhla sa na čiernu vec na stole a nacvičeným chmatom rázne prepla na hudobný program. Tam práve hrali nejakého amerického týpka, ktorý ceril zlaté zuby a okolo neho sa obšmietali štyri mulatky.

„O nič lepšie,“ pomyslela si Hedviga. Radšej však bude počúvať americkú hatlaninu, ako hlúpe argumenty slovenských politikov, ktorí sa snažia namastiť si vlastné vrecká.

Vošla do kuchyne a pri pohľade na lístok, pripnutý na chladničke, sa chytila za hlavu.

„Ja krava sprostá, zabudla som nakúpiť!“ zvolala nahlas a vtom jej napadlo, že si chcela na večeru urobiť zeleninový šalát s kuracím mäskom. Podišla k chladničke a opatrne ju otvorila, no na biely jogurt a plesnivú paradajku naozaj nemala chuť.

Zamračila sa pri pohľade na zelenú pleseň, rozťahujúcu sa na zošúverenej rajčine a zrazu ju naplo. Rozbehla sa na toaletu a len-len že sa nepovracala. Až teraz, s hlavou temer v záchode, si všimla tmavé fláky po stenách. Zbehla do špajze a v rukách zvierala pohár s čírou tekutinou. Celý obsah postupne vyliala po vnútornom obvode záchoda. Čosi zasyčalo ako práve prebudený had, a jeho útroby sa po chvíli zabeleli čistotou. Ešteže má doma kyselinu chlo-rovodíkovú a iné dôležité látky pre prípady ako tento.

„Byť chemikom sa oplatí!“ pomyslela si a išla vyvesiť práve dopratú bielizeň.

2. kapitola – Nenávid' blízneho svojho

Kornel bol bývalý frajer Hedviginej mladšej sestry, Simony. Nemali sa veľmi v láske, už odmalička spolu súperili o otcovu pozornosť. Ich otec bol riaditeľom miestnej obchodnej akadémie a jeho rukami, a to doslova, prešlo mnoho študentiek. Na svoje dcéry však totálne kašľal. Za ten čas, ktorý s nimi trávil, v nich dokázal vzbudiť absolútnu nenávisť. Hedviga vždy vynikala v chémii a matematike a Simona bola zasa dobrá v jazykoch. Namiesto toho, aby ich nasmeroval správnym smerom, hľadal v nich iba chyby, vravel im, aké sú neschopné. Jeho dcéry by mali vynikať úplne vo všetkom. Ani po rokoch im neodpustil, že nešli študovať k nemu na obchodnú akadémiu, ale na gymnázium. Dával im to celý čas dostatočne vyžrať, až kým neodišli na vysoké školy. Z Hedvigy sa napokon stala špičková chemička a Simona zvládla učiteľstvo na Univerzite Komenského so zameraním na nemčinu a francúzštinu. Ani po rokoch sa však sesterský vzťah veľmi nezlepšil, práve naopak. Obe totiž zdedili otcovu neústupčivú povahu. Vrcholom všetkého bolo, keď si mladšia Simona našla dokonalého priateľa Kornela, čo bolo pre Hedvigu absolútne šokujúce. Bola dosť sebavedomá na to, aby o sebe tvrdila, že vyzerá oveľa lepšie ako Simona. Už len tým, že nenosila odpudzujúce popolníky a, navyše, bola najmenej o desať kilogramov ľahšia. Kornel bol vysoký, celkom dobre vyzerajúci mladík s titulom PhDr. Hedvigu to rozčuľovalo do nepričetnosti. Nevedela pochopiť, prečo taký inteligentný fešák zakopol práve o jej sestru. Naopak, Simona si týmto u otca poriadne šplhla.

„Vidiš, je mladšia a už má frajera, a ešte akého!“ oplieskal jej to otec s potešením o hlavu.

Netušil, že Hedviga mala iks frajerov, a to nerátala tých na jednu noc. Najradšej by mu to povedala, chrstla do tváre ako pohár studenej vody, ale tým by si len vykopala vlastný hrob. Zvolila teda úplne inú taktiku, pokúsi sa Kornela zdiskreditovať. Raz, keď Kornel sedel v obývačke a čakal na sprchujúcu sa Simonu, Hedviga sa chopila iniciatívy.

„Kornel, jednu vec celkom nechápem.“

„Akú?“ spýtal sa pokojným hlasom.

„Prečo strácaš čas s takou nezaujímavou osobou, akou je moja sestra?“

Otázka ho zjavne zaskočila, lebo v prvom momente sa nezmohol na nič iné ako pokrčenie ramenami.

„Povedz mi jednu jedinú vec, ktorá ti na nej imponuje,“ dobiedzala do neho.

„Hm, jej zmyselné pery a jazyk, vie s ním úžasne narábať!“ vyriekol napokon a usmial sa.

To ju ešte väčšmi rozhnevalo. „Bodaj by nie, má ho predsa študovaný!“ odsekla a vzdialila sa. Jej pokus o sestriino znemožnenie napokon zlyhal. Vtedy ešte netušila, že to bude práve Simona, ktorá Kornela odkopne kvôli nejakeému sadlom obrastenému spolucestujúcemu z vlaku.

Až s odstupom času sa dozvedela, že vraj bol Kornel pre ňu až príliš perfektný a ona sama sa pri ňom cítila nedokonalá. Tak si našla niekoho seberovného. Jej psychike to úžasne pomohlo, ale u otca totálne klesla. Úplne s ňou prestal komunikovať. Hedvigu táto udalosť posadila naspäť do sedla.

Zopár rokov sa Hedviga a sestrin bývalý nevideli, až včera sa jej telefonicky ozval a požiadal ju o stretnutie. Bez váhania súhlasila.

Vonku fúkal studený jesenný vietor, ideálny na schnutie bielizne. Hedviga stála pred zrkadlom a natierala na seba všetky ženské vychytávky, ktoré ju mali urobiť atraktívnejšou. Už sa jej dlhšie nedarilo nadviazať vážny vzťah. Vôbec jej to neprekážalo, teda, aspoň tak to tvrdila Zite, no v skutočnosti sa cítila unavená a vyprahnutá.

Dušan bol super milenec, ale ako priateľ stál za figu borovú. Keď sa mu po sexe znova prekrvil mozog, stal sa z neho jeden arogantný narcis. Zato Kornel nielenže dobre vyzeral, ale bol aj šikovný; prakticky vo všetkých odvetviach. Aspoň tak si ho Hedviga pamätala z čias, keď ešte chodil s jej sestrou, a to jej pokojne stačilo na to, aby ho označila za ‚alfa‘ samca. Keby sa jej náhodou nepodarilo nájsť si do piatich rokov chlapa a otehotnieť, práve on by bol perfektným darcom spermií. Až pípnutie mobilu ju vyrušilo z myšlienok. Na displeji svietila správa: „O desať minút som u teba, Kornel.“

Hedviga si ešte prehrabla vo vlasoch, uchlipla z včerajšieho vína, no vzápätí jej napadlo, že nechce páchnuť ako jej kolegyňa Alica, ktorá potajme nasáva a nechutne jej páchne z úst. Vzala si naraz dve mentolové žuvačky a vtom zavibroval telefón.

„Myslela som, že zazvoní na zvonček,“ nazdala sa a zodvihla bez toho, aby sa pozrela, kto volá. „Hneď som dole,“ zaševalila.

„Ahoj, Hedviga, chcel som sa spýtať, či si nechceš zopakovať včerajšok. Ako však počujem, tak zrejme áno,“ ozvalo sa v telefóne.

Zdesene zastala a zalapala po dychu: „Dušan, to si ty?“

„Čakala si niekoho iného?“

„Hm, dnes určite nič nebude, už niečo mám!“

„Pokiaľ si dobre pamätám, po tých pohároch vína, tak si vravela, že nemáš na dnešok žiadne plány.“

„To bolo včera, dnes je všetko inak!“

„Si nejaká čudná, nemáš vypité?“

„Vždy si vedel dáme zalichotiť, dúfam, že už chápeš, prečo si stále sám.“

„Chápeš, lebo som presne taký istý ako ty,“ zavrčal do telefónu, na čo mu Hedviga nekompromisne zložila. Bola už dolu na schodišti a ani v najmenšom nemala chuť vracať sa nazad do bytu. Odkedy im nefunguje výťah, zdoláva denne štyri poschodia, čo by sa už pomaly aj mohlo odraziť na jej postave. Hoci podľa Dušana vyzerá v tridsiatke tak, že by jej mohla závidieť aj hocaká osemnásťka. Stála tam a pozorovala okoloidúcich. Striasla ju zima a chcelo sa jej na malú. Bola už tma, bála sa zbytočne ponevierať po sídlisku plnom asociálov a bezdomovcov. Tak len stepovala s prekríženými nohami ako moderátorka počasia a do toho jej ešte začalo škkrkať v žalúdku. Od obeda bolo ďaleko a pol suchého rožka jej žalúdočné kyseliny rozlepťali ako horúca panvica bravčovú masť.

Konečne uvidela svetlá prichádzajúceho auta. Zastalo priamo pred vchodom, na čo Hedviga vyskočila ako gazela, rýchlymi skokmi zdolala naraz niekoľko schodov a usadila sa na prednom sedadle luxusnej limuzíny.

„Ahoj, vyzeráš fantasticky,“ zalichotil jej Kornel a pobozkal ju na tvár.

Ona mala celkom iné pocity, doliehalo na ňu volanie prírody.

„Kam ideme?“ spýtala sa naoko pokojne.

„Poznám jednu útulnú reštauráciu.“

„Dobre tam varia?“ nenechala ho dokončiť.

„Najlepšie!“ odvetil presvedčivo.

„Tak poďme,“ zavelila a prekrížila si nohy.

Napriek tomu, že bol víkend, bola celkom hustá premávka. Kornel svojho bavoráka vôbec nešetril a štýlom plyn-brzda-plyn boli o desať minút na mieste.

„Prepáč, musím si prepudrovať nos!“ zvolala a odbehla na toaletu. V tej rýchlosti, bežiac na desaťcentimetrových podpätkoch, vyzerala ako Usain Bolt v plutvách. Všetko dopadlo tak ako malo, až na skutočný dôvod ich stretnutia. Po zdvorilostnej debatae o živote a jeho nástrahách sa Kornel konečne odvážil a vybalil svoj zámer. Vraj ani po rokoch nedokázal na Simonu zabudnúť. Že práve ona je ženou jeho života a po žiadnej inej netúži. Odvtedy, ako ho poslala k vode, stihol vystriedať tri ženy. Dve boli štíhle a jedna plnoštíhla, no žiadna z nich údajne Simone nesiahala ani po členky.

„Si idiot,“ odvetila sucho Hedviga.

„Ja viem, zamilovaný idiot,“ súhlasil Kornel.

„Nie, naivný idiot, s láskou to nemá nič spoločné!“ odsekla.

„Ako to myslíš?“

„Ani keby bola Simona sama, čo, pokiaľ viem, nie je, ani tak by som sa za teba neprihovorila!“

„Ale prečo, to ma tak nenávidíš?“
„Hlupák, nenávidím svoju sestru!“ vyriekla a hurónsky sa zarehotala.

Takú odpoveď Kornel nečakal.
„Chceš ma?“ spýtala sa ho znenazdajky. Iba nerozhodne pokrčil ramenami.

„Ak ti to pomôže, môžeš ma pri tom volať Simona,“ navrhla mu.

Na to sa mu rozžiarili oči ako sviečka na narodeninovej torte a ruka v ruke sa presunuli k nemu do bytu.

3. kapitola – Nepriateľ môjho nepriateľa je idiot

Kornelov byt vyzeral na prvý pohľad moderne. Ani sa po ňom však nestihla lepšie porozhliadnuť, pretože len čo vkročili do chodby, začala z Kornela strhávať šaty. Ten ju, napriek vzrušeniu, stihol upozorniť, aby si vyzula topánky, lebo nová podlaha ho stála hotový majetok. Na pár sekúnd ju to zabrzdilo, dokonca zauvažovala nad odchodom, ale keď Kornel prevzal iniciatívu, bolo všetko v poriadku. Hodil ju tvrdo na posteľ a potom pomaly a dlho súložili. Celý čas ju oslovoval Simona. Presne tak, ako mu to dovolila.

Hedviga sa po koite cítila ako handra. Až teraz začala chápať sestrine pocity. Kornel bol pri každej činnosti perfektný, no aj u neho platilo porekadlo: “Nie je všetko zlato, čo sa blyští!” Čo ju však úplne zarazilo, bolo, že ani nepočkal, kým ich ukojené telá vychladnú, chcela ho ešte chvíľu objímať a škrabkať vo vlasoch tak, ako to majú chlapi radi, teda aspoň doteraz si to myslela. On však hneď po tom, ako skončil, vbehol do sprchy a pustil na seba prúd horúcej vody. Vraj nenávidí, keď mu po tele steká pot. Nechal ju tam pohodenú ako starú deku na dvore. Takéto správanie sa jej absolútne nepáčilo. Sadol na ňu smútok. Zachumlala sa do periny a zasnívala sa. Predstavila si okamih, keď po dobrom sexe príde ďalší a za ním ešte jeden, a potom noc. Telo vedľa tela. Ruka v ruke, ruka v tele, telo v ruke, telo v tele. Jeho chrápanie, tiché zívnutie a napokon spoločné ranné prebúdzanie. Také čosi už dávno nezažila. Nechala sa unášať fantáziou až do prí-

chodu navoňaného Kornela a jeho bezohľadného vetrania. Otvoril okno i dvere dokorán. Stupňujúci sa chlad ju prinútil vstať z postele, so zamračenou tvárou pozbierať rozhádzané oblečenie zo zeme a obliecť sa.

„Ty sa ani neosprchuješ?“ spýtal sa vyčítavo.

„Načo, veď som sa večer,“ odvrkla mu.

„Ja len, že to nevyzerá príliš dobre.“ Ukázal na jej spotené mapy pod pazuchami.

„To je teraz nový trend, vôňa matky prírody,“ vyštekla.

„Mne sa viac páčiš, keď voniaš značkovým parfumom.“

„A mne zasa, keď smrdíš potom po sexe.“

„Počúvaj, ty nefetuješ náhodou?“

„Debil! Keby si vedel, aké svinstvo obsahuje tá tvoja stoeurová kolínska, radšej by si smrdel ako sedliak po hnoji,“ zvrieskla Hedviga.

„Moja, tá chémia ti už lezie na mozog,“ poznamenal sucho.

„A tebe tá tvoja zadubenosť a moja sestra!“ Nato sa postavila, obula si topánky a čo najrýchlejšie zamierila k dverám.

„Hneváš sa?“ zakričal za ňou. Hedviga neodpovedala.

Vkĺzla do výtahu a už jej nebolo. Zrazu nevnímala tmu, strach, ani samotu. Iba zúrivosť, ktorá sa jej zmocnila až tak, že dostala chuť na cigaretu. Odkedy jej diagnostikovali začínajúcu astmu, zľakla sa, a s fajčením nadobro skoncovala. Aj tí bezdomovci a asociáli na sídlisku sa teraz zdali prívetivejšími ako pán dokonalý idiot. Napadlo jej, že porekadlo: „Nepriateľ môjho nepriateľa je môj priateľ,“ by mali zmeniť na: „Nepriateľ môjho nepriateľa je

idiot.“ Aspoňže taxikár nemal hlúpe narážky, lebo to už by sa stopercentne neudržala.

Konečne bola doma. Vyzula si topánky, vyzliekla bundu a vkročila do obývačky. Bez váhania dopila posledné deci vína. Potom si spomenula, že na dne kuchynskej zásuvky má ešte niečo uliate. Začala sa v nej hrabať ako cigánka v kontajneri a po chvíli zvýskla od radosti. Celá natešená ako dieťa, ktoré práve našlo otcov tajne ukrytý pornočasopis, víťazoslávne poskakovala a v ruke zvierala zdeformovanú škatuľku Marlboriek. Bez otáľania si zapálila. Ľahla si na gauč a silno šlukovala. Takmer už zabudla na ten zvláštne upokojujúci pocit. Cigaretka jej spravila dobre. Aj keď mala šialenú chuť na sprchu, na protest voči tomu idiotovi si do postele ľahla oblečená a spotená, a tak aj zaspala.

Stredajšie ráno by bolo úplné všedné ako každé iné, nebyť vybitého mobilu, ktorý Hedviga zároveň využívala ako budík. Najprv mu silným tresnutím o stôl srdečne poďakovala za predĺžený spánok a vzápätí ho počastovala spříškou nevyberaných slov. Vlasy na hlave jej trčali na všetky smery tak, že vyzerala ako medúza. Pod očami jej vykukli tmavé kruhy. Svrbeli ju päty a páchlo jej z úst.

Znami spíكري vo Fun rádiu sa práve lúčili s rannou šou, čo signalizovalo, že je už desať hodín. Dala si rýchlu sprchu. Nie preto, že by nemala čas, ale preto, aby nemusela v hlave zbytočne analyzovať včerajší zážitok. Zatiaľ sa jej to celkom darilo. Vypočula si správy, počasie a dopravný servis, z ktorého sa zasa nič potrebné nedozvedela, ale vôbec to neriešila. Rozhodla sa, že dnes pôjde do práce

električkou. Aspoň si zaspomína na študentské časy. Inokedy ju každé ráno vozieval kolega Patrik. Ten sa jej dnes márne snažil dovolať. Usúdil, že je asi po nejakom zátahu a do práce zrejme príde až okolo obeda. Usušila si vlasy, naniesla mejkap, urobila linky a pery zvýraznila sýtočerveným rúžom.

„Mala by som si oholiť nohy aj podpazušie,“ skonštatovala.

Predsa len ten včerajšok zanechal na jej sebavedomí drobné škrabance. Chcela zrazu vyzerat' dokonale, ako tie vyretušované kravy na obálkach pánskych časopisov. Rozhodla sa, že holenie nechá na večer a pre istotu si namiesto šiat zvolila nohavicový kostým a tričko s výstrihom v tvare V.

V električke ju namiesto nostalgického rozjímania ovalil neprijemný zápach pomočeného alkoholika a dobrému pocitu nepridala ani uslintaná jazýčková dvoch týndžerov.

„Takto to dopadne, keď doma nemáš budík,“ doberal si ju kolega Patrik, keď mu celá znechutená popisovala svoje zážitky.

Hneď si aj do diára poznačil, že Hedviga potrebuje budík, čo sa mu vzhľadom na jej blížiacu sa narodeninu zdalo ako celkom vhodný darček.

„My niečo oslavujeme?“ spýtala sa Hedviga, keď si všimla na stole poukladané poháre.

„Predstav si, včera večer sa k nám dovalila moja matka, že má problém. Tak som čakal, čo z nej zasa vypadne. Veď ju poznáš, tá hneď spraví z blchy mamuta.“

„No daj!“

„Spýtal som sa jej, čo má teda za problém, keď to nepočká do víkendu. Urazila sa, vraj či za mnou chodí vždy iba so starosťami. Nato som bez váhania odpovedal: áno. Lenže namiesto toho, aby zdvihla kotvy a odišla, uznala, že je o čosi viac vzťahovačná ako inokedy. Je totálne našťvaná na akéhosi výrobcu brúseného skla, ktoré kúpila a chce darovať známemu. Nepovedala komu, len dúfam, že nie nám so Zitou, lebo tá priam nenávidí sklenenú dekoráciu,“ zažartoval Patrik.

„Preboha, snád' tam neobjavila nejakú mikroprasklinu a teba teraz žiada o zalepenie?“

„Ale kdeže. Aha, pozri tu na tie nálepky s logom firmy. Ani za boha ich nie a nie odlepiť!“ Ukázal na strieborné lepký na vonkajšej stene pohára.

„Podaj mi ho, skúsím ja mojimi gélovými nechtami. Načiahla sa smerom k Patrikovi a zovrela pohár.

„Skús, ale daj pozor, aby si si ich nezlomila.“

Ani to nestihol dopovedať, a už sa aj stalo.

„Dočerta, mal si pravdu, silno držia!“ zakliala Hedviga, keď namiesto nálepky jej v ruke zostal gélový necht.

„Vravel som ti, že to nie je také jednoduché, ako sa na prvý pohľad zdá. Ale ja už mám riešenie!“ zvolal víťazne.

„No schválne, predved' sa!“

„Vieš, ako v poslednom čase pracujem na zrážaní plazmidovej DNA?“

„Áno, a čo s tým?“

„No predsa Izopropanol!“ skríkol nadšene Patrik a nakvapkal niekoľko kvapiek roztoku na prilepenú etiketu a tá po niekoľkých sekundách samovoľne odpadla.

„Teba je tu škoda, namiesto hrania sa s DNA si mohol celkom slušne zarábať v Chemických závodoch Juraja Dimitrova,“ zažartovala Hedviga.

„Hlavne, že matka bude spokojná a nebude ma viac zamestnávať hlúpostami. Veď vieš, ako sa majú so Zitou v láske.“

„Hej, viem, ako pes a mačka, každá si chráni svoje teritórium. Najradšej by si hneď skočili do vlasov. Keď už spomínaš Zitu, musím ju zjazdiť za ten odlepený necht. Odkáž jej, že má reklamáciu!“

„Preboha, len jej potom, prosím ťa, nehovor, ako sa ti to stalo. Lebo budem zasa celý večer počúvať prednášku o mojej matke a jej negatívnom vplyve na našu domácnosť,“ zhrozil sa.

Zita s Patrikom žili spolu už tri roky. A na tom, že sa spoznali, mala hlavný podiel Hedviga, ktorá ich dala dokopy.

4. kapitola – Keď niečo chceš, tak si to urob sám!

Piatok ráno. Zita práve dokončovala masáž tváre. Pracovala v jednom z najvychytenejších kozmetických salónov v meste. Ponúkali úplne všetko, čo sa týka starostlivosti o tvár i telo, od čistenia a masáže pleti cez peeling, depiláciu, manikúru, pedikúru, až po gélové nechty a, samozrejme, mali v menu aj líčenie na všetky spoločenské príležitosti. Bola to pomerne náročná práca najmä kvôli precíznosti a kreativite. Zita sa v profesii úplne našla, takže ju vlastne brala ako koníček. Splnil sa jej dávny sen. Už ako dieťa sa rada hrala na dospelú, akurát namiesto dám vtedy maľovala gumené bábiky. V tom čase ešte nebola americká Barbie súčasťou každej domácnosti. Naša československá nemala v balení koňa, auto, dom a už vôbec nie chlapa. Mala iba čudne vypúlené oči, ktoré otvárala a zatvárala a po prevrátení do polohy ležmo, nepríjemne plakala.

„Kde sú tie časy,“ povzdychla si.

„Ďakujem, máte zlaté ručičky, hneď sa cítim o desať rokov mladšia,“ pochválila ju zachovalá päťdesiatnička.

Zita sa príjemne usmiala, po takom komplimente bola hneď v lepšej nálade. Na svojej práci mala najradšej spätnú väzbu od zákazníkov.

V ten deň ju ešte čakala úprava obočia, gélové nechty a na záver depilácia pánskeho chrbta, na ktorú sa obzvlášť tešila. Hlavne, keď zákazník bol slušne vyzerajúci štyridsiatnik.

„Dala by si si povedať, čo?“ dobiedzala do nej kolegyňa, hneď ako s ním skončila.

„Ale, prosím ťa, mne stačí ten môj,“ odpovedala diplomaticky.

„Aké prosím ťa, nehraj to na mňa, dobre som videla, že nad ním slintáš ako bernardín,“ zarehotala sa.

„No dobre, dostala si ma. A čo? Pozeranie predsa nie je hriech,“ rezignovala napokon.

„Veru aj ja by som ho brala všetkými desiatimi, ten zadok, och, na zahryznutie!“

„No, a že kto sa tu rozplýva?“ zasmiala sa Zita a so želaním príjemného víkendu sa vybrala na nákupy.

Po práci ju rozboleli prsty a ozvali sa aj kľúčové žily na nohách. „Dobre, že sa blíži víkend,“ pomyslela si. Túto sobotu má našťastie voľnú, už dávnejšie si to zariadila, keďže sú spolu s Patrikom pozvaní k Hedvige na oslavu narodenín. Inak musí pravidelne každú druhú sobotu v mesiaci pracovať.

Urobila rýchly nákup, vyzdvihla vopred objednaný darčekový kôš a spokojne kráčala domov. V momente, ako vošla do bytu, ju dobrá nálada náhle opustila. Začalo to zle zavesenými kľúčmi, pokračovalo neuloženými topánkami a dorazilo ju porozhadzované oblečenie v predsieni. Patrik spokojne sedel za počítačom a tváril sa, že nad niečím premýšľa, ale v skutočnosti hral futbalový manažér a popritom ešte tipoval výsledky zápasov.

„Čo je to tu za bordel?“ zvolala Zita a vrútila sa do izby ako býk do arény.

„Ahoj, zlatko, aj ja ťa rád vidím,“ zaškeril sa.

„Ak ma chceš ešte viac vytočiť, tak sa ti to úspešne darí,“ zavrčala.

„Nerozčuľuj sa, vystúpia ti vrásky.“

„Láskavo si uprac ten neporiadok, zlatko, a neprovokuj!“

„Jasné, hneď idem na to,“ odvetil a ďalej sa nerušene venoval vsádzaniu. Zita to nevydržala a po chvíli všetko poupratovala.

„Tak je to správne,“ pomyslel si.

Patrik je flegmatik, znesie toho naozaj dosť. Tam, kde iní zatínajú päste, on sa ešte stále usmieva. Dokonca nebyť Hedvigy, ktorá mu Zitu podstrčila skoro až do postele, bol by doteraz sám. Samota mu neprekážala. Kým bol sám, mal viac času na mužské záležitosti, ako zvykol nazývať to svoje tipovanie. Zite však prekážalo, že zbytočne rozhadzuje peniaze. Aj keď občas vyhrával a skalopevne tvrdil, že je v pluse, napriek tomu s tým mala neustále problém. Rozhodol sa pred ňou svoju záľubu tajiť a dlhšiu dobu sa mu to úspešne darilo. Vždy, keď sa blížila k počítaču, preklikol na spravodajský portál a začal nadávať na politikov. Zita politiku priam nenávidela. Keď začula Patrika kliat', radšej sa vzdialila a dopriala mu tak viacej času na výber zápasov.

Momentálne mal v hre asi päť tiketov, hlavným ťahákom dneška bolo večerné El Clásico a ako dlhoročný fanúšik Barcelony mal pochopiteľne stavené na nich. Zatiaľ bola remíza, čo ho vôbec neznepokojovalo. A keby aj čírou náhodou nevyhrali, skôr ako vyhodené peniaze by ho mrzela prehra Kataláncov s odvekým rivalom z Madridu.

„Zlato, kde si položil ten budík pre Hedvigu? Nevieť ho nájsť.“

Patrika obľahlo horko. Zdalo sa mu, že mal čosi vybaviť, len si za pána nemohol spomenúť čo. Až teraz mu doplo, zabudol vyzdvihnúť darček pre oslávenkyňu. Rýchlo pozrel na hodiny, bolo štvrt' na šesť.

„Ešte je čas. Len pokoj, nepodliehaj panike.“ Chvíľu premýšľal, ako sa z tej šlamastiky dostane bez kriku a osočovania. Vtom dostal nápad. „Jéj, miláčik, zabudol som ho v aute, hneď poň dobehnem.“

„Mohol by si aj vyniesť smeti, keď už ideš von,“ zavelila Zita.

Zobral kľúče od auta a zbehol dolu ako strela z práve vyčistenej pištole. Naštartoval auto a zamieril do mesta. Mal šťastie, že si ho predavačka pamätala. Spúšťala bezpečnostné mreže a zapínala alarm, nebyť jeho prosebného výrazu ala smutný psík, určite by ho poslala kadeľahšie.

„Uf, to bolo o chlp!“ zhlboka vydýchol a čo možno najrýchlejšie sa vrátil naspäť domov.

„Kde si toľko? Čo si ho tam vyrábal?“

„Vieš čo, stála tam tá prsnatá blondína od naproti a požiadala ma o pomoc.“

„Čože, tá striptérka?“

„Hej, presne tá...“

„Čo už len mohla od teba chcieť?“ pokrútila neveriacky hlavou.

„Ha, to by si chcela vedieť, čo?“

„No to určite, nič iné ma nezaujíma, len nejaká prihlúpla striptérka,“ odvetila nasrdene.

„Aj tak by som ti to nepovedal,“ utiahol si z nej a tešil sa, že na neho žiarli. Aspoň vidí, že jej na ňom ešte trocha záleží, lebo to tak už vôbec nevyzerá. Odovzdal jej zabudnutý budík a až potom sa konečne upokojila.

Sobota ráno. Zita a Patrik ležali v posteli a dohadovali sa, kto uvarí kávu.

„Miláčik, choď ty, tvoja je najlepšia,“ lichotil jej Patrik.

„Ja som varila doteraz, čo keby si pre zmenu spravil ty?“

„Chceš to riskovať, nebojíš sa, že urobím silnú, alebo naopak, slabú?“

„Nebojím, len choď, za skúšku nedáš nič!“ posmeľovala ho.

„No to hej, maximálne budem celé dopoludnie počúvať reči o tom, aký som neschopný, však?“

„Panebože, za čo ma tresceš!“ zapišľala Zita a udrela Patrika vankúšom po hlave.

„Vojna?“ Skríkol on a začal sa s ňou mlátiť hlava-nehlava.

„Au, prestaň ty blázon, to bolí!“ zakvílila a chytila si pravé ucho.

„Ukáž, ja ti to pofúkam,“ zvolal Patrik a pritisol sa k nej bližšie. Pokúsila sa ho odtlačiť, ale v skutočnosti túžila, aby ju povalil na posteľ a tvrdo pomiloval, čo napokon aj urobil.

„Ach,“ povzdychla si Zita, keď precitla po práve vykonanej rozcvičke.

„Keď niečo chceš, tak si to urob sám!“ vstala a šla im uvariť kávu. Patrik sa nenápadne vytratil do obývačky, aby si skontroloval výherné tikety; zasa nič nevyhral.

„Nešťastie v hre, šťastie v láske,“ pomyslel si a šiel do kuchyne na kávu.

5. kapitola – Radšej byť bezruká, ako stretnúť bezdomovca

Hedviga sa práve motala v nákupnom centre a premýšľala, čo všetko má nakúpiť. Základ tvorili minerálne vody a víno. Až potom prišli na rad potraviny. Rozhodla sa, že urobí obložené chlebíčky a jednohubky s olivami. Obed nechystala, lebo varenie odmalička nenávidela. Mama sa jej snažila odovzdať svoje kulinárske schopnosti, ale ju to nebavilo. Keď spálila buchty, prihorela jej ryža a vykypeli halušky, úplne na varenie zanevrela. Simona sa jej za to vždy posmievala, na rozdiel od nej bola skvelá kuchárka.

„Dokelu, ešte zákusky, na tie nesmiem zabudnúť, Zita by ma pochválila!“ pomyslela si Hedviga a pohla sa k chladiacemu pultu.

„Takže mám veku, syr, rajčiny, papriku, olivy, pečivo a klobásu. To by malo byť všetko,“ skonštatovala.

Napriek tomu, že bol víkend, v obchode sa hemžilo veľmi veľa nakupujúcich, ako v pracovný deň. To iba dokazovalo maximálnu lenivosť ľudí, ktorí všetko nechávali na poslednú chvíľu. Všimla si manželské páry, osamelých mužov a zaniietené gazdinky. Špeciálnu skupinku tvorili deti drankajúce sladkosti od starých rodičov, ktorí nevedeli povedať nie. Nechtiac si vypočula rozhovor dvoch predavačiek v oddelení mäsa a údenín.

„Myslíš, že ľudia vedia, čo je to fronták?“ spýtala sa prvá.

„Samozrejme, snáď nie sú sprostí!“ povedala druhá.

„Lebo ja si myslím, že nevedia, ako voláme predný pult,“ zapochybovala prvá.

„Hej, pani!“ vykrikla tá druhá a pozrela pritom na Hedvigu.

„Myslíte mňa?“ spýtala sa neisto.

„Hej, vás. Viete, čo je to front'ák?“

„Tak to vôbec netuším,“ odvetila prekvapená Hedviga.

„Mala si pravdu,“ zašomrala tá druhá. „Máme hlúpych zákazníkov.“

Hedviga to začula a v tom momente, akoby do nej udrel hrom. Otočila sa smerom k pultu a spustila: „Milá pani, som presvedčená, že vy ani len netušíte, ako sa vo vode štiepia kyseliny, však?“ pozrela vyčítavo na prekvapenú predavačku. Tá sa v tej chvíli nezmohla na slovo.

„Nenazývam vás preto neinteligentnou kravou, tak si takéto poznámky nabudúce láskavo odpustite, lebo budem nútená kontaktovať vášho nadriadeného, a to by sa vám nemuselo vyplatiť!“ vychrlila na ňu Hedviga ako drak, ktorý sa práve chystá spáliť svoju obeť horúcim dychom. A s víťazným úškrnom na tvári čo najpomalšie odkráčala k pokladni.

„Radšej si mala byť ticho, ešte nám narobí problémy, fiflena,“ pošepla tá prvá vystrašene, u druhej by sa v tej chvíli krvi nedorezal.

Hedviga už bola takmer na rade, keď ju zozadu ktosi poklepal po ramene. Opatrne sa otočila, no nevidela nikoho.

„Šibe mi?“ pomyslela si.

O chvíľu ju znova ktosi poklepkal. Teraz už neváhala a rýchlejšie sa obrátila.

„Dostal som ťa, však?“ zvolal chlapík v šiltovke a prihlúplo sa usmieval.

„Došľaka, Dušan, vieš, ako som sa zľakla?“

„Viem, videl som tvoj vyplašený pohľad,“ neprestával sa usmievať.

„Tak si sa pobavil a teraz môžeš láskavo pokračovať v nákupe,“ snažila sa ho zbaviť.

„Aha, tuším chystáme oslavu, ani si sa nepochválila,“ skonštatoval pri pohľade do košíka.

„Nie je sa čím chváliť, od istej doby to už nerátam,“ odbila ho.

„To by som ti mal kúpiť nejaký darček, niečo originálne.“

„Prosím ťa, len mi nič nekupuj!“

„Ale ja ti chcem niečo dať, tak ma neodhováraj!“

„Ja od teba nič nechcem!“

„Vari by si neodmietla darček od kamaráta, hm?“

„Neplytvaj peniazmi, radšej investuj do niečoho, čo má zmysel, napríklad, do knihy o varení!“

„Zlatko, ty si jediná kniha, v ktorej chcem čítať, tak mi nekaz radosť odmietaním!“

„Dobre, dobre, už s tým prestaň, ľudia na nás zízajú. Vyzeráme ako párik pubertiakov. Ak chceš, tak večer príď, ale až po ôsmej, dovtedy mám návštevu,“ povedala nakoniec rezignovane.

„Okej, vidíme sa!“ mrkol na ňu a stratil sa v dave.

Po pätnásťminútovom čakaní prišla konečne na rad. Ovešaná ako manžel po dvadsiatich rokoch manželstva, s piatimi taškami v rukách, kráčala do bytu. Ešteže mala hypermarket hneď za rohom. Napriek tomu si musela dať

dve prestávky, keď už necítila prsty na pravej ruke. Sadla si na lavičku, ale vzápätí to oľutovala.

„Pani, nenájdu sa nejaké drobné na chleba?“ prihovoric sa jej zapáchajúci bezdomovec.

„Nehnevajte sa, ale peniaze vám nedám, ak chcete, tu máte pečivo!“ načiahla sa a vybrala z tašky čerstvý rožok.

„To si zožer sama, ty krava, za to si víno nekúpim!“ skríkol bezdomovec a stratil sa v útrobach parku. Trvalo jej hodnú chvíľu, kým sa z toho šoku spamätala. Zobrala nákup a ponáhlala sa domov. Radšej byť bezruká, ako stretnúť bezdomovca, skonštatovala.

Dušan sa ešte dobrú hodinu motal v nákupnom centre a premýšľal nad originálnym darčekom pre Hedvigu. V darčekovej predajni sa mu nič nepozdávalo a na oblečenie si netrúfal. Aj keď vedel, že Hedviga má podprsenku veľkosti 75 D, no bez odskúšania by si jej ju i tak kúpiť netrúfol. Raz sa spolu zhovárali o jej prsiach a po dlhom vyzvedaní mu napokon prezradila svoju veľkosť. Vysvetlila mu, že číslo značí obvod chrbta a písmeno veľkosť košíkov, čiže D predstavuje štvorky. To ho mimoriadne potešilo, lebo on ju aj na štvorky tipoval. Ale vraj zdanie často klame, lebo žene s menším obvodom chrbta a väčšími prsiami môže stačiť aj podprsenka s menšími košíkmi. Teda tak to vtedy pochopil. Poslednou možnosťou zostával obchod s erotickými pomôckami. Dušan bol človek bez hanby, ktorého len tak niečo nevyviedlo z miery. Vkročil do obchodu so žltým nápisom „Erotic city“ a rozhliadol sa. Ako prví mu do oka padli róbertkovia nastavení v regáli podľa veľkosti – od najväčšieho po najmenšieho, pres-

ne tak ako vojaci na vojne stojaci zostupne, vyšší vpredu a nižší vzadu. Napadlo mu, že keby mali stáť podľa veľkosti vtákov, bol by namiesto predného radu, v ktorom vďaka svojim skoro dvom metrom stál, zaradený kdesi v strede, ak nie až na konci radu. Pripadalo mu vtipné, ako si zrazu uľahoval z toho, čo ho doteraz hnevalo.

„Pomôžem vám s výberom, mladý pán?“ spýtala sa predavačka v čiernych šatách, ktoré viac odhaľovali, ako zakrývali a provokačne sa na neho usmiala.

„Zháňam niečo pre...“ nachvíľu sa zasekol, lebo mu hneď nenapadlo ako Hedvigu nazvať. Či kamarátkou, priateľkou, alebo jebačkovým kamarátom. Tak raz na vojne jeden spolubojovník maďarskej národnosti nazval niečiu ženskú a toto oslovenie v momente zľudovelo. Zrazu sa mu vybavila rozjarená tvár vojaka Csabu, ktorý radostne volá na vojaka Krumpľu, že má návšteva na brána, jebačkový kamarát,“ chcelo sa mu smiať, ledva sa udržal.

„Tak pre koho to chcete? Pre vás či priateľku?“

„Preboha, pre mňa nie, a ako vidím, ani nie pre priateľku, ešte by ma vymenila za umelého a čo by som potom robil ja?“ zavtipkoval Dušan.

„Niečo by sa našlo, svet je plný možností,“ mrkla na neho predavačka.

„Skúsme radšej niečo iné!“

„Čo len chcete, máme tu veľa iných pomôcok, napríklad, Venušine guľôčky.“

„Nie, ďakujem,“ odbil ju, lebo vedel, že s týmto by u Hedvigy neuspel. Vyšiel na chodbu plnú rôznych obchodov, od topánok cez drogériu, odevy, knihy či videohry.

Už to chcel vzdať a odísť domov, ale náhle ho prepadlo nutkanie, a tak si odskočil na toaletu. Keď odtiaľ vyšiel, všimol si celkom v rohu zašitý malý obchodík s porcelánom a keramikou. Vošiel dnu. Vyzeralo to tam veľmi útulne. Po stranách boli rozložené regály s množstvom hrnčiekov, mís, rôznych postavičiek ľudí, zvierat či anjelov. Zapáčil sa mu jeden anjel so zlomenými krídlami. Už sa ho chystal kúpiť, keď si pri pokladni všimol pod pultom ležiace vtipné postavičky. Hneď mu udrela do očí figurka nahej ženy s obrovskými prsiami a muža s veľkým penisom.

„Viete čo, radšej si vezmem týchto dvoch,“ ukázal na nich a padlého anjela vrátil nazad na policu. „Z tohto Hedviga určite odpadne!“ skonštatoval natešene.

Rozlúčil sa s predavačkou a spokojný odišiel domov. V hlave mu začalo vrtať, koho si len mohla pozvať na návštevu. Spomenul si, ako ho minule odpískala, že už niečo má. Musí v tom byť iný chlap, no nemal najmenšiu chuť sa o ňu s niekým deliť. Rozhodol sa spraviť jej škrt cez rozpočet. Zaumienil si, že ju prekvapí.

6. kapitola – Nezvaný host

Po príchode domov sa Hedviga pustila do upratovania. Zo stojana vybrala obľúbené cédečko od Pink a spustila prehrávanie. V jednej ruke držala vysávač, v druhej hadicu a nahlas si pritom spievala: „You and your hand“ a myslela pritom na Dušana. Vlastne sa na neho celkom tešila. To jeho samovoľné pozvanie jej už neprekážalo, práve naopak, prišlo jej vhod. Po osudnej noci s Kornelom nadobudla pocit, že Dušan je celkom fajn chlap. Má síce tie svoje maniere, ale aspoň nie je vyšinutý. Až teraz si uvedomila, že niekedy stačí úplne banálna vec, aby ste na niekoho zmenili pohľad. Aj keď posadnutosť jej sestrou nebola až taká banalita. Dnes musí pri upratovaní dať pozor, lebo Zita je chorobne poriadkumilovná osoba, ktorá si všimne aj najmenšiu smietku na zemi a potom jej to pri najbližšej príležitosti s potešením vmetie do tváre. Zrazu si predstavila Zitinu medzierku medzi zubami, ako sa ňou škodoradostne škerí a ukazuje smerom na zem. V tomto sa vždy doťahovali. Hedviga už z domu nenávidela perfektne uhladené prostredie, najmä kvôli otcovi, ktorý na ňu vyvíjal tlak vo všetkých smeroch, vrátane upratovania. Preto sa zaprisahala, že svoju domácnosť bude viesť celkom inak ako jej rodičia. Pri vysávaní si všimla, že jej akosi viac padajú vlasy. Boli takmer všade po byte, ale najviac v spálni. Trocha ju to vydesilo, no upokojovala sa tým, že je jeseň a vtedy aj zvieratá intenzívnejšie plžnu. Kde vypadne stará srst', tam potom narastie nová, len škoda, že to tak nie je aj s vlasmi. Ale čo by to bol za svet bez plešivcov, pomyslela si Hedviga. Medzi vlasovým odpadom našla aj zopár

celkom šedivých jedincov, čo jej pripomenulo, že sa má v dohľadnej dobe zafarbiť. Postavila sa pred zrkadlo a obzerala si svoje kučery. Dnes vyzerali o poznanie redšie. Iste v tom zohrávalo svoju rolu aj časté nosenie čiapky a nebezpečné výpary v chemickom laboratóriu. Ani jej pleť už nie je zďaleka taká hladká ako kedysi, a nebyť Zitinej špeciálnej starostlivosti, ktovie ako by dnes vyzerala. Z trýznivých úvah ju vyrušil až telefonát. Na displeji blikalo neznáme číslo.

„Ahoj, Hedviga, želám ti všetko najlepšie k narodeninám, hlavne, aby si už nebola sama!“ povedal nízko položený hlas. Hedviga ho nespoznala. Jej mozgové závitky pracovali na plné obrátky, no nedokázala k danému zvuku priradiť obraz. Znel tak príjemne upokojujúco, až zrazu nadobudla pocit, že je to niekto blízky, no za svet si nevie spomenúť kto. Určite nejaký spolužiak z výšky, alebo niekto z internátu, pomyslela si.

„Ďakujem, si milý, pekné od teba, že si si spomenul.“

„Na takú vec ako tvoje narodeniny sa nedá zabudnúť!“ odvetil hlas.

Odpoveď ju ešte viac zmatla. „A tebe sa ako darí?“ snažila sa z neho vytiahnuť nejaké informácie.

„Mne stále rovnako,“ odvetil stroho.

„Si ženatý?“

„Nie, prečo sa pýtaš?“

„Lebo neviem, kto si.“

„To je jedno.“

„Ale mne nie, napovieš?“

„Skús sama.“

„Karol, si to ty?“

„Nie som Karol a už musím ísť, ahoj.“
„Počkaj!“
„Čo by si rada?“
„Už ma toľko nenat’ahuj, kto si?“
„Priateľ, maj sa fajn,“ povedal hlas a stratil sa v slúchadle.

Ešte si hodnú chvíľu lámala hlavu. Hnevala sa sama na seba, že nedokázala odhaliť identitu neznámeho. Nakoniec to vzdala a nútene sa vrátila k príprave na večer.

Hodiny po obede bežali ako splašené. Hedviga úspešne poupratovala, obložila chlebičky a ponapichovala chuťovky. Vybrala poháre aj fľašu vína a potom všetko poukladala na stôl v obývačke. Vyložila aj zákusky, slané lupienky a zlaté oblátky. Dielo bolo dokonané. Ešte sa potrebuje trocha skultúrniť a potom môžu gratulanti prísť.

Niekoľkokrát si v zrkadle skontrolovala svoj vzhľad, napodiv bola spokojná. Obliekla si nohavice a veľmi príliehavé tričko, v ktorom jej vynikli prsia. Vlasy si vypla hore, čím zvýraznila dlhý krk a súmernú tvár. Natiahla sa na gauči a čakala. Bolo päť preč. Zita s Patrikom stále nikde. Sedela pri televízore a pozerala, ako sa dáky blázon pokúšal v tlakovej kabíne nesenej héliovým balónom vyletieť do výšky tridsiatich deviatich kilometrov, potom odtiaľ skočiť a prekonať rýchlosť zvuku.

„Čo dnes ľudia nespravlia pre niekoľko minút slávy a poriadne tučný honorár? Hm, asi všetko,“ položila si otázku, a vzápätí si na ňu aj odpovedala. Spolu s miliónmi ďalších pozorovateľov po celom svete hľadela na balón,

ako pomaly stúpa kamsi do nebies. Zmocnila sa jej úzkosť; presne tak isto sa teraz cítila aj ona.

„Keby sa tak zabil,“ zauvažovala Hedviga. Predstavila si mastný fľak a dychtivých novinárov bijúcich sa o najlepší záber. A všetky tie amatérske videá po celom internete a napokon jedno veľké tučné nič.

„Vážení priatelia, a je to tu, pokus o prekonanie svetového rekordu sa práve začal!“ skríkol moderátor, keď Felix Baumgartner v špeciálnej kombinéze, pripomínajúcej skafander, opustil kabínu a skočil. Hedviga pocítila strach i vzrušenie. Vtom ktosi zazvonil. Vybehla na chodbu a otvorila. Stáli tam Patrik so Zitou.

„Rýchlo poďte dnu, Felix letí!“ zvolala a odbehla do obývačky.

„Čo si opitá?“ zahundrala Zita polohlasne a vyzula si topánky.

„Nie, nie som opitá, iba vzrušená!“ zvolala.

„Vzrušená, to znie zaujímavo,“ uťahoval si z nej Patrik.

„Nechytaj ma za slovo a radšej načni tamtú fľašu,“ navigovala ho Hedviga.

„Čo je, čo sa tu deje?“ vyzvedala Zita.

„Tu nič, ale tam, pozri, nejaký blázon letí smrti oproti,“ ukázala smerom na televízor.

„Jáj, to je ten Nemeč, čo mal ísť už včera, ale pre zlé počasie to zrušili.“

„No hej, to je on, až na to, že je Rakúšan,“ opravila ju.

„To máš jedno,“ odvetila Zita a odpila si z vína.

„Ponúknite sa, hneď ako dopadne na zem, sa vám venujem.“

„Len aby sme my dovtedy neboli na zemi,“ utrúsila Zita.

„Je to tam!“ vykrikla Hedviga.

„Felix to dokázal, úspešne pristál a prekonal rýchlosť zvuku, vraj letel rýchlosťou až tisícstodvadsaťsedem kilometrov za hodinu!“

„Hm, fascinujúce,“ uznal Patrik.

„Teraz mi už pokojne môžete zablahoželať,“ vyriekla Hedviga s úsmevom a na to si pripili.

„Počúvajte, jedzte tie chlebíčky. Načo som ich spravila, aby sa na vás zo stola usmievali?“

„Neboj sa, noc je ešte mladá, veď my ich tu nenecháme vlkom napospas,“ odvetil Patrik a naukladal si ich na tanier. Vypili asi tri poháre vína, čo sa postupne začalo prejavovať na ich otvorenosti. Patrik s Hedvigou začali riešiť svoju neoblíbenú vedúcu.

„Patrik, poviem ti, tá Rusková, to je taká ťava!“

„Skôr by som povedal, že hus, lebo na nás stále len gága,“ skočil jej do reči Patrik.

„Gá-gá, pán kolega!“ zvolala Hedviga a hurónsky sa tomu zasmiala.

„Gá? Pani kolegyňa?“

„Gá, pán kolega.“

„Preboha, kde som to, na oslave, alebo letím do teplých krajov s krdľom husí?“ spýtala sa Zita sarkasticky.

Tí dvaja sa váľali od smiechu, no Zite sa to nezдалo vôbec vtipné. „Trafení chemici.“

Vtom ktosi zazvonil.

„Ty ešte niekoho čakáš?“ opýtala sa Zita.

„Nie, nikoho iného okrem vás dvoch,“ zaklamala.

„Tak to bude nejaké prekvapenie!“ zvolala Zita a celá natešená sa rozbehla k dverám. Opatrne otvorila. Radosť ale v momente vystriedalo sklamanie.

„Ty?“ spýtala sa odmerane.

„Ja,“ odvetil on.

„Teba som tu nečakala.“

„Ani ja teba, myslel som, že tu bude nejaký chlap.“

„Kto je tam?“ zakričala Hedviga z obývačky.

Zita neodpovedala. Iba tam tak stála a vyčítavo hľadela mužovi do tváre.

„Nech je to ktokoľvek, pozvi ho dnu, dnes je tu každý vítaný!“

„Ešte sa na mňa hneváš?“ spýtal sa on.

„Hnevám!“ odpovedala Zita.

„Nemôžeme to hodiť za hlavu, aspoň dnes večer? Kvôli Hedvige.“

Neodpovedala. Do dverí sa zrazu vrátil Patrik, podal chlapovi ruku a pozval ho na pohárik.

„Volám sa Ťarbavý, ako ten medveď, ale pokojne ma môžeš volať Patrik,“ zažartoval.

„Teší ma, Dušan.“

„A ďalej?“

„Ďalej nič, iba Dušan.“

„Tak na zdravie, iba Dušan,“ zavtipkoval Patrik a uchlipol si z vína.

„Čo tu robíš už teraz?“ precedila Hedviga cez zuby, keď sa po chvíli konečne ocitli zoči-voči.

„Chcel som ťa prekvapiť.“

„Tak to som teda prekvapená,“ odsekla.

„Hneváš sa?“

„Nie, skáčem od radosti meter dvadsať.“
„Mám pre teba darček,“ usmial sa a vybral z vrečka ozdobnú škatuľu.
„Čo je to?“
„Otvor a uvidíš!“
„Niečo perverzné?“ spýtala sa nedôverčivo. Napokon rozviazala stuhu a vybrala nahé postavičky muža a ženy.
„Super, nie? Presne ako my dvaja.“
„No ona sedí, ale on ho má oveľa väčšieho ako ty,“ uškrnula sa Hedviga.
„Veď vieš, že na veľkosti nezáleží!“
„To tvrdíš ty, nie ja!“
„Nie ja, ale vedecký výskum!“ bránil sa Dušan.
„Ježiš, aj ja takých Zite kúpim k narodeninám,“ rozplýval sa Patrik a detailne si ich obzeral.
„Majú aj iné veľkosti? Vieš, prirodzení.“
„Jasné, aké len chceš.“
„Výborne!“ potešil sa Patrik.
„Nech ti ani nenapadne kúpiť mi takú stupidnosť!“ karhala ho Zita, keď si k nej naspäť prisadol.
„Ale, miláčik, ja som iba vtipkoval, prečo si zrazu taká?“
„Aká, hm, aká?“
„Nekaz nám zábavu a bav sa.“
„Keď ti tu prekážam, pokojne môžem odísť.“
„Tak som to nemyslel.“
„A ako si to myslel?“
„Ale, nijako,“ načiahol sa za pohárom, „dáš si?“
„Daj mi pokoj!“
Hedviga si medzitým išla na balkón zapáliť.

„Idem sa vyvetrať, je tu akosi dusno,“ utrúsil Patrik a s pohárom v ruke vyšiel na balkón. Zita si naliala vína a na dúšok ho vypila.

7. kapitola – Víno, obriezky a vytriezvenie

Hedviga si vychutnávala cigaretu. Na to, že bol október, bolo vonku pomerne teplo. Pestrofarebné lístie na stromoch v parku jej pripomínalo obraz z detstva. Visel na stene v babkinom dome na dedine. Bol na ňom namaľovaný miestny kaštieľ a jeho okolité záhrady plné stromov. Ten obraz mala vrytý v pamäti, aj keď babka bola už rok po smrti. Ktovie, kde mu je dnes koniec, hádam niekde na smetisku, pomyslela si. Práve si uvedomila, že starne, i keď si to doteraz nepripúšťala. Pravda je taká, že aj ona už čo-to pamätá. Zažila „staré dobré komunistické časy“, nežnú revolúciu, aj rozpad Československa.

„Smiem sa pridať?“ spýtal sa Patrik. Pohybom ruky mu naznačila, aby si sadol na plastovú stoličku vedľa nej.

„Nádherný výhľad, však?“

„To teda hej, pripomína mi dedinu.“

„Chýba ti?“ spýtal sa Patrik.

„Ani nevieš ako, hlavne ten pokoj, občas mám pocit, že som tu za trest.“

„A ty ako, bavíš sa?“

„Popravde? Ani nie,“ odvetil Patrik.

„Ja tiež nie, neviem, čo to so mnou je, asi už fakt starnem.“

„Prečo vlastne my dvaja nie sme spolu?“

„Lebo ty žiješ so Zitou a ja sama so sebou. Vieš, aká je to občas fuška vydržať sama so sebou?“ zasmiala sa Hedviga.

„Vieš, čo je ozajstný kumšt? Neustále znášať Zitine nálady.“

„To mi hovor, vôbec ti nezávidím.“

„Už toho mám dost, chcem sa s ňou rozísť, nedokážem viac takto žiť!“ rozohnil sa Patrik.

„Si si tým istý, už ti na nej vôbec nezáleží?“

„Ale, samozrejme, že záleží, ľúbim ju, no toto už nie je o láske. Cítim sa totálne vycicaný, okrem sexu ma s ňou už skoro nič nespája.“

„Aspoň niečo je pozitívne vo vašom vzťahu.“

„Lenže to mi nestačí. Kedysi mi to stačilo, ale dnes chcem od života trochu viac. Som až príliš pravdovravný, však?“

„To bude tým vínom, neboj, ráno bude lepšie.“

„Práve toho sa obávam, musím to spraviť dnes, lebo zajtra už na to nebudem mať gule.“

„Naozaj to chceš urobiť?“

„S tebou by mi bolo lepšie, nič zbytočne neriešiš.“

„To sa ti iba zdá, aj ja občas mávam svoje dni.“

„Neverím, že môže byť ešte niekto taký neznesiteľný ako Zita,“ zapochyboval. Z ničoho nič sa k nej naklonil a pobožkal ju. Necúvla, pocítil, ako sa zachvela vzrušením. Strčil jej jazyk hlboko do hrdla a ona sa nebránila. Opätovala jeho božky. Chvíľu si vymieňali dotyky a ústne tekutiny. Až keď sa dotkol jej stuhnutých bradaviek, precitla a zastavila ho.

„Prestaň, je to moja priateľka, nechcem jej ublížiť!“

„Už sa stalo,“ usmial sa Patrik.

„Nič sa nestalo!“ zahriakla ho.

„Okej, ako povieš.“

Zatiaľ čo boli tí dvaja na balkóne, Zita si naliala ďalší pohár vína.

„Počúvaj, môžeš mi ako chlap vysvetliť, načo sú nám ženám, muži?“ spýtala sa Dušana.

„To je jednoduché: nato, aby vás, krehké stvorenia, zachraňovali, keď je treba vymeniť prasknutú pneumatiku alebo opraviť pokazenú vodovodnú batériu, a v neposlednom rade, aby vás milovali.“

„Nato si ako prišiel?“

„Normálne, veď som chlap, viem, po čom ženy túžia.“

„Tak to sa teda sakramentsky pletieš, kámoško!“

„Nemyslím si, že sa pletiem. Povedz mi, po čom túžiš ty?“

„Po tebe určite nie, zasa si toľko nelichot!“

„To mi ani nenapadlo, ale keď už si s tým začala, dúfam, že nie som na zahodenie?“

„Nekomentujem!“ odbila ho Zita, lebo nechcela priznať, že ju priťahuje.

Už ju predsa raz sklamal a, navyše, ona má Patrika. Aj keď je na neho práve nahnevaná, zajtra ho bude zasa milovať. Nemožného okuliarnika s rastúcim pupkom a šikovnými prstami.

Do izby vošla Hedviga. Zobliekla si sveter a usalašila sa na gauči hneď vedľa Dušana. V televízii bol práve nejaký akčný film s Bruceom Willisom, ale očividne ho nikto nesledoval.

„Tak ako sa bavíme?“ spýtala sa.

„Dá sa,“ odvetila sucho Zita.

„To vidím, ako mŕtvy na pohrebe, zahráme si nejakú hru?“

„Fľašku?“

„Netreba, máme naliate.“

„Ale nie takú, myslím tú na pravdovravnosť,“ vysvetľoval Dušan.

„Také stupídnosti ja nehrám!“ ohradila sa Zita.

„Bud' trocha spontánna, zlatko!“ ozval sa Patrik, ktorý ich už niekoľko minút nezúčastnene pozoroval.

„Ja by som si zahrala, nahota mi neprekáža,“ skonštatovala Hedviga.

„Šibe ti, vyzliekať sa tu pred nimi?“

„No a čo je na tom, sme iba obyčajné ľudské schránky obalené do šiat. Napríklad, domorodé ženy v etiópskom kmeni chodia doteraz nahé.“

„To hej, a s vyrezaným klitorisom. Ďakujem, neprosím!“

„Počkaj! To si pletieš s kenskými Masajkami, tým zvyknú pred svadbou vyrezať klitoris a potom ich zašijú, aby boli svojim mužom verné.“

„A to má aký zmysel?“ spýtal sa nechápavo Dušan.

„Taký, že potom pri sexe namiesto rozkoše pociťujú bolesť a to ich odradí od nevery.“

„Múdro to tí domorodci vymysleli, aj tu by to zopár samičiek potrebovalo,“ zasmial sa Patrik.

„Somár, vám chlapom by som to dopriala!“ zašomrala Zita.

„No a ty si myslíš, že mužská obriezka je menej bolestivá ako tá ženská? Spomeň si na tisíce židov a moslimov!“ bránil mužskú populáciu Patrik.

„To neviem, ale aspoň sa vo vás, chlapoch, nikto neprehrabuje ako mäsiar v údenom, tak ma nepresviedčaj o tom, kto to má horšie!“

„Hm, mať hrubý prst urológa v ritnom otvore tiež nie je nič príjemné, ale uznávam, máte to o niečo nepríjemnejšie,“ skonštatoval napokon Patrik.

„Viac sa o tom nebavme, lebo sa mi z toho všetkého dvíha žalúdok.“

„Čo bude s tou fláškou?“ spýtal sa po chvíli Dušan.

„Už nič, poď mi do kuchyne pomôcť, otvoríme ďalšiu vínovú,“ odvetila Hedviga. Dušan ju bez reči nasledoval.

Zita s Patrikom na chvíľu osameli.

„Bolí ma hlava, pôjdeme domov?“

„Mne sa ešte nechce.“

„Tak tu zostaň, ja idem.“

„Nebojíš sa sama?“

„Nejako to zvládnem.“

„A keď ťa prepadne nejaký úchylkár?“

„Poviem mu, že som obrezaná.“

„Myslíš, že to zaberie?“

„Minimálne ho to vystraší.“

„Počkaj, idem aj ja, len sa rozlúčim.“

Zašiel za nimi do kuchyne. „Tak my pôjdeme, dobrú noc!“

„Už? Veď je ešte len desať hodín a celý víkend pred nami,“ začudovala sa Hedviga.

„Zite je zle, chce si ísť ľahnúť,“ vysvetľoval Patrik, kým sa ona obúvala na chodbe.

„Ahoj a ďakujem za darčeky,“ pozdravila Hedviga a zabuchla za nimi dvere.

„Tak, a skutočná oslava môže začať!“ vyhlásila natešene a zavesila sa Dušanovi na krk. Ten ju bez váhania hodil na gauč a strhal z nej šaty.

Zita s Patrikom kráčali domov. Patrikovi v hlave celý čas rotovala myšlienka na rozchod. Snažil sa nájsť správne slová, ako jej to čo najšetrnejšie oznámiť. Nech z toho všetkého nevyjde ako bezcitná sviňa, lenže nič iné ako vyslovenie holej pravdy mu nenapadlo.

Momentálne mu ešte stále v krvi prúdilo dostatočné množstvo alkoholu, ktoré dodávalo jeho inak miernej povahe potrebnú dynamiku pre ukončenie vzťahu. Protivila sa mu čoraz viac, až sa mu to zdalo kruté, ale nedokázal tie pocity potlačiť. Razili si cestu na povrch ako voda z práve prerazeného vodovodného potrubia. Zita mala celkom iné myšlienky. Trápili ju úsporné žiarovky nočného osvetlenia, ktoré osvetľovali iba miesta pod lampou. Nepriamo tak pozývali zlodějov áut na nočnú šichtu.

„Čí len to bol nápad vymeniť staré kvalitné lampy za tieto úsporné atrapy? Zasa nejaký primátorov známy určite zvíťazil v dopredu dohodnutom výberovom konaní a namastil si vrecká. A, vy, hlúpi občania, ak si chcete vidieť na špičku nosa, kúpte si baterky,“ hundrala v duchu. Pri kontajneroch čosi zašuchotalo. Strhla sa a pevne chytila Patrika za ruku.

„Trocha neskoro na prejavy náklonnosti,“ pomyslel si. Konečne sa ocitli pred vchodom do činžiaku. Zita sa ešte stále držala jeho ruky ako čerstvo zaľúbená pipina, ktorá sa nechce rozlúčiť so svojím o tri roky starším frajerom.

„Už ma môžeš pustiť, odumierajú mi prsty na rukách!“

„Prosím ťa, nebuď precitlivený,“ poznamenala sucho.

Tá poznámka sa ho dotkla. Pichla ho ako osa, ktorú práve odohnal z rozpítej kofoly. „Od teba to sedí. Ty, ktorej

v kuse niečo prekáža, ma nazývaš precitliveným? Tak to je vrchol!“ zvolal a rozbehol sa hore schodmi.

Čosi na neho ešte vykrikovala, ale on ju nepočúval. Vošiel do bytu, vyzul si topánky, vyzliekol kabát a sadol si do obývačky za počítač. Vedel, že neznáša, keď sa namiesto nej venuje virtuálnym priateľom. Nalogoval sa na facebook, na uši si nasadil slúchadlá a pustil Metallicu. Účinný liek na mizernú náladu. „Nech ju trafi šľak!“ povedal si.

Napodiv už za ním neprišla. Zobliekla sa, vykonala hygienu a šla spať. Aspoň mu dopriala čas na premýšľanie. Napokon sa predsa len rozhodol. Noc prespal v obývačke na gauči, nechcel ani len pomyslieť na odchod do spálne. Bridilo sa mu spať s ňou v spoločnej posteli.

Nedeľa ráno. Hneď ako sa zobudila, sa do neho pustila tými jej štipľavými rečami. Už to ďalej nevydržal a oznámil jej, že s ňou končí.

„Mám toho dost, je najvyšší čas na všetko sa vysrať!“ povedal nahlas. Zita na neho vyjavene pozrela.

„Neblázni, Patrik, ja som to tak nemyslela!“

„Už ma nebaví byť rohožkou, do ktorej si stále utieraš topánky!“

„Odpusť mi, ja sa zmením,“ prosila ho.

„Na to je už neskoro, odchádzam!“ odbil ju.

„Na lásku nikdy nie je neskoro. Nevymýšľaj, kam by si šiel?“

„Tu už žiadna láska nie je, zadusila sa tvojimi neustálymi výčitkami!“

„Prestaň, ja ťa mám predsa rada!“

„Ale ja teba nie!“

Vrhla sa mu okolo krku.

„Pust', nerob scény!“ odtrhol ju od seba. Rozplakala sa. Chvíľu ho pozorovala, ako si balí veci. Smútok vzápätí vystriedala nenávisť. „Tak si choď, zmizni a už sa viac nevracaj!“ revala ako zmyslov zbavená.

Prehodil si tašku cez plece, do ruky zobral notebook a kráčal dolu schodmi. Preč, čo najďalej od tej fúrie.

8. kapitola – Odchody

Zachovalá päťdesiatnička Viera práve dovárala obed, keď ktosi zazvonil. Odvtedy, ako sa jej dospelý syn prest'ahoval k frajerke a muž ju opustil kvôli mladšej milenke, zostala žiť sama v trojizbovom byte.

„Kto to len môže byť?“ pomyslela si a šla otvoriť. Pozrela na chodbu. Cez priezor vo dverách uvidela Patrika. Bez váhania odomkla a pozvala ho dnu.

„Môžem u teba nejaký čas zostať? Len kým si niečo nájdem.“

„Samozrejme, veď vieš, že si tu vítaný, aspoň nebudem sama.“

Vedel, že nerobí dobre. Stále mal čerstvo na pamäti, čím si musela prejsť. Bola rozrušená, keď sa odsťahoval, no otcov odchod ju dostal až k psychológovi. Po tom, ako ju opustil, sa zrútila. Patrik sa obával, aby sa na neho zasa nenafixovala, lenže nepoznal iné riešenie, než zostať dočasne v matkinom byte.

„Povieš mi, čo sa stalo, alebo to mám nechať plávať?“

„Vieš, mami, už som tam nevládal dýchať.“

„Bolo to až také zlé, ako si myslím?“

„Oveľa horšie než si dokážeš predstaviť, ale nechcem ti kaziť víkend.“

„To je v poriadku, pokojne hovor.“

„Veď vieš, aká je Zita. Všetko jej prekáža a mne už pretiekla misa trepezlivosti, a tak som to skončil.“

„Vieš, nechcela som sa ti miešať do života, ale už od začiatku sa mi nepozdávala,“ odvetila úprimne.

„A prečo si mi to už dávno nepovedala?“

„Vieš, nie je dôležité či sa mi páči alebo nie, podstatné je, aby si ty bol šťastný.“

„Lenže to som práve nebol.“

„Je mi to jasné, bezdôvodne by si ten vzťah predsa neukončil.“

„Ale dost už o mne, radšej mi povedz čo máš nové?“

„Ja nič, všetko po starom,“ snažila sa ho odbiť, ale Patrik si všimol jemný úsmev na jej tvári.

„Kto je to, poznám ho?“ vyzvedal.

„Nechaj tak, časom sa to dozvieš.“

„Si nejaká tajnostkárka.“

„Nie som, iba to nechcem zakríknúť. Je to ešte pričerstvé.“

„V poriadku, nebudem naliehať.“

Zobral si veci, preniesol ich z obývačky do detskej izby a šiel sa naobedovať. Zaumienil si, že cez týždeň obvolá pár známych a popýta sa na nejaký podnájom.

Zita zostala po Patrikovom odchode poriadne rozrušená. Snažila sa dovolať Hedvige a vyrozprávať jej, čo sa stalo. Ale tá mala vypnutý telefón. Zmocnila sa jej panika, hneď ako si uvedomila, že nemá komu inému zavolať a podeliť sa o svoje trápenie. Začala sa prehrabovať v telefónnom adresári, no čím nižšie sa presúvala, tým bola zúfalejšia. Až celkom naspodku vykuklo Vandino číslo. Teraz sa jej aj spiaca Vanda zdala byť ideálnym poslucháčom. Vytočila ju.

„Prosím?“ ozvala sa ležérne.

„Ahoj, Vanda, mohli by sme sa stretnúť? A nie neberiem ako odpoveď,“ vybafla na ňu.

„Nepočká to do utorka?“

„Nie, nepočká, je to súrne. Príd' o hodinu do kaviarne U draka, tam oproti telocvični, okej?“

„Tak dobre, keď je to súrne, budem tam,“ odvetila Vanda ospalo.

Takmer polhodinu Zita netrpezlivo stepovala pred kaviarňou, kým sa tam spomalená Vanda dokotúľala.

„Kde si toľko, trčím tu celú večnosť!“

„Prepáč, zmeškala som bus a ďalší šiel až o pätnásť minút.“

„Mohla si zavolať, že budeš meškať!“

„Pomohlo by to?“

„Samozrejme, nestála by som tu ako svätý za dedinou, ale by som počkala vo vnútri.“

„To si mohla aj tak, nie?“

„Ach bože, ty si taká flegmaticka ako ten môj,“ zvolala a vzápätí sa rozrevala.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Vanda.

„Prepáč, som na dne, Patrik ma opustil,“ vyjachtala plačlivo.

„Miluješ ho?“

„Čo je to za hlúpu otázku? Keby som ho nemala rada, tak by som tu nerevala ako nejaká hysterka!“

„Tak miluješ či máš rada?“

„Aký je v tom rozdiel? Obidve sú predsa synonymá vyjadrujúce lásku.“

„V tom je veľký rozdiel, rada ho môžeš mať zo zvyku alebo vypočítavosti, ale láske nerozkážeš. Robí si s tebou, čo chce, láska má zvláštnu moc!“ zakončila myšlienku Vanda.

Zita na ňu prekvapene zagánila, nechápala, kde sa to v nej zobralo.

„Asi ho teda milujem,“ odvetila napokon.

„Tak to máš problém.“

Zita jej pri vínku do detailov vylíčila svoj zážitok a Vanda pozorne počúvala. Sem-tam prehodila nejakú premúdreňú poznámku, ale hlavné bolo, že mal Zitu kto počúvať. Konečne sa upokojila.

Hedviga vstala až napoludnie. Keď sa prebrala, zistila, že v byte je sama. Len ona a všadeprítomný neporiadok. Dušan sa vytratil nevedno kam, len tak, bez rozlúčky.

„Mohol aspoň pozdraviť, nie zmiznúť ako nejaký amant na jednu noc,“ pomyslela si.

Lenže on bol presne ten typ, akého chcú mať ženy za milenca, ale žiť by s ním rozhodne nechceli. Spĺňa tri potrebné kritériá: dobre vyzerá, je finančne nezávislý a nemá potrebu viazať sa. Zrazu ju prepadol akýsi čudný pocit samoty. Jeseň dávala ľuďom najavo svoju nadvládu. Vonku fúkal nepríjemný studený vietor. Trhal stromom lístie a sypal ho všade, kde sa dalo. Na ulice, do parku, na okná áut a aj do dvorov.

Chtiac-nechtiac sa pustila do upratovania. Až keď všetko spratala, spomenula si, že má vypnutý mobil. Zapla si ho a zrazu jej začali prichádzať správy o neprijatých hovoroch; dva od Zity, jeden od Patrika a asi päť od otca. Šla na to vylučovacou metódou. S Patrikom nemala chuť nič riešiť, na otcovu prednášku tiež nebola zvedavá, tak sa rozhodla zavolať aspoň Zite. Lenže pre zmenu bola zasa vypnutá ona. Po chvíli sa jej v hlave rozležal nezvyklo

vysoký počet otcových telefonátov, až dospela k názoru, že sa zrejme niečo stalo.

Patrilo by sa mu ozvať. „Ahoj, otec, volal si?“ spýtala sa neisto.

„Máš pokazený telefón, či čo?“

„Nie, prečo sa pýtaš?“

„Lebo sa ti od rána neviem dovolať!“

„No vieš, ja si ho na noc vypínam.“

„Si veľmi nezodpovedná!“ skríkol otec.

„Nerozumiem, prečo?“ vyjachtala zmätene.

„Telefón je na to, aby slúžil, nie aby bol vypnutý!“

„Povieš mi, čo sa stalo?“

„Mama je v nemocnici, mala silné bolesti, asi ju budú musieť operovať!“ vypadlo z neho napokon.

„Asi alebo určite?“ zvolala nervózne Hedviga, až ju to prekvapilo, ako na neho zvýšila hlas. Bála sa o mamu.

„Práve išla na sono a po ňom sa lekári rozhodnú, ako budú postupovať.“

„Pricestujem najbližším spojom, kde vás nájdem?“

„Teraz sme na pohotovosti, ale neskôr by mala byť hospitalizovaná na chirurgii.“

„Rozumiem, zavolám keď dorazím, zatiaľ ahoj!“

Zapla počítač a vyhľadala si najbližší autobus do rodného mesta. O polhodinu už stála na hlavnej stanici a nasadla do spoja. Zmocnil sa jej strach.

„Len aby tí mäsiari v nemocnici niečo nepokašľali!“

Cesta domov bola dlhá a únavná. Hedviga nadobudla pocit, že aj na ťavách by tam museli byť skôr. Hneď ako vystúpila, pokúšala sa dovolať otcovi, no bezúspešne. Ne-

čakala ani minútu, vybrala sa priamo do nemocnice. Ešte skúsila vytočiť sestru Simonu, avšak ani tá neodpovedala.

„Žeby ju už operovali?“ preblesklo jej hlavou.

Šliapala hore kopcom. Cestu lemoval rad vypĺznutých stromov. Všade sa povalovalo vlhké lístie. V jednej chvíli sa jej pošmykla topánka, div že nezletela na zem.

„Doparoma, ešte si tu rypák rozbijem!“ zvolala nahnevane.

O chvíľu sa pred ňou zjavil obrovský areál nemocnice. Vyzeral stále rovnako nevkusne ako pred rokmi. Úzky parčík ústil priamo ku vchodu ošarpanej budovy.

Vošla do vstupnej haly a zamierila na chirurgiu. Vybehla dve poschodia a celá zadychčaná zazvonila na zvonček.

„Prajete si?“ spýtala sa sestrička moletnej postavy.

„Prosím vás, leží tu pani Nováčiková?“

„A vy ste...?“

„Jej dcéra, smiem ju vidieť?“

„Podťe so mnou, no obávam sa, že vás za ňou nepustia.“

„Ale prečo, čo je s ňou?“ vyzvedala Hedviga.

„To vám, žiaľ, nemôžem povedať, spýtajte sa pána doktora. Tam je váš otec a sestra, nech sa páči!“ ukázala na koniec chodby. Simona sedela na lavici a úpenlivo plakala, otec sa práve zhováral s lekárom a škriabal sa pritom za uchom. Robieval to vždy, keď bol rozrušený alebo nervózny.

„Čo je s mamou?“

„Pred chvíľou ju operovali,“ vyriekla Simona a znovu sa rozplakala.

„Povie mi niekto, čo sa tu deje?“ vykrikla nahnevane.

„Vašej matke bol práve odstránený apendix, pri operácii však nastali komplikácie. Začala silno krváčať, museli sme ju intubovať.“

„Ale bude v poriadku, však?“

„To teraz záleží na nej, je silná, má dobré vyhliadky,“ vysvetlil doktor.

„A to je všetko? Dobré vyhliadky? Nič viac mi k tomu nepoviete?“

„Viac vám teraz neviem povedať, uvidí sa zajtra.“

„Čo mám dovtedy robiť? Dozajtra sa zbláznim!“

„Chod'te si domov oddýchnuť, tu nie ste nič platní, na JIS-ke je o ňu dobre postarané,“ vyriekol lekár a vzdialil sa.

„Pod'me domov!“ zavelil otec a tie dve ho bez slov nasledovali.

9. kapitola – Žijeme len teraz

Patrik sa u matky rýchlo udomácnil. Aj keď tam už roky nebýval, takmer všetko zostalo v pôvodnom stave ako keď odchádzal. Vyzeralo to, akoby tam zastal čas. Vyrožil si veci do skriniek, vybral notebook, pripojil si internet a surfoval. Zháňal ešte nejaké podklady k výskumu, na ktorom momentálne pracoval. Poriadne sa do toho zahryzol a ani sa nenazdal, zrazu bol večer. Až teraz si všimol, že mu priletela žiadosť o priateľstvo na facebooku. Rozklikol blikajúcu ikonku a z monitora sa na neho usmiala Dušanova tvár. Trocha ho to prekvapilo, ale bez váhania žiadosť potvrdil. Už sa chystal odhlásiť, keď mu zrazu pípla správa na chate.

„Čau, starec, tak ako? Nezopakujeme si ten včerajšok?“

„Jó, to nehrozí. Rozišiel som sa so Zitou a Hedvige sa nemôžem dovolať, nevieš, čo je s ňou?“

„Uf, to so Zitou ma mrzí, máš aspoň dôvod poriadne sa zresetovať, a čo je s Hedvigou skutočne netuším!“ odpísal Dušan.

Chvíľu nad tým dupal. Nezdalo sa mu to ako zlý nápad, navyše, v pondelok je štátny sviatok, takže sa môže pokojne zabaviť. Vlastne ani nemá kamaráta, s ktorým by si občas vypil, ohovoril ženy a zanadával na celý svet. Pri živote so Zitou sa odstrihol od svojich starých priateľov, čo mu bolo veľakrát ľúto. Skonštatoval, že si s Dušanom vlastne celkom sadli. „Ale čo, žijeme len raz!“ prebleslo mu hlavou.

„Dobre teda, môžeme sa ísť zresetovať. Len napíš kedy a kde?“ odpovedal.

„Tak sa mi to páči. Čo ja viem, trebárs o hodinku v Maxe, môže byť?“

„V poriadku, o hodinu som tam.“

„Super a priprav sa na poriadnu jazdu!“ napísal Dušan a odhlásil sa.

Patrik ešte dopísal niekoľko viet o sekvenovaní DNA, vygúglil si časovo najbližšie idúci autobus do Maxu a šiel sa osprchovať. Chce to zmenu, napadlo mu, keď si užíval príjemný dotyk kvapiiek dopadajúcich na obnažené telo. Rozhodol sa oholiť trčiace strnisko, ktoré mu pridávalo nejaký ten rok navyše. Riedke vlasy si vyčesal netradične dohora. Pozrel sa do zrkadla, odkiaľ na neho hľadel celkom iný človek a až na ten vytrčajúci pupok to bolo o poznanie lepšie. Najradšej by sa zbavil aj elipsových okuliarov, ale jeho krátkozrakosť bola proti. Premýšľal, čo vhodné si má na záťah s Dušanom obliecť. Košeľa a čierne nohavice sa mu zdali byť príliš formálne, skoro až snobské, tričko a džínsy zasa mdlé a ležérne. Vybral si napokon béžové nohavice a čierny sveter s véčkom. Tá kombinácia pôsobila pohodlne, no zároveň elegantne. Zostávalo mu ešte nastriekať na seba poriadnu dávku kolínskej a mohol vyraziť.

Vonku bolo veterno. Už po niekoľkých metroch sa mu vyčesaná ofina zaryla rovno do okuliarov tak, že takmer narazil do protiidúcej starej panej. Ledva sa jej na poslednú chvíľu stačil vyhnúť. Na zastávke postávali bezdomovci, dôchodcovia a Emo-decká odeté v čiernej farbe, s čiernymi linkami, nalíčenými perami a vlasmi. Tí Emáci

pôsobili ako nejaká partička upírov prahnúca po krvi a vydávajúca sa na nočný lov.

„Čudná móda, človek aby sa bál!“ prihovorila sa mu vitálna dôchodkyňa.

„Nebojte sa. Oni len tak vyzerajú, že každú chvíľu nasadnú na metlu a odletia, ale inak sú tie decká celkom neškodné. Kolegyňa má takú dcéru!“

„To je nejaká vrozená chyba, že sa takto vedia zohyzdiť?“ spýtala sa pani.

„No, niečo také. Viete, majú trocha pomiešané hodnoty,“ odvetil, lebo nemal chuť vysvetľovať, čo dokáže bujnoscť detí bohatých rodičov, ktoré od dobroty nevedia čo so sebou. Grupujú sa, maľujú, režú žiletkou a niektorí fetujú len preto, aby svetu dokázali, ako veľmi „trpia“.

„Tak to ste ma upokojili, naozaj som mala strach,“ potešila sa dôchodkyňa.

„A kam cestujete, teta?“

„Ja? K dcére na Panónsku, na zástavke ma bude čakať vnuk,“ vysvetlila mu.

„To je náhoda, aj ja idem tým smerom, zvezieme sa spolu,“ usmial sa.

O chvíľu pristavil autobus a obaja sa úspešne pretlačili dovnútra. Prešli štyri zastávky a potom vodič prudko zabrzdil, div, že všetci stojaci pasažieri nezleteli dolu hlavou. Horko-t'ážko napokon vystúpili. Stará pani sa mu poďakovala za spoločnosť a šla si svojou cestou. Patrik už z diaľky uvidel modro-žltý nápis obchodného centra. Striaslo ho od zimy. Vložil si ruky do vreciek a vykročil v ústrety nočnému dobrodružstvu.

Zita sedela v byte a premýšľala. Cítila sa opusteno. Nikdy predtým nežila sama. Do tohto bytu sa nast'ahovala priamo od rodičov. Lenže spolu s ňou vtedy do nového bývania prišiel aj nový nocľazník. Strhla sa pri každom vrznutí susedových dverí, pri šramote vychádzajúcom z chodby, dokonca aj pri bežnom spláchnutí o poschodie vyššie. Každú chvíľu mala pocit, že začuje štrngot kľúčov v zámke a vzápätí sa vo dverách zjaví Patrik, s masnými vlasmi a prihlúplym úsmevom. Čo by teraz za to dala, len aby vkročil dnu a prehodil s ňou zopár slov. Do očí sa jej tislí slzy.

„Nie, nebudem predať revať ako nejaká patetická chudera z telenovely,“ nahovárala si, ale zdanlivo to nefungovalo.

Myšlienky na neho boli silnejšie ako ženská emancipácia, ktorá sa skryla niekam do kúta. Až teraz si uvedomila, že nemá zmysel, aby mala všetko dokonale upratané, nemusí variť, prať, ani nikoho upozorňovať, aby si odložil použité trenky a ponožky. Cítila sa nesvoja ako zviera, ktoré vytrhnú z prirodzeného prostredia vidieka a umiestia medzi štyri steny paneláku.

Rozmýšľala, ako asi žijú jej slobodné alebo rozvedené rovesníčky. Určite neperú na nočný prúd ako ona, ale sa isto niekde bujaro zabávajú. Doposiaľ jej skoro všetky veci v živote vychádzali tak, ako chcela, a ak sa aj náhodou niečo pokašľalo, objavilo sa čosi nové, nečakané, čo ju posunulo vpred. Keď ju nezobrali na obchodnú akadémiu, išla za kozmetičku. Stále je s prácou spokojná, baví ju byť kreatívnou a keď si raz našetrí, otvorí si vlastný kozmetický salón. Lenže teraz po Patrikovom odchode

všetko stratilo zmysel, zostala iba pomyselná diera, ktorú momentálne nevie zaplátať.

„Mala by som si nájsť nejaký koníček. Z začať čítať knihy, prihlásiť sa na kurz angličtiny, počítačov alebo podvojného účtovníctva.“ Zaumienila si, že sa bude vzdelávať, aby sa priblížila o krok bližšie k svojmu snu. Musí tú dieru niečím zaplniť, aby jej celkom nepodľahla. Predstava, že skončí ako jej kamarátka Vanda, osamelá a bez cieľa, jej naháňala hrôzu.

V špajze objavila zabudnutú fľašku vína. Vybrala zo zásvuky vývrtku a pokúsila sa ju otvoriť. Zasa ďalšia ukážka toho, aký namáhavý je život bez chlapa. Ani s tou hlúpu fľašou si nevie poradiť. „Došľaka!“ zrevala a tresla rukou do stola. Hodnú chvíľu sa snažila zátka vytiahnuť, no neúspešne. Až keď to takmer vzdala, napadlo jej, že keď nejde von, musí ísť aspoň dovnútra. Zatlačila celou silou smerom nadol a podarilo sa. Korková zátka sa zošmykla do útrov fľaše a veselo si v nej plávala. Odložila nepraktickú vývrtku, vybrala pohár a naliala si. Prvý dúšok si neskutočne vychutnala.

Hedviga spolu s otcom a sestrou sedeli za kuchynským stolom a popíjali čaj.

„Niečo tvrdšie nemáš?“ spýtala sa po chvíli.

„Piješ?“

„Iba keď mám nervy.“

„Vieš o tom, že alkohol zabíja mozgové bunky?“

„Otec, som chemička, samozrejme, že to viem. Ale podľa najnovších výskumov sa zistilo, že mozgové bunky sa

predsa len obnovujú, tak dúfam, že nezomriem ako úplne dementná!“

„Čo si dáte, fernet alebo slivovicu?“

„Domácu?“

„Ako inak, po dedovi.“

„Tak ja potom tú slivovicu.“

„Tebe čo, Simona?“

„Ja ak môžem, ten babský alkohol, takže fernet.“

„Dobre, a ja si dám slivovičku,“ odvetil a všetkým trom nalial. Spoločne si pripili na matkino zdravie.

„Nie ste hladné? V chladničke je guláš, mama ho ešte včera varila,“ spýtal sa a na chvíľu sa zdalo, že posmutnel.

„Ďakujem, ale nemám na nič chuť!“ odvetila Hedviga.

„Simona?“

„Ani ja si neprosím.“

„Nalejem vám ešte po pohárik?“

Obidve zhodne prikývli. Alkohol sa im pomaly rozliezal do žíl. Konečne začali prekonávať bariéru mlčania.

„Čo máš nové?“ spýtala sa Hedviga Simony.

„Nič, všetko po starom. Ty?“

„Ani ja nič extra.“

„Vidím, že som tu navyše, idem si radšej pozrieť správy. Vy sa pokojne pohovárajte,“ vyriekol otec a vzdialil sa k televízoru.

Alkohol a strach o matkin život spôsobili, že obe sestry mali k sebe bližšie než kedykoľvek predtým. Vzájomná nevraživosť sa vytratila ako lasica z kurníka.

„Máš niekoho?“ spýtala sa Simona bez okolkov.

„Mám, ale je to len o sexe. A ty si stále s tým istým?“

„Hej, stále s Marcelom, ale čoraz častejšie mám chuť to s ním skončiť!“

„Čo sa deje, túžiš vari po niekom inom?“

„Práve naopak, mám pocit, že ma podvádza.“

„Vážne? Tak sa ho čím skôr zbav, kým nebude neskorro,“ radila jej Hedviga.

„Čo ak je to ale iba hlúpa paranoja?“ zapochybovala Simona.

„Skús ho istý čas sledovať, aspoň budeš vedieť, na čom si.“

„Nie je to zlý nápad, ale zasa nechcem vyzerat' ako zúfalá stíhačka.“

„Tak to hod' za hlavu a užívaj si život. A keby to čírou náhodou nedopadlo podľa tvojho očakávania, máš predsa Kornela.“

„Nechápem, čo s tým má Kornel spoločné?“ spýtala sa prekvapene Simona.

„Predstav si, že ma nedávno vyhľadal.“

„To vážne? Čo od teba chcel?“

„Najprv nič, iba ma pozval na kávu. Až potom, keď sme sa lúčili, povedal, že ťa stále miluje a chce si ťa naspäť získať. Choré, že?“

„Ty si sa s ním vyspala? Neuveriteľné!“ odvetila nahnevane Simona.

„Len mi nepovedz, že ho miluješ!“

„Šibe ti? S ním som už nadobro skončila.“

„To by som ti aj radila, vyzerá, že je vyšinitý!“

„Prosím ťa, je neškodný.“

„Ja by som ho na tvojom mieste nepodceňovala. Čítala som, že mnohí psychopati sa tvária ako nenápadní jedinci, na ktorých by to nikto netypoval!“

„Ha, a to vraví tá, čo s ním vliezla do postele.“

„Dobre, uznávam, nebolo to najmúdrejšie. Ale mňa chorobne nemiluje ako teba, takže som mimo nebezpečenstva.“

„V poriadku, kúpim si slzný sprej, spokojná?“ odvetila Simona sarkasticky.

„Nerob si z toho žarty, lebo sa ti to môže vypomstiť!“

„Okej, ako povieš. Ja pomaly pôjdem, Marcel je už isto doma, zajtra sa uvidíme. Ahoj.“

„Maj sa!“ odzdravila Hedviga a presunula sa za otcom k televízoru.

10. kapitola – Ak nechceš skončiť ako idiot, tak si dupni!

Patrik trocha bojzливо vkročil do obchodného centra a opatrne sa rozhlíadol. Zjavila sa pred ním široká chodba, z ktorej sa ďalej rozvetvovalo niekoľko užších uličiek. Na každom kroku sa nachádzali rôzne obchody. Odevy, obuv, potraviny, lekáreň a výroba fotografií. Po Dušanovi nebolo ani stopy. Napadlo mu, že si zatiaľ pozrie plán budovy, aby mal prehľad, kde sa čo vyskytuje. Zistil, že na poschodí ležia dve kaviarne, reštaurácia, pizzeria a Slovenská športiteľňa. Rozhodol sa preskúmať terén. Až teraz mu došlo, že si zabudol vypýtať Dušanovo číslo. Zrazu ho prepadol pocit úzkosti. Bolo mu akosi čudne v žalúdku, pocítil silné nutkanie. Vošiel do presklenej reštaurácie a v momente, keď k nemu pristúpil čašník, naznačil, aby priniesol dve deci bieleho. Asi minútu po tom, ako barman na stôl položil pohár s vínom, zamieril rýchlymi krokmi na toaletu. Po chvíli sa spokojný vrátil nazad k stolu. Uchlipol z vína a začal si ledabolo prezerat' jedálny lístok. Vtom na neho zvonka ktosi zaklopal. Posunul si okuliare smerom dozadu a úspešne zaostřil na Dušanovu tvár. Mávnutím ruky mu naznačil, aby vošiel za ním.

„Nazdar, vidím, že si sa už nevedel dočkať!“ usmial sa Dušan a ukázal na poloprázdny pohár. Patrik sa trocha začervenal. „Vieš, bolo mi trápne sedieť tu nasucho, tak som si objednal.“

„To je v poriadku, ja som len žartoval. Sedíme naproti v kaviarni, pokojne dopi a potom príď za nami, okej?“

„Počkaj, a kto je to my?“

„Nechaj sa prekvapit“, naťahoval ho Dušan.

„Keď inak nedáš, o chvíľu som tam.“

Patrik sa neponáhľal, vychutnával si víno a samotu. Chvíľami sa cítil ako figurína vo výklade, ktorá má na sebe handry z najnovšej kolekcie. Okoloidúci prichádzali a odchádzali, niektorí si ho prezerali, iní ignorovali, no on si ich nevšímal, iba sa oddával pocitu nerušeného pokoja.

Zita do seba kopla druhý pohár vína a pohrávala sa s myšlienkou zavolať Dušanovi.

Usúdila, že Patrika na celý zvyšok večera vytesní z hlavy. Zabalí ho do pomyselnej deky a vyhodí z okna ako prach pri sobotňajšom upratovaní. Vedela, že niekde v starom telefóne má uložené Dušanovo číslo. Začala sa prehrabovať v skrini, až kým nenašla starý mobil. S ním vedela celkom slušne narábať, nie ako so súčasnými dotykovkami, ktoré sú pre ňu španielskou dedinou. Stlačila menu, potom adresár, až sa postupne preklikala k Dušanovmu číslu. Zobrala terajší mobil a nechtom opatrne vytukala číslo. Počkala, kým zazvoní.

„No?“ ozvalo sa v slúchadle.

„Dušan, si to ty?“

„Záleží na tom, kto sa pýta.“

„To som ja, Zita.“

„Servus, čakal som, kedy sa ozveš,“ zasmial sa.

„Nie, nečakal a nechci ma našťvať!“

„Dobre, tak nečakal, ale dúfal som. Lepšie?“

„No, o trocha hej.“

„Potrebuješ niečo, alebo ti len chýba moja spoločnosť?“

„Netlač na pílu, dobre?“

„Okej, tak čo by si rada?“
„Nechcem to riešiť po telefóne, nezájdeme na drink?“
„Myslíš teraz?“
„Nie, o mesiac! Samozrejme, že teraz!“ odvetila sarkasticky.
„Prepáč, dnes už niečo mám. Ale vieš čo? Ak by si ma veľmi prehovárala, možno by som to vedel zrušiť.“
„Povedala som na pohárik, nie do postele, tak v tom nehľadaj nič navyše! Keď už niečo máš, tak to nechajme, ahoj!“
„Počkaj, a zajtra?“
„Dozajtra je ďaleko. Zajtra si určite budem nadávať do sprostých kráv a nič z tohto rozhovoru si nebudem chcieť pamätať!“
„A niekedy inokedy?“
„Možno áno, možno nie!“ povedala zastretým hlasom. Slová sa jej začínali pliesť, tak radšej hovor ukončila.

„Kto to bol?“ spýtala sa Romana.
„Nikto,“ snažil sa ju odbiť Dušan.
„Nezapieraj, už sa nejaký piatok poznáme. Navyše ťa prezradil blažený úsmev na tvári, tak to vyklop!“
„Ale, to bola jedna stará známa.“
„No nehovor, poznám ju?“
„Nie, túto nie.“
„Ale, ale, vari ťa nedobehla minulosť?“
„Mňa nikto nedobehne, som rýchly ako blesk!“
„Viem, miláčik, nemusíš sa tým chváliť,“ uškrnula sa Romana a olizla si pery.
„Tak som to nemyslel, ale ako povieš.“

Do baru práve vkročil Patrik. Chvíľu sa rozhliadal. Pátral po známej tvári, až kým si všimol Dušana. „Tu si, nemohol som ťa nájsť!“ Podišiel k stolu a posadil sa.

„Tak ja vás teda zoznámim. To je Patrik a toto Romana!“

„Patrik,“ načiahol sa, aby prijal podávanú ruku.

„Teší ma, Romana,“ odvetila a vtisla mu poriadny bozk.

V kaviarni sedelo asi desať ľudí. Bolo tam útulne, z reproduktorov znela Whitney Houston.

Romana si zapálila mentolovú cigaretu a elegantne potiahla. S výrazným tmavočerveným rúžom a krátkou blond hrivou vyzerala ako Sharon Stone v Základnom inštinkte.

„Došľaka, tá baba je vážne kus!“ pomyslel si Patrik.

Vtom Dušan čosi pošepol Romane. Na moment jej zažiarili oči. Nenápadne si ho premerala a potiahla si z cigarety.

„Tak ako, pripravený vymazať Zitu z obrazu?“ zažartoval Dušan.

„Zitu, akú Zitu?“ usmial sa Patrik.

„Tak sa mi to páči, vidím, že sa rýchlo učíš!“

„Mám dobrého učiteľa.“

„Toho najlepšieho!“ zarehotal sa Dušan.

„Chlapci, môžem vám do toho vstúpiť?“

„Samozrejme,“ prisvedčil Patrik.

„Vieš, Romana je niečo ako náš psychológ,“ vysvetľoval Dušan.

„To vážne? Tak to som zvedavý na jej názor!“

„Vlastne som učiteľka psychológie a vôbec si nemyslím, že popieranie problémov z bývalých vzťahov je správnym riešením.“

„Lenže, my muži, si to neradi pripúšťame, zvlášť ak ide o vlastné zlyhania.“

„Ale práve to je kameň úrazu, to vaše ignorovanie!“

„Chceš sa púšťať do boja – muži verzus ženy?“ Nezabúdaj, že sme v presile!“ žartoval Dušan.

„Do ničoho sa nepúšťam, len by som Patrikovi rada naznačila, ako sa poučiť z vlastných prešľapov,“ vysvetľovala pokojne.

„Dobre, čo teda navrhuješ?“

„V prvom rade sa pokús vrátiť na miesto, kde vám to začalo škrípať. Pokiaľ si na to nevieš spomenúť, mohol to byť omyl už od začiatku.“

„Hm, naozaj ťažká otázka, kedy to začalo škrípať,“ zopakoval Patrik a zamyslel sa.

„Väčšinou prvý vážny konflikt vzniká hneď po tom, ako u partnerov pomínie počiatkové poblúznenie.“

„Zita bola vždy dominantnejšia ako ja, vlastne už od začiatku som sa jej prispôboval.“

„Vieš, najväčšia chyba je, ak sa jeden z partnerov vzdá svojich potrieb na úkor druhého. Potom už je ťažké zmeniť zabehnutý systém spoluzitia a zväčša sa to všetko končí hádkami a rozchodom.“

„Máš pravdu, niečo na tom bude!“ prisvedčil Patrik.

„Aké poučenie z toho teda plynie?“

„Ak nechceš skončiť ako idiot, tak si dupni!“ vybafol Dušan.

„Hm, sformulovala by som to síce trochu inak, ale v podstate máš pravdu.“

„Takže stačí ak budem nabudúce tvrdohlavejší?“

„Hlavne buď sám sebou!“

„To by som mohol zvládnuť, ďakujem za hĺbkovú analýzu,“ usmial sa Patrik a objednal drink.

„Rado sa stalo.“

Páčila sa mu ešte viac než na začiatku. Inteligentná a k tomu sexi, až príliš dokonalá na to, aby bola skutočná, skonštatoval.

„O chvíľu budú zatvárať, mali by sme zmeniť lokál,“ utrúsil Dušan.

„Nejdeme niekam do klubu? Mám chuť zabaviť sa,“ navrhla Romana.

„Na mňa nepozeraj, ja som začiatočník!“

„Neboj sa, ja ťa zaučím,“ ponúkla sa.

Dušan nenápadne mrkol na Patrika a ukázal mu vztýčený palec. Dopili, zaplatili a pozvoľna sa vybrali do klubu.

„Kde to sme?“ spýtal sa Patrik, keď okolo seba videl iba tmú a nízku jednopodlažnú budovu so svietiacim nápisom ‚K-klub‘.

„To nerieš, ideme tancovať!“ skríkla Romana a ťahala ho dovnútra. V závese za nimi kráčal Dušan. Patrik zaplatil za všetkých, chcel im tak oplatiť láskavosť, že ho zobrali so sebou.

Pri vchode do klubu stáli traja holohlaví vyhadzovači s ramenami ako Schwarzeneger. Na zápästie im pečiatkou vytlačili písmeno K. Zvnútra bol klub oveľa pristrannejší než sa na prvý pohľad zdalo. Po celej jeho šírke sa tiahol barový pult. Všade v miestnosti svietili modré bodové svetlá, ktoré tomu všetkému dodávali špecifickú atmosféru. Na druhej strane stál mixážny pult a v strede tanečného parketu boli umiestnené tri tyče, pri ktorých sa vlnili ta-

nečnice. Za barom pobehovalo niekoľko čašníčok, vzhľadom na totálny frmol ich nebolo možné spočítať. Zamierili priamo k nim. Kým sa tam dopracovali, Dušan sa stihol zvítať s tromi kamarátmi a dvoma kamarátkami.

„Čo to bude?“ spýtala sa čašníčka s vykúkajúcim poprísím.

„Trikrát betón,“ objednala Romana.

Dušan sa po chvíli stratil, vraj si potreboval niečo zariadiť. Niežeby v tej chvíli niekomu chýbal, práve naopak.

Romana sa zavesila na Patrika a vytiahla ho na parket. „Nie som práve najlepší tanečník,“ ospravedlňoval sa.

„Ja zasa nevynikám v ručných prácach, ale zato mám iné prednosti!“

„Napríklad? Teda, okrem psychoanalýzy.“

„Celkom slušne tancujem,“ zasmiala sa a zavrtila zadkom.

„Malá, vrtká, dobre tancuje,“ vypustil Patrik.

Pokojne by mohla konkurovať aj dámam pri tyči. Zdalo sa mu obdivuhodné, aké kreácie dokázala vystrúhať na desaťcentimetrových opätkoch. Začala sa mu rozmazávať, optika hlásila poruchu zaostrovania a aj audio postupne strácalo na kvalite. Piesne spomalili. Pritisla sa k nemu a vášnivo ho pobožkala. Cítil jej dráždivú vôňu. Priťahovala ho. Najprv mu ústami žmolila ušný lalok a potom mu strčila jazyk do ucha. Striaslo ho od vzrušenia. Bolo to čosi nečakané, nové. Pocítil ako tvrdne, snažil sa od nej odtrhnúť, ale ona si ho privinula bližšie k sebe. Chcela ho cítiť. Ruka mu nenápadne skĺzla na jej pozadie. Stále viac sa mu točila hlava. Z nej, no najmä z nadmerného pitia al-

koholu. Až stratil rovnováhu, a spolu s Romanou sa zvalili na zem ako zle postavené vrece zemiakov.

Okamžite k nim pribehli dvaja vyhadzovači a jasným gestom im naznačili, že majú vypadnúť.

„Zlatko, je čas ísť!“ zavelila Romana a odtiahla ho von. Mávnutím ruky zavolala taxík a obaja sa rozvalili na kožených sedadlách. Zatiaľ čo ona diktovala adresu, on už spokojne odľukoval. Bolo to oveľa ľahšie než si predstavovala.

11. kapitola – Po noci občas býva tma

V pondelok ráno sa Patrik zobudil v cudzom prostredí. Mal nepríjemné sucho v ústach a trešťala mu hlava. Nevedel či z toho včerajšieho pádu, alebo z nadmerného požitia alkoholu. Posledné na čo si pamätal z minulej noci, bola Romana. Až teraz si uvedomil, že je nahý. Pretrel si oči a vtom ju uvidel. Obnažená spala hneď vedľa neho. Bez šiat bola ešte krajšia ako oblečená. Na chrbte mala niekoľko drobných šošovic, ktoré priam svietili na snehobielej pokožke.

V hlave sa mu vynáralo množstvo otázok, na ktoré nepoznal odpovede. „Pretiahol som ju? Bolo to fajn? Bola so mnou spokojná? Je toto naozaj realita? Nie je to iba žart? Nejaká súčasť umelo vytvorenej reality?“ Štipol sa do ruky. Zabolelo. Naozaj nesníva.

Opatrne sa vytratil na toaletu. Zvažoval, ako sa zachovať. Vzhľadom na prázdnu pamäťovú jednotku sa mu nenápadné zmiznutie zdalo byť najlepším riešením. Čo najtichšie docupotal do spálne a začal hľadať oblečenie. Oči mu padli na značkové pánske hodinky na nočnom stolíku, ktoré neboli jeho. Zrazu mu doplo, že Romana nežije sama.

„Zbabelec, chcel si zdrhnúť bez rozlúčenia, však!“ zvolala práve prebudená Romana. Posadila sa a spod prikrývky jej vykukli pekne tvarované dvojky.

„Prepáč, ale práve som zistil, že nie som jediný, s kým spíš!“ ukázal smerom k nočnému stolíku.

„Sú manželove, prekáža to?“

„Čo myslíš?“

„Že mám manžela.“
„To nie, akurát sa s nikým nerád delím.“
„Tak potom je to v poriadku,“ usmiala sa.
„Ale čo on?“
„Čo je s ním?“
„Vy spolu nespíte?“
„Môj muž, je viac ako so mnou, ženatý so svojou prácou!“ odvetila pokojne.
„Takže nie?“
„No nie.“
„A deti?“
„Vidíš tu nejaké?“
Pokrútil hlavou.
„Na tie už vôbec nemá čas, preto hľadám niekoho, kto si ho nájde!“
„Myslíš na výrobu detí?“
„Aj na to, aj na všetko ostatné.“
„A kde je teraz tvoj manžel?“
„Buď je niekde na služobke, alebo chrápe u nejakej štetky.“
„A tebe to neprekáža?“
„Teraz už nie, ale dosť dlho ma to zožieralo, než som si zvykla.“
„Takže máte stanovené nejaké pravidlá?“
„Hej, on si robí, čo chce a ja som poslušná ženuška!“
„Prečo ho potom neopustíš?“
„Mám rada svoj štandard, takto mi to vyhovuje, teda aspoň zatiaľ.“
„Aha, takže to bol iba úlet, však?“
„No, ale pekný úlet, nie?“

„Musím už ísť!“
„Hneváš sa?“
„Nehnevám!“
„Tak prečo ideš, bojíš sa môjho muža?“
„Bojím sa teba!“
„Mňa? Ja predsa nehryziem.“
„Ale mohla by si, tak už radšej pôjdem, ahoj.“
„Zavoláš mi?“
„Možno.“
„Takže nezavoláš.“ skonštatovala sklamane a zvalila sa nazad do postele.

Patrik sa za posledné prachy dopravil domov. Nenápadne sa pokúsil vkĺznuť do bytu, aby ho matka nezačula. Strčil kľúč do zámky a opatrne otočil. Ozvalo sa tlmené prasknutie. Mal pocit, že je dostatočne potichu. A keď už chcel vojsť do chodby, vtedy dvere hlasno zavrzgali. Na chodbe sa v momente zjavila matka a lišiacky sa na neho usmiala.

Zita sa prebudila s lepšou náladou ako včera. Malé množstvo alkoholu spôsobilo, že sa aspoň riadne vyspala. Začala pátrať po tom, aké pozitíva jej prinesie život osamote. Niekoľko sa jej ich skutočne podarilo nájsť. Tak za prvé, kde si čo uloží, tam si to aj nájde. Nemusí čakať na sprchu či toaletu. Môže pozerat' hocijaký televízny seriál, bez zbytočnej prednášky o dôležitosti národných športov, akými sú futbal, hokej, tenis a hádzaná. A hlavne, môže kedykoľvek upratovať, bez toho, aby ju niekto nazval chorou, alebo dokonca závislou. Bola so sebou nadmie-

ru spokojná, aspoň v tomto momente. Naplánovala si, že navštívi Hedvigu a všetko jej vyrozpráva.

Napokon usúdila, že Patrik pre ňu nebol ten pravý muž na celý život. Takže jej tým rozchodom vlastne spravil láskavosť. Čiže toto nevyhnutné zlo, je vlastne začiatkom niečoho lepšieho, čo ju ešte len čaká. Väčšinou sa aj tak správal ako dieťa, ktoré síce už dávno odrástlo, ale napriek tomu sa nechce vzdať starých zlozvykov. Nezdravo lipne na svojej matke a pre istotu si necháva otvorené zadné vrátka. Vôbec si ho nedokáže predstaviť ako hlavu rodiny, hnací motor, ktorý ju sprevádza životom, v dobrom i zlom. V podstate je aj rada, že to takto dopadlo a už sa nad tým viac nemieni vzrušovať.

Hedviga precitla zo spánku, keď začula otca telefonovať. Jeho hlas znel čudne dramaticky. Pokladal jednu otázku za druhou a postupne zvyšoval tón.

„Vysvetlite mi, ako je to možné?“ zreval a z jeho prejavu bolo cítiť rozčarovanie.

Vyšla na chodbu a vtedy ho uvidela prvýkrát plakať. Sedel na zemi a triasol sa. Po tvári mu stekali slzy, celý prúd slz. Ťažký dych sa miesil s hlasnými vzlykmi. Chvíľu tam len tak stála. Bála sa spýtať, čo sa stalo. Nikdy ho takého zlomeného nezažila. Pristúpila k nemu a jemne sa ho dotkla. Nereagoval.

„Stalo sa niečo mame?“ zašepkala trasúcim sa hlasom.

Vtedy zodvihol zrak a pozrel jej do očí. Bez slov pochopila. Tvár sa mu skrivila do bolestivej grimasy a opäť sa neubránil slzám. Prisadla si k nemu a iba tam mlčky se-

dela. Zovrelo jej hrdlo, nedokázala plakať. Dusila v sebe nahromadený smútok.

„Pod', mali by sme ísť do nemocnice,“ ozvala sa po chvíli.

Napodiv poslúchol. Vstal a šiel sa dať do poriadku.

Musí ešte zavolať sestre a oznámiť jej, čo sa stalo. Ale ako? Ako sa oznamuje taká správa? Predstavila si ju, ako sedí a telefonuje. „Ahoj, Simona, čo robíš? Dnes ráno nám zomrela matka. Úplne zbytočná smrť, zavinená nejakým neschopným idiotom z nemocnice.“

„Došľaka!“ zakliala.

„Čo teraz, čo má robiť?“ Mal by ju s tým oboznámiť otec, ale ten toho nie je schopný. Musí to urobiť ona. Taký je život. Ľudia prichádzajú a odchádzajú. Prirodzený kolobeh života, hovorievala starká. Už vyše roka nie je medzi živými a teraz sa k nej pripojila aj mama. Kiežby to bolo také jednoduché. Najradšej by použila otrepane klišé, ale nešlo to. Nedokázala myslieť na nič iné, len na ňu. Na mamu, ktorá ich doviedla na svet, milovala a chránila, no zrazu jej niet.

Odišla náhle, bez rozlúčky. Zrazu mala pocit, že jej pukne srdce. Musela sa však premôcť kvôli Simone.

„Ani som jej nestihla povedať, že ju ľúbim,“ zavzlykala Simona.

„Prestaň, ona to predsa vedela,“ presviedčala ju Hedviga.

„Ale, čo ak nie, čo ak o tom pochybovala?“

„Ravím ti, že to vedela. Matky nás vnímajú inak – bez slov, majú taký neviditeľný prijímač, ktorému nič neunikne!“

„Ďakujem, potrebovala som to počuť.“
„Od toho sú predsa sestry.“
„Pôjdeme?“ opýtala sa po chvíli Hedviga.
„Zájdí po otca a môžeme ísť,“ vyriekla Simona a poutierala si slzy.

12. kapitola - Jeden deň navyše

Cesta do nemocnice bola krátka a tichá. Každé pomyslenie na mamu vtlačalo Hedvige slzy do očí. Snažila sa ovládať svoje emócie, ale bolo to nad jej sily. Simona celý čas úpenlivo plakala a otec vyzeral, že sa každú chvíľu zosype. Aspoň niekto musí zostať pri zmysloch, presviedčala sa. Všetci traja bojazlivo vošli do chirurgického oddelenia, zaklopali na dvere a poprosili sestričku, aby zašla po lekára. Tých pár minút čakania sa zdalo byť ako celá večnosť. Simona si sadla na lavicu a nervózne podupávala nohami.

„Upokoj sa,“ miernila ju Hedviga.

„Nechcem sa upokojiť, zabili mi mamu, vrahovia!“ skríkla na celú chodbu.

„Prosím ťa, prestaň!“ zahriakla ju.

„Nechaj ju, má pravdu. Toto si niekto poriadne vypije, to vám garantujem!“ zasyčal otec.

Videla, že nemá zmysel čokoľvek vravieť, tak radšej stíchla a sadla si vedľa sestry. O chvíľu sa vo dverách zjavil starší pán v bielom plášti a pohybom ruky im naznačil, aby ho nasledovali.

„Pán doktor, povedzte mi, čo sa stalo? Ako to, že je mŕtva, keď sa operácia podarila?“

„Viete, pán Nováčik, operácia síce dopadla tak ako mala, ale, potom nastali komplikácie, vašej manželke sa priťažilo a napokon jej zlyhalo srdce. Bolo to nečakané, skúšali sme ju resuscitovať, bohužiaľ, neúspešne.“

„Určite niekto pochybil, mali ste ju predsa monitorovať, toto sa nemalo stať!“

„Mrzí ma to, ale príroda je mocnejšia ako ľudia a dnes nám to znova dokázala,“ skonštatoval lekár a urobil pár krokov vpred.

„Vaša manželka je zatiaľ tu. Ak chcete, nechám vás osamote, aby ste sa s ňou mohli naposledy rozlúčiť. Musí tu zostať ešte hodinu, na to je zákon. Potom sa zastavte za sestričkou, dá vám podpísať doklad o prevzatí manželkiných osobných vecí, ktoré vám potom osobne odovzdá. Ak by ste potrebovali poradiť s pohrebnou službou, dám vám číslo na jednu spoločnosť, ktorá s nami spolupracuje už dlhodobo a oni vám pomôžu.“

„Toto niekomu len tak neprejde, podám na nemocnicu žalobu!“ zastrájal sa otec.

„Urobte, čo uznáte za vhodné. Máte na to právo, ale opakujem vám, že my sme nepochybili.“

Všetci traja napokon zastali pred izbou, kde ležala ich mama a manželka zároveň. Lekár sa nenápadne vzdialil a otec sa zrazu celý roztriasol. Hedviga pozrela obom do očí, najprv otcovi, potom Simone. Čítala v nich čisté zúfalstvo, obaja v sebe hľadali silu vkročiť. Vedela, že v tomto jej nepomôžu. Rozhodla sa: „Idem,“ zašepkala a vkročila do izby. Pocit, ktorý ju v tej chvíli prepadol, by nepriala ani najhoršiemu nepriateľovi. V malej izbe stáli štyri postele. Cez zastreté žalúzie dovnútra prenikalo len pár slnečných lúčov. Na prvý pohľad ani nevidela, ktorá posteľ je prázdna a ktorá je obsadená. Striaslo ju od zimy. Na chvíľu zneistela. Napokon predsa len nadobudla odvalu, podišla k oknu a o malý kúsok vytiahla žalúzie. Vtedy zbadala, ako tam nehybne leží – ledva prikrytá plachtou. Podlomili sa jej kolená. Kľakla si k posteli a rozplakala sa.

Hodnú chvíľu sa na ňu bez pohnutia dívala. Vyzerala ako keď spí, len bola o niečo belšia než zvyčajne. Stále tomu nechcela uveriť. Až keď sa osmelila a dotkla sa jej ruky, zistila, že je studená ako kus ľadu. Pohládila ju po tvári a vtisla jej jemný bozk.

„Nikdy na teba nezabudnem,“ pošepkala jej do ucha a bez ohliadnutia sa vyšla von. Simona stála na chodbe a ešte stále plakala. Otcovi prišlo zrazu nevoľno. Ťažko sa mu dýchalo, ledva lapal po dychu.

„Sestrička, prosím vás, otcovi je zle, bojím sa, že omdlie!“ zvolala Hedviga.

„Pán doktor, rýchlo, máme tu kolabujúceho!“ skríkla službukonajúca sestra. Lekár rýchlo pribehol k otcovi a po krátkom vyšetrení mu pichol injekciu na upokojenie.

„Čo je s ním, je to vážne?“ spýtala sa preľaknutá Hedviga.

„Nebojte sa, bude v poriadku, je iba trocha dehydrovaný. Sestrička mu podá infúziu a po nej by sa mu malo uľaviť.“

„Nemal by tu aspoň dnes ostať?“

„Osobne by som odporúčal hospitalizáciu, ale, samozrejme, to závisí na pacientovi. Ak sa rozhodne nezostať a podpíše reverz, jeho rozhodnutie musíme rešpektovať.“

Otcovi sa po injekcii trocha polepšilo a tak začal protestovať, že žiadnu infúziu mu netreba a že tam určite nezostane. Napokon sa nechal prehovoriť aspoň na spomenutú infúziu. Keď po polhodine dotiekla, rozhodol sa.

„Musím ju vidieť!“ povedal skalopevne.

„Si si tým istý?“

„Na sto percent!“ vyriekol rozhodne a pohol sa vpred.

Simona chytila Hedvigu za ruku a všetci traja spolu vošli do izby. Ten moment sa im zaryl do pamäti. Otec sa matke poďakoval za všetko pekné, čo spolu prežili a poprosil ju o odpustenie. Vedel, že je neskoro, ale musel ju o to požiadať. Neskutočne ho ťažilo svedomie. Naopak Simona bola stručná. Povedala jej, že ju ľúbi a na viac sa nezmohla. Kameň, ktorý mala v hrdle jej nedovolil viac rozprávať. Naposledy sa jej dotkli a Hedviga sľúbila, že bude na oboch dohliadať.

Zašli potom za spomínanou sestričkou, podpísali dokumenty a prevzali si od nej všetky mamine veci. Ešte raz im vysvetlila, že treba zísť na matriku odovzdať matkin občiansky preukaz a tam im potom vydajú úmrtný list. Správu o úmrtí zašle nemocnica hneď v utorok ráno. Napokon sa rozhodli využiť služby spomínaného pohrebníctva. Dohodli sa na prevoze, ktorý sa mal uskutočniť nasledujúci deň s tým, že so sebou už prinesú veci, ktoré bude mať matka oblečené v truhle. V pohrebníctve sa potom vyberie konkrétna truhla, do ktorej ju uložia, prevezú do miestneho domu smútku a vložia do chladiaceho boxu. Otec podpísal reverz a obe dcéry ho sprevádzali domov.

„Tak ako, synáčik, darilo sa?“ mrkla na Patrika.

„Mami, prosím ťa, na nič sa ma nepýtaj, šialene ma bolí hlava a na spoveď skutočne nemám náladu!“

„Dobre, dobre, veď sa hneď nerozčuluj, to ja len, aby reč nestála.“

„Hm, radšej mi povedz, čo to tu tak rozvoniava.“

„Jaj, no predsa polievka.“

„Aká, nebodaj slepačia?“

„Presne tak.“

„Paráda, tú mám najradšej a to ty dobre vieš, však?“ zaradoval sa Patrik a vbehol do kuchyne. Naložil si dve plné naberačky a nedočkavo prehltol.

„Chutí?“

„Je výborná, ako všetko od teba,“ pochválil ju.

„Už mi konečne povieš, kto to je?“ vyzvedala.

„Ty si neuveriteľná, a vieš čo? Nič ti nepoviem, aj tak ju nepoznáš.“

„No ale dúfam, že raz ju spoznám, už by som sa konečne aj ja rada dožila vnúčeniec. Vieš, aké je to frustrujúce počúvať všetky moje kolegyne, ako sa vychvaľujú vnúčatami a ja stále nič?“

„Tak na to rýchlo zabudni, nič také v blízkej budúcnosti nehrozí!“

„Mal by si sa posnažiť, nebudeš večne mladý ako Lenin,“ rozchichotala sa.

„Tuším ma chceš vážne nahnevať, mal by som si čím skôr nájsť nový podnájom.“

„Ale, Paťko, nebud' vzťahovačný, ja som to nemyslela v zlom.“

„Ja viem, len si zo mňa rada ut'ahuješ, však?“

„No tak, veď sa nedurdi.“

„Vravím ti, že nemám náladu, a ty do mňa neustále vrtaš a vyt'ahuješ potomstvo.“

„Tak už ťa nechám na pokoji, ale rozhodne nad tým premýšľaj, lebo čas beží.“

„Mami, necháš ma už konečne najesť?“

„Dobre, už som ticho ako hrob!“

Zita sa práve naobedovala. Umyla a utrela riad. Povysávala v celom byte a s kávou a dezertom sa usadila v kresle. Vychutnávala si deň voľna navyše. Zahľbená v módnom časopise čítala článok o najnovších trendoch v líčení a snažila sa niečo zaujímavé odpozerať. Chcela byť čo najviac IN. Aj potrebovala byť, ak si chcela udržať pravidelné zákazníčky. Zaujali ju nové lesklé laky a divoké motívy nechťov. Hoci bola skôr konzervatívna osobnosť, čo sa práce týkalo, nemala problém aj s extravagantnými požiadavkami. Ak zistila, že zákazníčka rada experimentuje, chcela na nej vyskúšať atypické veci, akou je napríklad Barbie líčenie. To je teraz veľmi vyhľadávané, najmä v krajinách vychádzajúceho slnka. Robí sa tak, že sa očné linky posunú nižšie pod oko a tým sa vytvorí zvláštny efekt, ktorý opticky zväčší ženské oči. Modelky potom vyzerajú ako živé Barbíny. Mohla by si to vyskúšať na Hedvige, ona je presne ten typ, ktorý sa nebojí nových vecí. Vtom si spomenula, že sa jej s ňou ešte stále nepodarilo spojiť, tak to teraz znovu skúsila. Vytočila číslo, a napodiv, zvonilo.

13. kapitola – Na konci tunela

Dušanovi sa vôbec nechcelo vyliezť z postele, aj keď bolo už popoludnie. Minulú noc to s alkoholom zjavne prešvihol. Už dvakrát sa objímal so záchodovou misou a o tretie kolo očividne nemal záujem. Vypil niekoľko dúškov chladenej minerálky a hlasno si odgrgol. Cítil, že ani zďaleka nie je v poriadku. Obsah žalúdka už síce dávno zíval prázdnotou, lenže žalúdočné kyseliny sa v ňom stále búrili. Musí ešte počkať hodinku, dve, kým sa pokažený orgán opäť vráti do pracovného režimu. Tak len nehybne ležal skrútený ako jazvečík pred dverami a hlavou mu behali rôzne myšlienky. Keby bol tušil, ako to v noci celé dopadne, radšej by sa na všetko vykašlal a šiel by na rande so Zitou. Lenže už bolo neskoro plakať nad vypitou vodkou. Rozhodol sa nepodľahnúť včerajšiemu nezdaru a povedal si, že to na Zitu znova skúsi. Dúfal, že sa nedrží zásady o dvojitom vstupovaní do tej istej rieky. Inštinkt lovca sa v ňom naplno prejavoval. Pred dvoma dňami ešte zohrieval posteľ jej najlepšej kamarátky a dnes by sa najradšej nast'ahoval do tej jej. Lákala ho. Najmä ten jej odmietavý postoj bol pre neho výzvou. Potreboval si dokázať, že na to ako chlap stále má. Že ešte nevyšiel z cviku a jeho metódy naďalej fungujú na výbornú. Hedviga je síce riadna mašina, ale Zita jej s prehľadom dýcha na chrbát. Otázkou zostávalo, na ktorej sa v konečnom dôsledku povezie. Najradšej by sa viezol na oboch naraz, ale to bolo iba zbožné želanie. Tušil, že k tomu zrejme nikdy nedôjde. Bol ochotný riskovať a risk väčšinou prináša zisk. Občas síce aj stratu, ale to teraz neriešil, nemal čas na pesimis-

tické úvahy. Všetku energiu skoncentruje do jednej jedinej veci a tou je získanie Zitinej náklonnosti. Lenže sa mýlil, vlastne iba sčasti, lebo za normálnych okolností by u nej nemal ani najmenšiu šancu. Ibaže teraz bola celkom iná situácia. Zita bola osamelá a psychicky nalomená, aj keď to nedávala najavo. Rozhodol sa, že keď sa mu polepší, zavolá jej a pozve ju na rande. Silene sa usmial, vzápätí ho naplo a len-len že stihol dobehnúť. Našťastie si to odniesol iba záchodový poklop a tak chtiac-nechtiac vošiel do kúpeľne po handru a zasiahnuté miesto s námahou, ale napokon predsa len poumýval.

„Prosím?“ ozvalo sa v slúchadle.

„No konečne, ty žiješ? Už som si myslela, že si sa prepadla pod zem!“ vychrlila zo seba Zita.

„Kiežby si mala pravdu,“ odvetila sucho Hedviga.

„Vieš, čo sa stalo?“ nenechala ju odpovedať a pokračovala ďalej, „ten sviniar Patrik sa so mnou rozišiel!“ zvrískla nahnevane.

„To ma mrzí, prepáč, musím končiť.“

„Počkaj, ja si tu vylievam srdce a ty sa ma len tak zbavíš, čo je to s tebou?“ nechápala Zita.

Chvíľu bolo ticho. Hedviga premýšľala, čo má povedať. Napokon sa rozhodla pre pravdu.

„Prepáč, Zita, ale zomrela mi mama, som z toho vedľa.“

„Panebože, čo sa stalo?“ zvolala šokovaná Zita.

„Neviem, vraj jej zlyhalo srdce, po rutinnej operácii slepého čreva!“

„Úprimnú sústrasť, Hedviga, a drž sa. Keby si čokoľvek potrebovala, som tu pre teba.“

„Ďakujem, snažím sa to zvládať, ale nie je to ľahké.“

„Prepáč, že sa pýtam, ale už viete, kedy bude pohreb?“

„Ak sa nič nezmení, mal by byť o dva dni, čas ešte spresním.“

„V poriadku, zajtra sa ti ozvem a keby si hocičo chcela, pokojne volaj.“

„Ďakujem, Zita, musím ísť, otec ma volá, ahoj.“

„Maj sa,“ odzdravila Zita a trvalo jej hodnú chvíľu, kým sa z toho šoku spamätala.

„Samí mäsiari v tých našich nemocniciach! Človek si celý život platí vysoké odvody do zdravotnej poisťovne, šetrí, odtrhá si od huby a načo to všetko je, keď potom pri najmenších ťažkostiach natiahne krpce? Skurvený život!“ zakliala Zita a pohrúžila sa do seba. Zvyšok dňa sa potom premotala doma, nemala na nič a na nikoho náladu.

Hedviga so Simonou na otca po celý deň poctivo dohliadali. Nútili ho veľa piť, jesť ovocie a hlavne oddychovať. V dome vládla ponurá atmosféra. Rádio si pustiť nedovolili, z úcty k mame a v televízore aj tak nič normálne nedávali. Hedviga vybrala zo zásuvky matkinu obľúbenú knihu od Petra Jaroša: „Tisícročná včela“ a začítala sa. Ona sama ju v detstve prečítala, a keď si opäť po rokoch vybavila drsné osudy murárskej rodiny Pichandovcov, ukvapla jej slza. Najmä filmové spracovanie v réžii Juraja Jakubiska sa jej vrylo do pamäte. Teraz si vybavila obrovskú včeliu matku, ako sa vo sne zhovára so Samom Pichandom. Vzápätí sa mysl'ou vrátila k tej svojej a chcelo sa jej plakať. Premýšľala, ako to ďalej zvládne a vtom jej napadla tá paralela medzi knihou a reálnym životom.

Jedinými liekmi na boľavú myseľ sú práca a čas. To prvé dokáže zamestnať ubolenú hlavu, toho druhého sa bála, ale dúfala, že dejiny neklamú. Ľudia sú ako včely, celý život veľa pracujú a nakoniec rovnako ľahko zomierajú. To, čo sa deje medzi tým, ako napríklad láska, svadba či narodenie detí, to všetko je len malou odbočkou v stereotypnej mašinérii. Po tejto úvahe si spomenula, že ešte o vzniknutej udalosti nedala nikomu v práci vedieť. Zavolała teda Patrikovi a oznámila mu, že najbližšie dni sa v práci neukáže a že si berie voľno. Na vybavovanie a na ospravedlnenie v deň pohrebu má ako dcéra zo zákona nárok. Ostatné, ak bude treba, vyrieši dovolenkou. Patrik jej vyjadril sústrasť, a rovnako ako Zita, jej ponúkol pomocnú ruku. Zaďakovala a zložila. Nemala chuť zbytočne rozoberať malichernosti a Patrik sa na to neodvážil. Nechá to na neskôr, keď sa Hedviga vystrábi z najhoršieho. Potom sa jej spýta, či pre ňu znamená niečo viac než kolega, či kamarát. Ten nočný úlet s Romanou rýchlo pustil z hlavy. Akoby sa to nikdy nebolo stalo.

Utorňajšie ráno bolo ešte pochmurnejšie ako pondelkové. Tma nie a nie uvoľniť miesto slnku, ktoré sa horko-ťažko štvralo nad obzor. Podarilo sa mu to až okolo pol ôsmej. To už sa Hedviga s otcom a sestrou vyše hodiny nervózne tmolili po dome. Čakali, kedy padne ôsma hodina, aby sa konečne mohli vybrať k lekárovi, potom na matriku a odtiaľ rovno do miestneho pohrebníctva. Lekár bol neskutočne chápvavý človek. Keď mu Hedviga do vrecka zasunula dvadsaťeurovú bankovku, hneď pochopil a všetkým trom bez najmenších problémov predpísal

upokojujúci liek. Vôbec neprekážalo, že Hedviga so Simonou k nemu do ordinácie nepatria. Keď sa chce, všetko sa dá, najmä ak má človek, teda vlastne lekár, patričnú motiváciu, pomyslela si Hedviga. Spokojní s expresným vybavením išli rovno na matriku. Tam Hedviga odovzdala matkin občiansky preukaz a v priebehu hodiny jej vystavili úmrtný list. Čakanie si skrátili rýchlym nákupom v neďalekej samoobsluže. Nakúpili základné potraviny, vyzdvihli úradný úmrtný list a pobrali sa do pohrebniectva, kde ich už očakával pán Čierny. Aj to sa občas stáva, že čiernemu autu, vezúcemu smrť, šéfuje niekto s rovnakým menom. Pán Čierny bol profesionál, zbytočne sa s ničím nepáral. Pozval ich ďalej do svojho kráľovstva a popýšil sa širokým sortimentom. Od žulových náhrobníkov až po zdobené truhly.

„Nech sa páči, môžete si vybrať. Od jednoduchých motívov až po drahšie pozlátané,“ vysvetľoval.

„Tak čo myslíte, ktorú?“ spýtala sa Hedviga a pozrela na tých dvoch. Obaja súčasne pokrčili ramenami.

„Dobre, ja by som vybrala túto,“ ukázala na menšiu truhlu s pekným vyrezávaným vzorom mahagónovej farby a obaja to akosi automaticky schválili. Majiteľ ju pochválil, ako dobre vybrala, hoci si pomyslel, že mohla zvoliť aj drahšiu. Vedel však, že to nie je všetko, že ešte treba vyhliadnuť materiál na pomník, a tak si v duchu mädlil ruky. Potom sa pozrel na hodiny, vybavil krátky telefonát a skonštatoval, že o tridsať minút by mal mať voľné auto a ak nemajú žiadne námietky, môžu zájsť po zosnulú do nemocnice spolu. Napokon sa zhodli, že tam pôjde len Hedviga. Simona toho mala aj tak vyše hlavy a o otcovi

ani netreba hovoriť. Hedviga po celý čas nosila pri sebe matkino sviatočné oblečenie – bielu blúzku a tmavomodrý nohavicový kostým, ktorý si tak rada za života obliekala. Tiež ho pripravila sama a voči jej výberu nenamietali. Boli radi, že sa tej úlohy samovoľne zhostila. Chvíľu tam ešte nezúčastnene čakala, až ju Čierny zavolať a spolu s jedným pomocníkom a naloženou truhlou ju odviezol do nemocnice. Išli rovno na patológiu. Vyniesli truhlu a Hedviga im vydala mamino oblečenie. Pekne ju obliekli a hneď na mieste ju vložili priamo do truhly.

Napokon bola rada, že tento úkon zvládla ľahšie ako pôvodne predpokladala. Nebolo času na premýšľanie, chlapi z pohrebniectva súrili a tak urobila, čo bolo treba. Ani sa nenazdala a už aj vystupovali naspäť v pohrebniectve. Tam jej vedúci iba oznámil, že matku umiestnia do mraziaceho boxu, kde zostane až do jej pohrebu. Hedvigu potom zobrali so sebou a ukázali jej, kam mŕtvu umiestnia. Ešte aj ďalšiu hodinu z toho miesta jej behal mráz po chrbte. Stáť v tesnej blízkosti smrti nebolo nič príjemné. Ani pre silné povahy, akou Hedviga nesporne bola. Odtiaľ ju odporučili na mestský úrad, aby si tam dohodla presný čas pohrebu a keď to bude mať schválené, nech im obratom zavolá, aby mohli vykopať jamu a doriešiť potrebné detaily. Zobrala telefón, zavolala Simone, že už je takmer všetko vybavené, no ešte musí zájsť na mestský úrad dohodnúť termín pohrebu. Simona potom len sucho tlmočila jej slová otcovi. Obaja už medzitým užili prvé tabletky.

Zamestnanec úradu bol ochotný a Hedvigu po chvíľke čakania prijal. Zhodli sa napokon na štvrtku a keďže sa jedná o štátny pohreb, zvyšok si dorieši mesto samo.

Dohodli sa, že im Hedviga mailom pošle obsiahly životopis. Podali si ruky a ona konečne vykročila domov. Chlad a silný vietor sa jej tlačili pod kabát. Striaslo ju. Studené ruky reflexívne skryla do vreciek a zrýchlila krok. Nech už je čím skôr doma.

Simona medzitým povykładala nákup. Narýchlo uvarila vrecúškovú polievku a ostrúhala zemiaky. Mäso musí pripraviť už Hedviga. Hneď, ako prišla z mesta, Simona sa odporúčala, že musí ísť domov za Marcelom. Hedvige sa to síce veľmi nepáčilo, ale nemohla s tým nič robiť. Sestra im pomohla ako vedela a bolo teda prirodzené, že chcela ísť do svojho bytu. Len ten Marcel sa Hedvige akosi nepozdával. Mala pocit, že sa ho Simona príliš obáva. Akoby ju tak povediac ovládal.

14. kapitola – Lúčenie

Dušanovi sa polepšilo až okolo piatej poobede. Ani to ho však neodradilo od nápadu kontaktovať Zitu. Už sa jej chystal zavolať, keď ho prekvapil Patrikov telefonát.

„Nazdar, Dušan, tak ako po včerajšej party?“

„Och, ani sa nepýtaj, v hlave mi duní ako v kostolnej veži!“

„Pekne, takže si to riadne prepálil, skoro ako ja, ale nie preto ti volám...“

„No, počúvam.“

„Tá Romana, ako dobre ju poznáš?“

„Starec, snáď si ju nedal dolu?“

„Bohužiaľ, áno, prečo?“

„Tak to si si riadne zavaril, Romanka totiž berie takéto veci dosť vážne, ale to už asi vieš.“

„Nestraš, ja to považujem za jednorazový flirt. Dúfam, že aj ona to tak vníma.“

„To by som tak skalopevne netvrdil. Myslím, že to bude trochu komplikovanejšie, než sa na prvý pohľad zdá.“

„Preboha, dúfam, že sa mýliš!“ zvolal Patrik.

„U Romany nikdy nevieš, čo má za lubom, je to psychologička, všetko príliš analyzuje.“

„No zbohom!“

„Neboj sa, dajako z toho vykorčuľuješ.“

„To dúfam, a ešte taká smutná vec. Volala mi Hedviga, že jej zomrela matka. Ak by si chcel ísť na pohreb, tak sa koná o dva dni.“

„A, do boha! Čo sa stalo?“

„Vraj doktori zmrvili operáciu slepého čreva a ona pri komplikáciách podľahla.“

„Pekne, to musí byť Hedviga zlomená a zároveň našťvaná.“

„Skôr sa mi zdala zlomená, ale určite je aj našťvaná.“

„Musím jej zavolať.“

„To je už na tebe, tak vďaka za tie info o Romane, maj sa.“

„Nazdar a niekedy si tú akciu opäť zopakujeme,“ zarehotal sa Dušan a zložil.

Potom ešte chvíľu váhal, či má alebo nemá Zitu otravovať. Predpokladal, že už sa o tej tragédii tiež dozvedela, tak nakoniec skonštatoval, že telefonát radšej odloží na neskôr.

Štvrtok ráno Hedviga vstala už o piatej hodine. Strach a nervozita z pohrebu jej nedali spať.

„Už aby bol večer,“ zaželala si, ledva rozlepila oči. Bála sa toho dňa ako čert križa. Už len predstava, ako pochováva najbližšieho človeka ju desila. Na to, že sa to naozaj stane, nebola pripravená. Bola si vedomá toho, že musí zatnúť zuby a dôstojne sa s matkou rozlúčiť. Minimálne to jej dlží. Dôstojnú rozlúčku. Ani otec nemohol spať. Ledva zaliala čaj, v momente stál v kuchyni a ospalo zíval.

„Dobré ráno, vidím, že ani ty nemôžeš spať,“ skonštatovala.

Otec iba mĺkvo prikývol. Chvíľu tam iba tak stál. Mozog sa mu ešte len zahrieval na pracovnú teplotu.

„Hedviga?“

„Áno, otec?“

„Ja to tam nezvládnem,“ vyriekol trasúcim sa hlasom.

„Neboj sa, budem tam s tebou ja aj Simona, nejako to len pretrpíme.“

„Neviem, čo by som si bez teba...“ nedopovedal, v očiach sa mu zaleskli slzy. Pristúpila k nemu a tuho ho objala.

„Musíme, kvôli mame,“ pošepla mu do ucha a on prikývol. Bol na dne. Ten večne nespokojný cynik sa zrazu premenil na malú kôpku nešťastia. Zdalo sa jej, akoby za posledné dni výrazne zostarol. Strapaté vlasy, opuchnuté oči a trojdnové strnisko mu pridávali pár rokov navyše. Vyzeral choro. Kruhy pod očami a bledá tvár vykazovali spánkový deficit. Keď sa cítil najhoršie, užil utišujúcu tabletku. Dnes musí vydržať a zobrať si ju tesne pred odchodom do domu smútku. Tak, aby sa jej účinky dostavili v správnom čase. Inak mu hrozí kolaps a takého niečoho by sa nerád dožil. V tej chvíli si pomyslel, že niet človeka, ktorý by mal rád pohreby. Lenže predsa jeden taký bol. Miestny hrobár Róbert. Ten sa novému nebožtíkovi vždy náramne potešil. Žil so smrťou ruka v ruke už vyše dvadsať rokov. Bola to jeho obživa. Práca ako každá iná. Niekto zachraňuje životy, niekto pečie chleba. On pre zmenu kope hroby a ukladá nebohých do zeme. Je tam toho! Aj teraz si mädlil ruky a predstavoval si svojich desať eur. Bola to rutina, žiadne pochybnosti, žiadne emócie, len poctivo odvedená robota.

Do ôsmej hodiny sa Hedviga motala po dome. Snažila sa nemyslieť na popoludnie, ale veľmi sa jej to nedarilo. Prechádzala si v hlave všetky úkony, ktoré musí do pohrebu vykonať. O deviatej sa dotackala Simona a spoločne

odišli po kvety a vence do miestneho kvetinárstva. Tie potom zanesli do domu smútku a dohodli sa s pánom Čiernym na ich naaranžovaní. Už predtým mu vysvetlili, že si želajú, aby truhla bola zatvorená. Telo sa totiž za pár dní trochu zmení a vzhľadom na zlý psychický stav pozostalých bude lepšie, keď to spravia takto.

Patrik bol v laboratóriu a zaujato telefonoval. Zisťoval, kedy mu môžu dodať tekutý dusík a CO₂-bombu, lebo sa chystá rozmrazovať bunkové kultúry. Tekutý dusík má mínus stodevät'desiatšesť stupňov a používa sa na dlhodobé zmrazenie a uchovanie biologického materiálu a päťpercentný oxid uhličitý potrebujú bunkové kultúry na svoj rast. Obe látky mu už dochádzali, tak bolo treba zaťahať za pár správnych nití.

„O tri dni je neskoro, v poriadku, dnes poobede, ďakujem, si poklad ako vždy, ahoj,“ povedal do telefónu a zložil. Dnes akosi nemal na nič náladu, tak sa len ponevial a imitoval pracovnú činnosť. Bolo to spôsobené jeho rozhodnutím zúčastniť sa na poslednej rozlúčke s Hedviginou mamou.

„Ktovie, či sa chystá aj Zita,“ napadlo mu.

Od rozchodu sa im totiž darilo úspešne navzájom sa vyhýbať. Nevidel ju len niekoľko dní, ale zrazu mal pocit, že sú to už mesiace. Nechýbala mu. Len podvedomie pracovalo tak ako donedávna, čo spôsobovalo, že sa v hlave občas zatúlala myšlienka na ňu. S citmi to však nemalo nič spoločné. Dokonca uvažoval nad tým, že by ju odviezol na pohreb, ak by ho o to požiadala. Až bol sám prekvapený, ako ľahko sa mu podarilo povzniesť sa nad celú vec.

Netušil, že Zita to vníma trochu inak. Nenávidí ho a za žiadnych okolností by s ním nesadla do auta. Ani keby bol poslednou záchranou života, ani tak nie! Radšej zdochne, než by mala zapredať dušu diablovi! Zabezpečila si preto vlastného dopravcu, Dušana. Trvalo jej dosť dlho, kým sa konečne odhodlala a požiadala ho o odvoz. Pôvodne chcela ísť autobusom, lenže, keď si predstavila, že sa má teri-gať sedemdesiat kilometrov s vencom a kyticou v preplne-nom spoji, bola v momente rozhodnutá. Neskôr vysvitlo, že sa tam chystal tak či tak, čiže mu svojou prítomnosťou v podstate spríjemní dlhú cestu. Keď vtedy Dušan uvidel na telefóne blikať Zitino číslo, hneď mu napadlo niečo o správnom fungovaní vesmíru. Ved' sám váhal, či zavolať a ona to vyriešila za neho. Na pohreb sa síce pôvodne nechystal, ale pred Zitou to zahral tak, akože to mal v pláne. Tá si v tej chvíli vydýchla a bola rada, že nemusí nikoho iného prehovárať.

Patrik úspešne presedel polovicu pracovného času a na zvyšnú polku mal nahlásené voľno. Zadelil laborantom úlohy. Potom poprosil staršieho kolegu, aby za neho prevzal objednané látky; potom sa vyrovnajú a zamieril domov. Po ceste si ešte spomenul, že nemá kúpené kvety na pohreb. Zamieril teda do neďalekého obchodného centra. Napriek tomu, že bol vysoký dátum, parkovisko praskalo vo švíkoch. Chvíľu tam krúžil ako jastrab hľadajúci korisť, až napokon zaparkoval. Vošiel dovnútra a namieril si to rovno do kvetinárstva. Vedel, že sa nachádza za rohom na konci chodby, už tam pár ráz nakupoval kvety pre Zitu. Sympatickej blondínke s plnými perami vysvetlil čo potre-

buje a čakal. Dala sa do práce, očividne mala aranžovanie v malíčku. Pozoroval ju s akou ľahkosťou a citom skladá kvety do kytice. Maznala sa s nimi ako maliar s plátnom. Páčila sa mu.

„Pozor, aby ti oči nevypadli!“ ozvalo sa spoza chrbta. Strhol sa od ľaku.

„Ahoj!“ vyjachtal, keď ju uvidel.

„Ale, ale, aká náhoda, žeby tie kvety boli pre mňa?“ mrkla na neho Romana, oblečená v dlhom čiernom kabáte.

„No, ak si mŕtva, tak potom sú pre teba,“ pokúsil sa o žart.

„Ďakujem, neprosím, ešte by som tu nejakú chvíľu rada pobudla,“ vrátila mu prihrávku.

„Nech sa vám páči,“ prerušila ich predavačka a podala mu kyticu.

„Vďaka.“

„Želáte si ešte niečo?“

„To bude všetko, ďakujem.“

„On by si aj želel, len sa to hanbí povedať,“ zabrdla opäť Romana. Blondínka si ho nenápadne obzrela, nevýrazného okuliarnika s riedkymi vlasmi a rastúcim pupkom. V duchu ihneď zhodnotila, že tento tu nehrá jej ligu a z toho mračna dnes a ani v budúcnosti pršať nebude.

Patrik sa začervenal, čo najrýchlejšie zaplatil a vypochodoval na chodbu. Blondína sa ledabolo uškrnula a zmizla za pultom.

„Tak povieš mi konečne, kedy si to mal v pláne?“

„Nerozumiem, čo máš na mysli?“

„Kedy si sa mi chcel ozvať?“

„Jaj, to. No vieš, akosi niet času.“

„Ale nehovor, na flirtovanie si čas nájdeš a na mňa nie?“
„Ja som s ňou neflirtoval,“ odvetil v štýle ja nič, ja muzikant.
„No stačí, že si slintal.“
„Ako povieš,“ vyriekol rezignovane.
„Veď sa hneď neurážaj, len ťa trocha podpichujem. Ale iné som chcela.“
„Nechcem byť nezdvorilý, ale dost' sa ponáhľam, vieš, na pohreb.“
„Aha, a ktože zomrel?“
„Kamarátkina mama. Čo si to chcela?“
„Či ma v sobotu neprídeš pozrieť. Muž ide na celý víkend do Košíc, mám voľný barak.“
„Prepáč, ale cez víkend som zaneprázdnený.“
„Ale to mi nevrav, večná škoda, a ja som sa na teba tak tešila. Tak niekedy nabadúce, hej?“
„No, ak budem mať voľno.“
„Počúvaj, nechceš sa ma ty náhodou zbaviť?“
„Prepáč, ale fakt už musím bežať. Ahoj, ozvem sa,“ zaklamal a nastúpil do auta. Cvakla zubami naprázdno ako mäsožravá rastlina, ktorej v poslednej chvíli ubzikla vypašená muchá, a sklamaná odkráčala domov.

15. kapitola – Čas všetko zahojí

Bolo horúce letné popoludnie. Stĺpec teplomera sa vyšplhal na tridsať stupňov. Každý, kto mal možnosť, vybral sa k vode alebo zaliezol niekam do chládku, aby sa skryl pred horúcim pohľadom slnka. Kamenistá pláž malej priehrady bola preplnená návštevníkmi. Nachádzala sa v údolí pod lesíkom, miesto ako stvorené na kempovanie a rybolov. Dnes sa tam po prvý raz vybrala aj Henrieta. Mala čerstvých osemnásť a trocha naivný pohľad na svet. Hnedé kučery nad ramená sa jej neprirodzene vlnili. Bola taká móda, kulma a natačky patrili do výbavy každej slečinky. Usadila sa bokom od ostatných plávajúcich a namiesto kúpania sa natiahla na deku a dala sa čítať knihu. Bolo jej fajn, cítila sa slobodná a nezávislá. Neregistrovala, že sa stala tajným objektom jeho túžob. Šantil vo vode s priateľmi a sem-tam hodil po nej očkom. Nevšimla si ho. Premýšľal, ako upútať jej pozornosť. V tom čase študoval na vysokej škole pedagogickej a mal slušne načítané. Čítal všetko, nielen povinnú literatúru, ale aj detektívky, romány a nepohrdol ani poéziou. Priplával čo najbližšie k nej a snažil sa rozlúštiť názov knihy. Neúspešne, písmená boli na tú vzdialenosť primalé a bez okuliarov do diaľky nemal šancu. Rozhodol sa vyjsť na breh a prihovoriť sa jej.

„Smiem sa spýtať, čo čítaš?“ skúsil opatrne.

Zodvihla zrak a ledabolo si ho obzrela.

„Novomeského,“ odvetila po chvíli.

„Nedeľu?“ skúsil on.

„Nie, Romboid, nedeľa bude zajtra,“ zažartovala.

„Hej, viem, a čo tak Otvorené okná?“

„Tie som doposiaľ nezohnala. Študuješ, keď máš také znalosti?“

„Hej, tretím rokom pedagogiku, a ty?“

„Ja som ešte len na gymnáziu, tretí ročník.“

„Veď to je fajn, odtiaľ sa dá dostať na všetky školy. Prepáč, zabudol som sa predstaviť, volám sa Jozef Nováčik.“

„Henrieta Mastná,“ odvetila a trocha sa začervenala.

„Smiem ťa niekedy pozvať na čaj alebo limonádu?“

Hanblivo prikývla.

Odvtedy začali spolu tráviť čas. Chodili na čaje, prechádzky a dokonca aj do knižnice. Zaľúbili sa do seba a keď Henrieta dokončila školu, zobrali sa. Prvý sex mali až o svadobnej noci. Bola tak vychovaná a on na ňu netlačil. Po roku sa im narodila dcéra Hedviga a o dva roky neskôr mladšia Simona. Boli to krásne roky, roky osemdesiate. Žili skromne, ale o to viac si vážili jeden druhého. Bývali na treťom poschodí v dvojizbovom byte. On učiteľ, ona filozofka. Až neskôr, keď dcéry odrástli a on sa stal riaditeľom obchodnej akadémie, kúpili si starší domček. Časom ich vzťah ochladol. Šepkalo sa o nejakých avantúrach, ale Henrieta tomu neverila. Držala sa hesla: „Neverím tomu, čo som na vlastné oči nevidela“.

Jozef ju ubezpečoval, že je jedinou ženou jeho života a ona nemala dôvod o ňom pochybovať. Aj keď pravda bola niekde uprostred. Napriek drobným problémom spolu prežili vyše tridsať rokov.

* * *

„Otec, je čas ísť!“ zvolala Hedviga a vyrušila ho z myšlienok.

—

Vošiel do kuchyne a prehltol bielu tabletku. Striaslo ho. „No tak, pod' už, je čas!“ ozvalo sa z chodby. „Moment, hneď som tam.“

Najmenej tretí raz musel na toaletu. Bol v strese, vlastné telo ho zrádzalo. Spláchol a presunul sa do kúpeľne. Zhrozil sa pri pohľade do zrkadla. S opuchnutými očami a bledou tvárou vyzeral, akoby do tej truhly patril on, nie jeho žena. Aj by si to zaslúžil, za svoje správanie, určite viac ako ona. Kajal sa pred sebou. Ale teraz to už bolo prd platné, keď je mŕtva. Pretrel si zosušenú tvár studenou vodou a spolu s Hedvigou vykročili. Kráčali pomaly, veľmi pomaly. Držala sa ho pod pazuchou, presne tak isto ako to robievala mama pri jarných prechádzkach. V tesnej blízkosti popri nich prefrnkol čierny bavorák, div ich nezrazil. Za normálnych okolností by vypenila ako býk v aréne a rýznym gestom by mu naznačila, čo si o ňom myslí. Dnes nie. Dnes by ňou nehlo ani stádo slonov. Tabletky účinkovala.

Dušan so Zitou sedeli v aute a presúvali sa na kopanice. Iba niekoľko kilometrov za nimi sa vliekol Patrik. Dušan sa prevažne venoval šoférovaniu, len občasne fľochol na Zitu. Tvárila sa zádumčivo. Dnes jej veľmi nebolo do reči. Musel však uznať, že napriek okolnostiam jej čierna pristane. Ešte väčšmi zoštíhľovala i tak štíhly driek. Potrebuje na nej zapracovať. Bol by predsa hriech nechať si vyklízuť také telíčko. Zita bola v mysli s Hedvigou. Jej rodičov osobne nepoznala, ale pamätala si, že o mame rozprávala len v superlatívoch. S otcom to bolo trocha komplikovanejšie. Vedela, že mali nejaké nezhody, ale to sa bežne deje vo všetkých rodinách. Konflikty sú na to, aby

sa riešili a to ona ovládala, ovládala hľadať rozumné riešenia. Keď sa na moment obliekla do jej kože, prebehli ňou zimomriavky. Predstava mŕtvej matky ju desila asi zo všetkého najviac.

„O chvíľu tam budeme,“ vyrušil ju Dušan a prudko pribrzdil, lebo sa pred ním zjavila ostrá ľavotočivá zákruta. Brzdy zapišťali a odstredivá sila pohla ich telá smerom dopredu.

„Chceš nás zabiť?“ oborila sa na neho.

„Len pokoj, mám to pod kontrolou.“

Z jej reakcie bolo zrejmé, že je napätá ako struna na gitare. Ešte jedno malé brnknutie a praskne.

„Vieš vôbec, kam máš ísť?“

„Jasnačka, veď mám navigáciu, nee, ešte ma nikdy neklamala.“

„Hedviga vravela, že cintorín sa nachádza niekde mimo mesta.“

„Neboj sa, to nájdeme. Predsa to nie je Manhattan,“ zavtipkoval. Zita sa nesmiala.

„No len aby,“ vyštekla pochybovačne a dala mu najavo, že na žartíky naozaj nemá náladu.

Hedviga s otcom konečne dorazili do domu smútku. Vošli dovnútra a postavili sa pozdĺž truhly. Dekorácia bola vkusná, videli, že si z pohrebnej služby dali naozaj záležať. O chvíľu sa k nim pripojila Simona. Za nimi postávala najbližšia rodina. Mamin brat Pavol s rodinou, bratanci, sesternice a tetky, ktoré nikto nepoznal, ale o to viac sa tvárili, že patria do rodiny. Z reproduktorov sa ozývali pokojné tóny speváčky Enyi. Hedviga, Simona a otec tam

stáli ako tri sochy, ktoré práve dokončil majster sochár. Z očí im padali slzy. Ľudia prichádzali, podávali im ruky a tvárili sa pritom súcitne. Zdalo sa im to nekonečné. Vonku medzi ľuďmi sa tmolili Dušan so Zitou a v dostatočnej vzdialenosti od nich stál Patrik. Všimol si ich hneď, ako dorazil, no nešiel sa im pozdraviť. Iba z diaľky na seba s Dušanom kývli. Keď sa pozrel na Zitu, sklopila zrak. Ešte ju to neprešlo, pomyslel si a pokrútil hlavou nad tvrdohlavosťou žien.

Keď sa z blízkosti rodiny konečne vzdialil aj posledný kondolujúci, slova sa ujal pán z mestského úradu a privítal smútiacich pozostalých. Potom prečítali matkin rozsiahly životopis a detský spevokol odspieval tri piesne. Boli to jej najobľúbenejšie: „Lúbim ťa“, „Pod bielou alejou“ a napokon „Keď si sám“ od Evy Kostolányiovej, pri ktorej sa Jozefovi a Hedvige so Simonou takmer podlomili kolenná. Nádherné slová piesne vyvolali krásne spomienky na mamu. Nejednej pozorovateľke v tej chvíli ukvapla slza. Potom pán z úradu ešte odrapotal niekoľko básní a napokon pristúpil k odobierke. Chlapi z pohrebnej služby na čele s hrobárom Róbertom zodvihli truhlu a vyniesli ju von na vozík. Všetci prítomní vyšli za nimi, pozberali vence aj kvety a kráčali smerom k hrobu. Tam sa znova spievalo, znova rozprávalo, až mŕtvu napokon spustili dolu do jamy. Otcovi prišlo nevoľno. Tabletka už prestávala účinkovať. Dcéry ho nasilu odtiahli preč od pomníka. Prišli ďalší kondolujúci, ktorí im ešte nestihli prejaviť sústrasť. Až po hodnej chvíli konečne osameli. Počkali, kým hrobári zahrnú jamu a potom sa pobrali domov. Vtedy sa zjavil on.

Podišiel k Simone a pobožkal ju na tvár. Hedviga takmer zhíkla od prekvapenia.

„Čo tu robíš?“ precedila pomedzi zuby.

„Počkať, vy sa poznáte?“ spýtala sa prekvapená Simona. Hedviga prikývla a nebolo jej dvakrát do reči. Ani vo sne by jej nenapadlo, že to bude práve on. Ten, s ktorým by sa nevyspala, ani keby bol jediný na svete. Ten, ktorý ju na vysokej prenasledoval a nedal jej dýchať. Nosil jej kvety, pozýval ju na kávu aj na koncerty. Nenechal si vysvetliť, že ona o neho skutočne nemá záujem. Až teraz jej docvaklo, kto bol ten gratulant s nízko položeným hlasom. V duchu si nadávala, že ho v tom telefóne nespoznala. Teraz tam stál a vysmieval sa jej svojou prítomnosťou. Opäť ju raz dobehol. Sestrin priateľ, Marcel.

„Tak povie mi niekto, o čo tu ide?“

„Poznáme sa už dlhšie, ešte z vysokej,“ vykoptala napokon Hedviga.

„Ty z toho narobíš,“ zagánila na ňu Simona a pokrútila hlavou.

„Pôjdeme?“ pozrela na otca. Ten bez slova prikývol. Rozlúčili sa a odišli domov.

„Čas všetko zahojí,“ upokojovala sa Hedviga a pokúsila sa zaspať. Nedalo sa jej.

16. kapitola – Nie celkom nové začiatky

Prišiel január. Ľudské pokolenie úspešne prežilo avizovaný koniec sveta, takže starí Mayovia sa vo svojich predpovediach predsa len prepočítali. V Austrálii zúria tridsaťstupňové horúčavy a u nás doma panuje pravá nefalšovaná zima. Sem-tam nás prekvapí nepríjemná poľadovica, kde-tu si niekto zlomí ruku či nohu, prípadne si rozbije päťkový bavorák, ale to všetko je v norme. Darmo, niet nad dobre pripravené štátne inštitúcie s cestármi na čele. Stačí, ak v hlavnom meste napadne päť centimetrov snehu, ihneď je kalamita. Rádiá odporúčajú necestovať vlakom, nejazdiť autom a ak si odrátame autobusy, trolejbusy a električky, vychádza nám z toho jediné riešenie: vziať nohy na ramená a vrátiť sa nazad do malých miest. Veď tam je aj tak najlepšie, teda ak nie ste chemik a nepotrebuje výskumné laboratóriá, skúmané biologické kultúry a potrebné technické vybavenie. Potom máte problém a musíte sa brodiť paralyzovanou džungľou hlavného mesta. Tak ako dnes ráno Hedviga s Patrikom. Už mesiac spolu chodia električkou do práce. Odkedy sa Patrik presťahoval k nej do bytu, nemusia chodiť autom. Električkou to vychádza do desať minút a autom pri rannej zápche občas aj päťdesiat. A v neposlednom rade aj tie eurá, ktoré ušetria na benzíne, sa predsa počítajú.

„Dobre to tá Hedviga vymyslela, keď ma požiadala, aby som sa k nej nasťahoval,“ pochvaľoval si Patrik a bol spokojný, ako sa to celé ustálilo. Je to presne mesiac a dvanaásť dní, odkedy sa dali dokopy. Patrik tomu dlho nemohol uveriť, že im to vyšlo. Hlavnú úlohu, v jeho prípade,

zohrali spoľahlivosť a opora. Temer mesiac sa Hedviga spamätávala zo smrti svojej matky a Patrik jej ponúkol rameno, na ktorom sa mohla vyplakať. Niekedy naozaj stačí byť v správnom čase na správnom mieste. A to Patrik naozaj bol. Okupoval laboratórium aj keď nebolo treba. Zrazu robil aj také úkony, ktoré bežne prenechával laborantom a ostatným podriadeným. Vycítil šancu, ktorú nechcel pustiť z rúk a napokon ani nepustil. Podnájom vtedy ešte stále nemal a matka i tak väčšinu času trávila s mladým milencom. Bolo mu teda jedno, či je zatvorený v labáku alebo medzi štyrmi stenami matkinho bytu.

Po mesiaci spoločného bývania, keď sa skončilo obdobie spoznávania a vzájomného mapovania terénu, sa Hedviga rozhodla pre kúpu novej francúzskej postele. Jednak už vyprchalo počiatočné poblúznenie a spánok na rozkladacom gauči bol všetkým možným, len nie pohodlným. Patrikovi to, že nemajú manželskú posteľ síce vôbec neprekážalo, ale Hedviginmu nápadu sa potešil. Bol to pre neho ďalší krok vpred na novej ceste. Tešil sa. Dokonca nadobudol pocit, že je šťastný. Dost' dlho márne hľadal konkrétnu definíciu šťastia, až doteraz. Keď sa nad tým tak zamyslel, vyšlo mu z toho, že vlastne nepotrebuje nič iné, iba Hedvigu a jej úsmev. Miloval jej súmerné zuby, ohraničené plnými perami. Pokojne by mohla účinkovať v reklame na zubné pasty, ústne vody a dokonca aj na zubné protézy. Vyzerali až neskutočne dokonalo. Občas sa jej stalo, že sa jej známi pýtali, ktorý zubár jej ich reparaoval. A keď vysvitlo, že to sú jej pravé nedotknuté tesáky, všetci len krútili hlavami nad ich bielobou a súmernosťou. „Mám to geneticky dané – po mame,“ hovorila vždy s úsmevom

a bola na to patrične hrdá. Napokon zdedila po nej aj iné prednosti.

Po dlhom únavnom prezeraní všetkých možných katalógov s nábytkom si Hedviga napokon predsa len našla vysnívanú posteľ. Mali ju vo viacerých konkurenčných predajniach, ale ona dala radšej na predchádzajúcu skúsenosť a rozhodla sa pre starú dobrú Ikeu. Nahovorila Patrika a vybrali sa do obchodu za mestom. Budova nábytkárskeho komplexu sa nachádzala kúsok od letiska Milana Rastislava Štefánika. Hedviga bola na neho patrične hrdá, keďže tento bývalý armádny generál sa narodil a vyrástol v Košariskách, v dedinke neďaleko jej rodného mestečka. Vždy, keď niekam letela, tak si spomenula na domov. Aj teraz sa ten pocit dostavil, len mal trocha horkastú príchuť, lebo spomienka na mamu bola stále čerstvá a bolestivá. Až Patrikova ruka na jej ramene ju vytrhla z agónie. Chytila ho za ruku a strojene sa usmiala.

„Spomienky?“

„Ako vieš?“

„Poznám ten zádumčivý výraz.“

„To som taká priehľadná?“

„Ale, prosím ťa, vieš koľko mi trvalo, kým som ťa prečítal?“

„Mesiac a pol?“

„No, plus všetky tie roky, čo spolu pracujeme.“

„Už som sa zľakla, že strácam duchapřítomnosť.“

„Ale čoby, práve pre tú tvoju spontánnosť ťa milujem,“
vybehlo z neho.

„Čo si to povedal?“

„Že mám rád tvoju spontánnosť.“

„Nie, tak to nebolo, ešte raz to zopakuj!“

Až teraz si uvedomil, že na ňu len tak medzi rečou vybafol, že ju miluje. Na tvári sa mu zjavil rumenec. Neplánoval to. Prišlo to samé ako blesk z jasného neba. Hanbil sa. Nenapadlo mu, že to bude vravieť ešte niekomu inému okrem Zity, ale stalo sa. Práve tu a práve teraz.

„Ja ťa ‚asi‘ milujem,“ vykoktal napokon.

„Len ‚asi‘?“ doberala si ho.

„Tak bez toho ‚asi‘.“

„Tak vieš čo? Aj ja teba ‚asi‘.“

„Čo ‚asi‘?“

„No ‚asi‘ milujem!“

Zrazu sa k nej nahol a vtisol jej poriadny bozk.

„Ako takí pubertiaci,“ zahundrala staršia pani s nákupným vozíkom. Odula pery a odkračala smerom k autu.

Tí dvaja si ju vôbec nevšímali, zavesení do seba tam ešte chvíľu nehybne stáli. Až keď precitli, vybral sa Patrik po nákupný vozík a ruka v ruke vkročili dnu. Hedvige padli oči na šatníkové skrine. Zrazu si uvedomila, že by sa im hodila aj nejaká nová skriňa, keďže sa Patrik prist'ahoval a žiadnu si so sebou nepriviezol.

„Miláčik, pozri na tamtie skrinky, páči sa ti niektorá?“

Patrik sa iba huncútsky usmial.

„Miláčik, a neprišli sme náhodou kupovať posteľ?“

„Prišli, ale práve mi napadlo, že by si potreboval samostatnú skriňu, tak by sme zabili dve muchy jednou ranou, čo ty na to?“

„Máš pravdu, len sa ma, prosím ťa, nepýtaj na názor, lebo ja sa v tých moderných trendoch vôbec nevyznám.“

„Neboj sa, niečo vyberieme,“ usmiala sa a zdala sa byť spokojná.

Motali sa tam skoro hodinu, až si napokon vyhládli dvojdverovú skriňu so samozatváracími pántmi, vďaka ktorým nezostane nikdy otvorená. Patrik už začínal byť nervózny, ale snažil sa premôcť. Kým sa dotackali k oddeleniu spálni, Hedviga sa ešte pristavila pri zrkadlách a stojanoch na kabáty a topánky. To už Patrika začínali žrať mrle.

„Ja by som navrhovala, aby sme zobrali dvojlôžkovú posteľ s úložným priestorom, čo ty na to?“

„A môžem ťa do nej potom uložiť?“

„Myslíš na posteľ či do úložného priestoru?“

„Kam len budeš chcieť.“

„Čím skôr ju vyberieme, tým skôr ma budeš môcť uložiť,“ zašepkala Hedviga a Patrik si všimol, že sa jej zaiskrilo v očiach.

„Dobre, tamtú berieme!“ zvolal a ukázal na tmavohnedú posteľ.

„Výborne, miláčik, aspoň vidím, že keď máš motiváciu, všetko ide rýchlejšie,“ skonštatovala a odišla za pracovníkom v sklade dohodnúť podmienky dopravy. Patrik sa tam len tak ešte chvíľu ponevierať. Ledabolo si prezeral bytové doplnky, keď ho ktosi poklepal po ramene. Obrátil sa a od prekvapenia takmer cúvol. Bola to Romana, odetá v bielych šatách a krémových lodičkách. „Femme fatale!“, napadlo mu ako prvé, kým sa zmohol na pozdrav.

„Kde sa tu berieš?“ vykoktal prekvapene.

„Som tu s mužom, kupujeme novú posteľ. A ty?“ mrkla na neho.

„Ja som tu s priateľkou a tiež riešime posteľ.“
„Ale čo? Tak preto si sa neukázal! Dlhو som premýšľala, prečo sa mi vyhýbaš.“
„Prepáč, ale už musím ísť, tamto ide Hedviga.“
„Hm, chutnučká je, dobre si vybral,“ skonštatovala a stratila sa medzi regálmi.
„Kto to bol?“ spýtala sa prekvapená Hedviga.
„Jedna známa.“
„Kočka, mám sa obávať?“
„Ale, prosím ťa, nie je čoho, ona je vydatá.“
„Ach tak, potom môžeme prejsť na to ukladanie.“
„A to nám ju hneď dovezú?“
„Nie, sľúbili až po víkende. A potrebujeme k tomu posteľ?“
„Vôbec nie!“ odvetil a šibalsky sa zasmial. Obaja mysleli na to isté a to bolo v tej chvíli najviac.

17. kapitola – Nie celkom rovnaké konce

Zita sa po hmate dotackala na záchod a hlasno zívla. Celý čas mala prižmúrené oči tak, aby neprecitla a mohla bez problémov pokračovať v spánku. Cez ventilačnú šachtu bolo počuť tlmené vytie vetra. Vonku pomaly svietalo. Vykonala potrebu, automaticky spláchla a vybrala sa nazad do postele. Čím bola k posteli bližšie, tým bol zvuk, pripomínajúci pílu, hlasnejší. Až teraz si uvedomila, že Dušan chrápe. Opatrne ho štuchla do boku a zasyčala: „Nechráp, kto to má počúvať!“ Ani to ním nehlo. Zvalila sa vedľa neho a pokúsila sa zaspáť. Nedalo sa. Jej plán na nerušený spánok opäť zlyhal. Noci s Dušanom sa pre ňu pomaly, ale isto stávali prebdenými. Patrik tiež zvykol chrápať, ale toto, čo predvádzal Dušan, bolo absolútne neznesiteľné. Vzala do rúk vankúš a pevne si ho pritisla na uši, no ani to nezabralo. Napokon rezignovala a premiestnila sa do obývačky. Zaparkovala na vysedenom gauči, zvinula sa do kľbka a skúsila zaspáť. Nakoniec sa jej to podarilo až okolo druhej hodiny ráno a v duchu ďakovala človeku, ktorý vynašiel okenné žalúzie. Nežili spolu. Dušan u nej síce často prespával, ale to bolo tak všetko. Celý ich vzťah bol najmä o sexe. Po tom, ako Dušan dosiahol, čo chcel, jeho záujem o Zitu značne upadol. Ani ona sa necítila na tak závažný krok, akým je spoločné bývanie, takže jej tento súčasný stav vyhovoval. Venovala sa najmä práci a štúdiu angličtiny. Rozhodla sa, že sa naučí aspoň jeden svetový jazyk, lebo ak si raz otvorí vlastný salón, cudzia reč sa jej určite zíde. A vlastne ani ten americký lektor Joe nebol na zahodenie. Stále sa jej pokúšal niečo

hovoriť, no ona mu figu rozumela. Kukala na neho ako teľa na nové vráta a buď len krčila ramenami, alebo sa prihlúpo usmievala. Joeovi sa Slovenky evidentne páčili.

„Dobré ráno,“ zvolal Dušan veselo a pokúsil sa ju po-
bozkať.

„Chod' do kelu!“ precedila cez zuby.

„Niekto sa nám zle vospinkal.“

„No, keby vážený spal ako človek a nie ako medveď,
možno by sa aj dalo vospinkať.“

„Snáď mi len nechceš nahovoriť, že chrápem?“

„Ty? Kdeže, vôbec! To sa sem ozývalo vedľa od suse-
dov.“

„Veď vravím, že nechrápam.“

„Prosím ťa, prestaň zo seba robiť idiota a už si to koneč-
ne priznaj, nemám náladu na hlúpe reči!“

„Ale ja si nemám čo priznať.“

„Vieš čo? Nabudúce ťa natočím do mobilu a bez mihnu-
tia oka to video zavesím na internet, to budú komentáre!“
uchechtala sa.

„To by si, nespravila?“

„A stav sa, že hej!“

„Idem radšej do sprchy, lebo tento rozhovor nemá viac
zmysel.“

„To si celý ty, vyhábaš sa problémom ako cigánka plat-
be za elektrinu,“ zvolala Zita, ale on ju už nepočúval. Za-
tvoril sa do kúpeľne, pustil si sprchu a nahlas si pospe-
voval. Evidentne mal dobrú náladu. Dnes ho nič len tak
ľahko nerozhodí.

Zita sa zatiaľ chystala do práce. Čaká ju perný deň. Má objednaných päť zákazníčok. Z toho tri si vybrali komplet – manikúru, pedikúru, plus napustenie a úpravu obočia. Navyše popoludní má aj kurz angličtiny. Napadlo jej, že by si mohla ešte zopakovať nejaké slovíčka, nech pred Joeyom zasa nevyzerá tak hlúpo ako naposledy. Otvorila si učebnicu a nalistovala stranu päť.

„My name is Zita.“

„How are you?“ prečítala nahlas.

„I’m good and you?“ ozvalo sa z chodby. Od hanby sa zapýrila. Schmatla učebnicu a vsunula si ju do tašky.

„Dušan, nedráždi!“

„Ale ja, a dráždiť? Kdeže!“ usmial sa.

„Musím už ísť, ahoj,“ navliekla si trojštvrťový kabátik, schmatla kabelku a vybehla do chodby.

„Dnes večer neprídem, mám robotu,“ zavolať za ňou.

„A zajtra?“

„Možno, ale neviem to naisto, zavoláme si, okej?“

„Dobre, a nezabudni za sebou zamknúť dvere ako minule,“ prízvukovala mu.

Dušanom to ani nehlo. Pohodlne sa rozvalil v kresle a zapol si televízor. Práve opakovali včerajšie správy a moderátorka v tyrkysových šatách vyzerala naozaj príťažlivo.

Deň v práci bol oveľa namáhavejší, ako Zita predpokládala. Jedna zákazníčka nebola stotožnená so Zitinou predstavou upraveného obočia a tak došlo ku konfliktu.

„Nehnevajte sa, pani, ale tenké obočie, aké mala pred desiatimi rokmi Pamela Anderson, sa už dnes vážne nenosí!“

„Moja, tieto rady si láskavo odpustite, ja platím, vy pracujete, je vám to jasné?“

„Prepáčte, nechala som sa uniesť, máte pravdu, vy ste zákazník!“ ustúpila nakoniec Zita. Aj keď by jej najradšej vynadala a povedala, čo má na srdci, lenže zaregistrovala šéfkin prísny pohľad a preto radšej zaklapla. Dnes naozaj nemala svoj deň. Napokon musela pracovať hodinu nadčas, ktorú jej, samozrejme, nikto nezaplatí, lebo na nadčasy nie sú peniaze. Ešteže mala hodinu a pol rezervu medzi prácou a kurzom angličtiny, tak to napokon s vyplazeným jazykom preda len stihla. Usadila sa v prvej lavici, a ako poslušná študentka si vybrala učebnicu a pracovný zošit a opakovala slovíčka. Vtom vstúpil Joe, mrkol na ňu a figliarsky sa usmial.

„Hellou, everybody,“ pozdravil a ležérne sa usadil.

Dnes preberali kapitolu o nábytku a domácich spotrebičoch. Zita si pozorne robila poznámky a sem-tam hodila očkom po Joeovi. Ani sa nenazdala a dve hodiny ubehli ako voda.

„Tak, ako si dnes bola spokojný?“ spýtal sa Joe.

„Dnes mi to naozaj dobre padlo. Vieš, mám za sebou ťažký deň,“ vysvetľovala Zita.

Vtom jej zazvonil telefón.

„Áno, Dušan, takže ani zajtra, ani celý týždeň neprídeš?“ nasrdene zložila.

„Idiot!“ precedila cez zuby a zrazu si všimla, že Joe stojí stále oproti nej a nehybne ju sleduje.

„Máš probléma?“

„Ale, to nič, to len môj,“ na moment zaváhala, „známy ma vytočil.“

„Nechcel by si zújsť so mnou na káva?“ spýtal sa z ničoho nič.

„Vieš čo? A prečo nie?! Doma ma aj tak nik nečaká, tak som za.“

„Zoberiem si vec a môžem ísť.“

Zita sa usmiala nad jeho vtípnou slovenčinou, ale nepovedala nič. Zdalo sa jej, že za ten krátky čas, ktorý Joe trávi na Slovensku, rozpráva až príliš dobre. Nikdy sa so žiadnym Američanom nezhovárala, a tobôž so žiadnym nebola na rande. Poznala ich len z romantických filmov a seriálov, ktoré občas sledovala v televízii. Zaujímalo ju, či sú naozaj takí emotívni, ako sa prezentujú v televíznej tvorbe, alebo je to iba fikcia a nafúknutá bublina. Tušila, že sú veľkí patrioti, veď svoje červeno-modré farby preferovali temer všade – v televízii, na tričkách, dokonca mali aj spodnú bielizeň s logom americkej zástavy. Preto si zo začiatku myslela, že Joe bude namyslený, ale mýlila sa. Bol tak isto milý ako bežní Slováci, dokonca sa jej zdal ešte o čosi milší. Po chvíli si zobral veci a spoločne vyšli na ulicu.

„Kam ty chcel ísť?“ spýtal sa Joe.

„Mne je to jedno, kam chceš ty?“

Joe chvíľu váhal, ale napokon presvedčivo odvetil: „McDonald!“

Pravý Američan sa nezaprie, pomyslela si Zita a spolu s ním zamierila do známeho amerického reťazca. Ona si objednala hranolky, on pre zmenu hamburgery. Smiali sa

a debatovali, až im kečup stekal po brade. Bolo jej s ním dobre. Pohodový chlapík, ktorý sa na nič nehral. Zhovárali sa o New Yorku, o Soche slobody, mrakodrapoch a zničeniých Dvojičkách. Páčil sa jej. Zrazu celkom zabudla na Dušana. Keď sa najedli, zobrala ho na revanš do malej vinárne a objednala mu polosladké víno. Mľaskal perami, tváril sa, že degustuje, ale podľa nej tomu figu rozumel, no aj tak bol chutný. Najradšej by sa do neho zahryzla ako do dobre prepečenej hrianky. Ovládla sa. Objednali si ďalší drink, potom tretí a štvrtý. Znova sa zhovárali. Tentoraz pre zmenu o Manhattane, Brooklyne, o katedrále Svätého Patrika, ktorá je vraj najväčším katolíckym kostolom v celej Severnej Amerike. Baval ju. Teraz sa jej zdal úplne iný ako slovenskí muži. Mal v sebe niečo, čo dosiaľ nepoznala, vyžarovala z neho akási zvláštna charizma. Nebol vôbec tučný ako väčšina Američanov, ale ani žiaden kulturista ako tí komixoví hrdinovia. Na prvý pohľad celkom obyčajný, no po hlbšom preštudovaní, veľmi zaujímavý objekt. Ešte približne hodinu sedeli a keď padla deviata hodina, začali sa zberať domov. Prišlo jej to akosi priskoro, ešte si toho chceli toľko povedať. Rozhodla sa, že nechce čakať do budúceho týždňa, tak ho pozvala k sebe do bytu. Najprv sa síce tváril prekvapene, ale vzápätí s radosťou súhlasil.

18. kapitola – Čo je doma, to sa prečíta

S novou posteľou akoby do Hedviginej spálne vošiel nový vietor. Začalo to medzi nimi byť zrazu ešte intímnejšie. Testovali sa navzájom, pokiaľ je každý z nich ochotný v sexuálnej oblasti zájsť. Napodiv sa ukázalo, že Patrik je odvážnejší a schopný viac experimentovať. Hedvigu to trochu zaskočilo. Dosiaľ netušila, kam až siaha jeho kreativita. Bola to práve ona, ktorá ako prvá povedala dost, tadiaľ cesta nevedie. Patrik ju, samozrejme, rešpektoval. Navzájom o sebe síce stratili istú dávku ilúzií, ale s tým sa vo vzťahu počítalo a nejako vážnejšie sa tým nezapodievali.

Bolo chladné februárové ráno, rovnaké ako každé iné, no predsa čímsi odlišné. Z médií sa šírila šokujúca správa, že pápež Benedikt XVI. sa rozhodol odstúpiť z funkcie hlavy katolíckej cirkvi. Niektorých veriacich to riadne vydesilo, ale boli aj takí, ktorým to bolo z duše jedno a táto informácia bola pre nich absolútne irelevantná. Medzi nich patrili aj Hedviga s Patrikom. „Kde bol ten ich boh, keď mi zomierala mama?“ pomyslela si Hedviga, no odpovede sa nedočkala. Prišlo jej to otravné. Odrazu všetky médiá riešili pápeža a Vatikán. Ozývali sa hlasy neprajníkov, ktorí hlásali, že pápež sa už ďalej nevládze pozeráť na prešľapy svojich podriadených. Najmä na zneužívanie maloletých chlapcov katolíckymi kňazmi. Ten sa však týmto tvrdeniam horúčkovo bránil a odvolával sa na svoj vek a fyzickú indispozíciu. Pravda bola zrejme niekde uprostred, ale Hedviga ju nemienila hľadať. Mala dost svojich starostí.

Práve sa totiž dozvedela, že Patrikova matka Viera má v piatok narodeniny a vraj sa rozhodla pozvať ich v sobotu na obed. Lenže to nebolo všetko. Ona totiž zavolala aj Hedviginho otca Jozefa. Vedela, že po smrti manželky sa uzavrel do seba, a tak ho chcela trocha rozptýliť a vytrhnúť z agónie. Vierin románik s mladým milencom po krátkom čase stroskotal a ona ostala zase sama. Neplánovala žiadnu bujarú oslavu, mala totiž na pamäti, že Nováčikovci majú ešte stále smútok. Chcela len pokojné rodinné posekanie s ľahkým obedom a trochou občerstvenia. Netušila, akú horkú príchuť môže mať toto jedlo. Jozef sa pozvaniu vzdorovito bránil. Bol rozhodnutý Vieru odmietnuť, nebyť Hedvigu, ktorá ho napokon presvedčila, že nejde o oslavu, ale iba o rodinné stretnutie. A že by mu neuškodilo zísť si občas medzi ľuďmi a tiež by sa patrilo trocha spoznať Patrikovu rodinu. To napokon stačilo, aby súhlasil. Mal však problém s kúpou darčeka. Aj keď Viera odkázala, aby jej nič nekupovali, že naozaj nejde o oslavu, odmietol tam ísť s prázdnyimi rukami. Poveril Hedvigu, aby od Patrika zistila, čo by ju asi tak mohlo potešiť. Mal na mysli niečo ako knihu, obraz alebo nejakú drobnosť do domácnosti.

Patrik sa úlohy napokon predsa len zhostil, aj keď v podstate dobrovoľne nasilu. Vybral sa netypicky uprostred týždňa k matke na návštevu. Keď dorazil pred dvere, chcel automaticky použiť svoj kľúč, ale vzápätí mu napadlo, že tam môže mať pánsku návštevu, tak radšej zazvonil. O chvíľu už počul, ako nenápadne pricupotala k dverám a cez priezor sledovala, kto je na druhej strane dverí.

„Neboj, mami, to som len ja, zlodeji chodia bez zazvonenia,“ vtipkoval.

„A ty kde sa tu berieš, snád' ťa Hedviga nevyhodila?“
spýtala sa ustarostene.

„Prosím ťa, prečo vždy myslíš hneď na to najhoršie?“

„Žeby z vlastnej skúsenosti?“ odpovedala sarkasticky.

„Dobre teda, Hedviga ma nevyhodila, ale poslala ma za
tebou na výzvedy!“

„Čože, nerozumiem ti, čo to trepeš?“

„Veď ma chvíľu počúvaj, hneď sa dozvieš.“

Chcel to mať čím skôr z krku, takže nemienil chodiť
okolo horúcej kaše a rovno to na ňu vybalil: „Hedvigin
otec ti chce kúpiť darček a ja mám zistiť, čo by si rada.
Takže?“

„Ty si ma nepočúval? Veď som vravela, že nič ne-
chcem!“

„Ale hej, počul, aj som mu to povedal, ale je neoblom-
ný. Tak povedz, prosím ťa, čo by si chcela dostať, hocakú
drobnosť?“

„Ja fakt nič nepotrebujem!“

„No a mám ti povedať, že nie neberie ako odpoveď. Ne-
ondej sa a rozmýšľaj, čo by ťa potešilo.“

„Vieš čo? Keď na tom tak nástojčivo trvá, nech mi kúpi
tú novú Kamilinu kuchárku!“

„To je zase čo?“

„Predsa kuchárska kniha od Kamily Magálovej, čo ne-
sleduješ telku?“

„Po pravde, ani veľmi nie.“

„A kedy už konečne budem starou mamou?“

„Tak ja už radšej pôjdem, ďakujem za informáciu. Vidí-
me sa v sobotu, čau!“ pozdravil a vybehol na chodbu.

„Paťo, ty sviniar!“ A už ho niet, zasa zdrhol, ale raz ho to určite dobehne, skonštatovala matka a išla scedit' cestoviny.

Patrik zistil, čo potreboval a tak bol náramne spokojný. Splnenie úlohy mu zaručovalo minimálne príjemný večer a možno aj čosi viac. Natol'ko sa pohrúžil do svojich predstáv, až pocítil nečakané vzrušenie. Strhol sa pri nepatrnom pohybe v rázporke a zahanbene sa poobzeral. Našťastie si ho nikto nevšimal, tak sa pokúsil rýchlo zmeniť myšlienku. Raz sa v nemenovanom pánskom časopise dočítal, že ak chlap začne myslieť na niečo veľmi odpudzujúce, dokáže tak zastaviť nechcenú erekciu. Vraj pritom je veľmi účinné aj hlboké dýchanie. Vybavil si teda štipľavý zápach kyseliny octovej, šíriaci sa naprieč labákom a s hlbokými nádychmi sa pohl vpred. Metóda zaručene fungovala. Niet nad klasické pánske časopisy, pomyslel si a šliapal k Hedvige do bytu. Tá ho už netrpezlivo čakala. Hneď ako vkročil dovnútra, zasypala ho spřškou otázok.

„Tak ako? Zistil si niečo? Dá sa to zohnať?“ „chrllila jednu otázku za druhou.

„Ahoj, miláčik, nebud' nedočkavá, hneď ti celú situáciu ozrejním,“ odvetil najležérnejšie ako vedel a usmial sa. Veľakrát to robieval Zite a tú to dokázalo vytočiť do nepríčetnosti, Hedvigu však nie.

„Veď to ja iba kvôli otcovi som nedočkavá, vieš, že mňa takéto veci neberú,“ usmiala sa a pobožkala ho na pery. Opätoval jej bozk a po chvíli odišiel k počítaču.

„Tak už mi konečne prezradíš, čo si matka vybrala, alebo ma mieniš napínať?“

„Moment, len si to vygúglujem!“

„Aha, ty sám nevieš, čo to je, však?“
„Zlatko, je to nejaká kuchárska kniha od Magálovej, len potrebujem nájsť presný názov.“
„Jaj, to si mohol hneď povedať, tak len pátraj!“
„Už mám! Volá sa to Tajomstvo mojej kuchyne, ale máme menší problém.“
„Problém? No zbohom! O čo ide?“
„Že tej kuchárky vyšli už tri časti. Prvá je vypredaná, z druhej majú posledný kus a tej tretej majú zrejme dosť. Lenže drahá matka mi, samozrejme, nepovedala, ktorú chce a ja absolútne netuším, či niektorú z nich náhodou už nemá.“
„Radšej jej brnkni, aby sme nekúpili takú istú.“
Či chcel, či nechcel, musel matke zavolať.
„Snívam alebo si to naozaj ty, čo mi voláš?“ ozvala sa matka a hlasno sa zasmiala.
„Haha, tak si sa pobavila, teraz k veci.“
„Počúvam ťa, synáčik.“
„Práve s Hedvigou na internete pozeráme tú knihu, ale namiesto jednej sú tu až tri. Rád by som vedel, ktorú si mala na mysli?“
„Paťko, ty si ma zasa poriadne nepočúval, však?“
„Mami, nemám náladu na hry, odpovedz mi, prosím, či chceš jednotku, dvojku alebo trojku!“ zvolal podráždene.
„Veď som ti predsa jasne povedala, že najnovšiu knihu od Kamily. Vieš, ktorá je najnovšia?“
„Dobre, mami, tak som to prepočul. V poriadku, chceš teda trojku?“
„Presne tak, synáčik.“
„Dobre teda, musím bežať, ahaj!“ položil.

„A pozdravuj Hedvigu,“ povedala do slúchadla, no odpovede sa už nedočkala.

„Dočerta, stále si zo mňa musí uťahovať!“ zakliat Patrik.

„Náhodou, tvoja matka je správna, je s ňou zábava.“

„Radšej by som bol, keby už konečne dospela.“

„Ty nevieš, že po päťdesiatke žena chytá druhý dych?“

„A to odkiaľ vieš, máš sotva tridsať, ha?“

„Ale, minule sa upratovačky zhovárali vo vestibule a vraveli, že po päťdesiatke im to chutí viac ako za mlada.“

„Hm, zaujímavé zistenie, a tebe, miláčik?“

„Čo mne?“

„Tebe či chutí?“

„Skús a uvidíš!“

Patrika nebolo treba dvakrát núkať a odmeny sa mu dostalo skôr, než čakal.

19. kapitola – Kto druhému jamu kope, sám do nej zakopne

Len čo vošli k Zite do bytu, vybrala zo zásuvky fľašu bieleho a postavila ju na stôl. Priniesla z kuchyne vývrtku a naznačila Joeovi, aby ju použil. Medzitým sa vytratila do izby. Nepohodlnú blúzku vymenila za tričko, sukňu za trojštvrťové nohavice a s pokriveným úsmevom na tvári sa vrátila nazad do obývačky. Podala mu dva poháriky na stonke a on bez slova pochopil. Snažil sa zakryť stupňujúce sa účinky alkoholu v jeho systéme, ale veľmi sa mu to nedarilo. Hneď pri prvom pokuse o naliatie vylial mimo. „Sorry, baby,“ ospravedlňoval sa, ale Zite to vôbec neprekázalo. Iba hodila rukou, akože o nič nejde a uchlipla si. Aj jej hladina alkoholu sa blížila k maximu, a tak sa na tom neskutočne zabávala, hoci to vôbec vtipné nebolo. „Pozor, Joenko, neprelietaj, aby sa niečo nestalo,“ ešte väčšmi sa rozrehotala.

Joe síce vôbec nechápal, čo ju tak pobavilo, ale bolo mu to v zásade jedno. Lebo všetci chlapi, či už sú z Ameriky, Maďarska alebo Luníka IX, všetci si chcú rovnako vrznúť a urobiť všetko, aby to dotiahli do konca. Aj Joe to robil. Poctivo jej dolieval víno. Už ani veľmi nerozprával. Načo aj, veď teraz mu už vonkoncom nerozumela, zato jeho dotyky hovorili jasnou rečou. Najprv ju jemne pohladil po šiji, potom opatrne skĺzol cez prsia až k rozkroku. Zatriasla sa od vzrušenia, tlmene vzdychla a pozrela mu do očí. Už neváhal. Pristúpil k nej, položil ju na pohovku a pobozkal. Končeky jazykov sa im na chvíľu stretli. Vzápätí prišli na rad paže. Našteloval si ju ako gombík na rádiu a potom

zasunul svoje cédečko do jej mechaniky. Ne protestovala, nechala sa unášať v rytme ich tiel. Trvalo to dlho, oveľa dlhšie než bola zvyknutá. „Predsa je čímsi výnimočný,“ skonštatovala po druhom orgazme. To, že vypili niekoľko fliaš vína a že najmä alkohol oddialil jeho vyvrcholenie, akosi nebrala do úvahy. Aspoň na chvíľu chcela veriť na zázraky.

Dušan v tú noc naozaj pracoval. Už dlhšiu dobu si totiž po nociach privyrábal čistením električiek, ale bol príliš hrdý na to, aby sa s tým niekomu priznal, a už vôbec nie Zite. Často sa v noci nenápadne vytrácal a väčšinou sa už neunúval s návratom späť. Zita aj tak ráno musela do práce a on vstával až okolo obeda. Nechával ju žiť v ilúzii a tváril sa ako bohém. Bohémom plánoval zostať aj najbližšie obdobie. Ešte nedozrel čas na to, aby sa z neho stal nudný balík po tridsiatke, uviazaný na krku panovačnej priateľky. Aj keď Zita po tom istú dobu náramne túžila. Dušan to čoskoro zacítil, páchlo to z nej na sto honov. Snažila sa ho skrotiť, ale on ju prekukol a preto radšej ubral plyn. Spomalil, a to mu zachránilo život, minimálne ten bonvivánsky. Na druhej strane to značne ochladilo sľubne sa rozvíjajúci vzťah. Začala ho podozrievať z nevery a to nevestilo nič dobré. Nie je nič horšie ako žiarlivá priateľka, zrejme len žiarlivá manželka. Ale tak ďaleko Dušanove myšlienky zatiaľ nesiahali. Keby na neho pritlačila, a nebudaj, by mu pohrozila rozchodom, bol ochotný vyjsť s pravdou von. Zatiaľ tomu nič nenasvedčovalo, preto nemal dôvod meniť zaužívané zvyky. Netušil, že Zita sa medzičasom rozhodla kráčať v jeho šľapajach. Že

aj ona zatúžila byť na chvíľu niekým iným. Najradšej by sa prevtelila do kože Markízy anjelov. Už od detstva ju milovala, nespútanú Angeliku. Ženu, ktorej muži padali k nohám. Ponúkali jej moc či peniaze, a aj keď sa vyspala s mnohými z nich, milovala len jedného. Teda aspoň to tvrdila. Romantika občas skresľuje realitu. Tá predstava sa jej páčila. Momentálne by si ju síce trocha poopravila, ale stále to mal byť pre ňu silný zážitok.

Zita s Joeom, vysilení a unavení po ťažkom večere, zaspali tuhým spánkom. Prvé zvonenie budíka sa rozhodla ignorovať, na druhé sa jej horko-ťažko podarilo zobudiť. Bola smädná a trešťala jej hlava. Mala pocit, že každú minútu exploduje. Až po chvíli si uvedomila, že vedľa nej neleží Dušan, ale Joe a zrazu sa cítila nesvoja. Chcela sa ho čím skôr zbaviť. Vbehla do kúpeľne, naschvál narazila dverami o roh práčky a hlasno zakliala. Nenápadne ho po očku sledovala či zareaguje. Nič, spal ako zarezaný. Skúšala si spievať, pustila rádio, ale on neurobil žiaden pohyb. Ležal na bruchu a spokojne odľukoval. Začala byť ešte viac nervóznejšia. Dochádzali jej nápady, súril ju čas a potrebovala ísť na toaletu.

„Vstávaj!“ zrevala a silno ním zatriasla. Konečne sa pomrivil, otvoril zlepené oči a usmial sa.

„Good Morning, Sunshine!“

„Ja ti dám Sunshine!“ pomyslela si, ale nechcela byť hrubá, tak sa nasilu usmiala a vysvetlila mu, že sa ponáhľa do práce. Zdalo sa, že pochopil, lebo sa vyterigal z peľechu a začal sa obliekať. Práve si natáhoval nohavice, keď zašramotil kľúč v zámke a vo dverách sa znenazdajky

zjavil Dušan. Prekvapená Zita na neho vypleštila očiská a nezmohla sa na slovo.

„Kto je to?“ precedil nahnevane a ukázal na Joea.

„To? To je môj učiteľ, ale vôbec to nie je tak, ako to vyzerá,“ zahmlievala.

„Ty si myslíš, že som už úplne šibnutý?“ zvyšoval hlas.

„Ja si myslím, teda vlastne nemyslím...“ koktala. Premýšľala, ako z tej situácie čo najlepšie vykľučkovať. Dúfala, že Joe bude ticho a tak nič nepokazí.

„Pýtam sa znova a naposledy, kto je to a čo tu robí?!“ teraz už skoro reval.

Zita sa ho pomaly začínala báť. Takéhoto ho ešte nezažila. Tvár sa mu čudne zvrátila a z očí mu sálali blesky.

„Veď ti vravím, že je to môj učiteľ angličtiny. Je z Ameriky a nemal kam ísť, tak som ho tu nechala prespať.“

Joe stál bokom a s pohľadom, ja nič, ja muzikant, sa tváril, že nevie, o čo kráča. Tí dvaja si ho aj tak nevšímali.

„To ti tak žeriem, Američan, čo nemá kde spať. Tí sa predsa topia v prachoch, aspoň ma neodrbávajú, dobre?!“

„Ale čo ma nepočúvaš? Ja netvrdím, že nemá kde spať, išlo len o túto noc. Jeho spolubývajúci si priviedol priateľku a poprosil ho, aby prenocoval niekde inde. Boli sme spolu na poháriku a keďže nemal nič nájsť, pozvala som ho ku mne. Keby som vedela, že budeš takto vyvádzať, nechala by som ho chrápať na lavičke.“

„Či si ty matka Tereza, aj tak ti to nežeriem, určite ťa poriadne vykefoval!“

„Chod' do riti, Dušan! Ak mi neveríš, nemáme sa o čom baviť!“ zrevala resignovane.

Tváril sa nahnevane, ale už jej začínal veriť. Jej vysvetlenie znelo logicky a ako ju pozná, určite by nebola schopná len tak sa s niekým vychrápať. To si je istý, aj keď zdanie občas klame. Ale on to nevedel a Zita mu to nemienila prezradiť.

„V poriadku, ale povedz mu, nech okamžite vypadne, lebo za seba neručím!“

„Upokoj sa, aj tak je už na odchode,“ miernila ho Zita. Vyprevadila Joea a naznačila mu, aby mlčal. Pochopil a bez slova odišiel. Nemienil sa zbytočne miešať do vzniknutej drámy.

Z tohto súboja vyšla víťazne Zita. Upokojila sa a rozhodla sa zahájiť protiútok. Naskytla sa jej príležitosť, ako z neho dostať odpovede, ktoré dosiaľ nepoznala a tak záútočila: „Teraz mi povedz, kde si bol celú noc?“ vyštekla. Dušan to očividne nečakal, chvíľu len tak stál, hľadel a dumal, čo povedať. Premýšľal pomaly a rozvážne.

„Veď som ti predsa povedal, že mám prácu, a potom, že kto koho nepočúva!“

„Do akej práce? Prestaň už konečne zahmlievať a povedz mi pravdu, čo robíš?!“

„Len pokojne, Zita, nie je to nič nelegálne, obyčajná práca.“

„Dušan, si trápny!“ skríkla a zvrtila sa na podpätkoch.

Ak chce ešte stihnúť prvú zákazničku, ktorá je objednaná na ôsmu, má najvyšší čas na odchod. Vybehla na chodbu, vo veľkom nástennom zrkadle si ešte naposledy skontrolovala celkový vzhľad a chcela vykročiť. Dušan už videl, že je zle. Miera rozčúlenosti u Zity práve dosiahla

vrchol a to znamenalo jediné. Najbližšie dni nebude s ním komunikovať. Zrazu zmäkol a rozhodol sa priznať.

„Počkaj, ja ti to teda poviem,“ zastavil ju.

Ležérne po ňom fľochla okom, akože ju to už ani neza-
ujíma, ale práve na tento moment celý čas čakala. Aj by sa
usmiala a dala tak najavo vnútornú radosť, ale premohla
sa a hrala nahnevanú.

„Máš na to dve minúty, lebo o chvíľu mi ide autobus,
ktorý musím bezpodmienečne chytiť.“

„To stihnem, neboj. Pamätáš si Jana, toho kamaráta
z východu?“

„Nie, nič mi to nehovorí.“

„To je jedno, proste mi dohodil nočnú brigádu. Vieš,
východniari ak sú bez práce, berú všetko čo sa naskytne.
Nikdy by mi nenapadlo, že aj ja takto skončím, ale keďže
peniaze sa mi rozkotúľali, tak som musel vziať čo bolo
poruke.“

„Tak už konečne vyklop, o čo ide!“

„Hanbím sa, ale pravda je taká, že po nociach čistím
električky,“ vyjachtal napokon.

Zita sa na neho s údivom zahľadela. Čakala hocičo, ale
toto by jej absolútne nenapadlo.

„A to je všetko? Toto si sa mi bál povedať? Ved' to nie je
nič zlé! Ja som si predstavovala, že robíš gigola. Vy chla-
pi ste asi fakt z Marsu!“ zasmiala sa a pohla sa smerom
k dverám.

„Takže sa na mňa nehneváš?“

„To sa ešte uvidí, musím bežať, čau!“ zvolala a zaplesla
za sebou dvere. Aj druhá bitka skončila v jej prospech.

Niekedy mlčať je naozaj zlato, pomyslela si a zrýchlenou chôdzou sa pohla k zastávke autobusu.

20. kapitola – Hrnec a pokrievka

Bol štvrtok dvadsiateho ôsmeho, posledný februárový deň. Po zamračenom týždni konečne vykuklo slnko. Aj keď len zubaté, no i tak dokázalo vliať vlnu optimizmu do zvädnutých hláv unudených laborantov. Patrik práve študoval najnovší výskum, ktorý mu len pred chvíľou mailom poslal kolega z Prahy. Súviselo to s novým objavom v oblasti genómu a tak ho to celé pohltilo, že zabudol aj na obed. Tešil sa, ale zároveň ho mrzelo, že na to neprišiel sám. V poslednom období uskutočnili niekoľko obdobných pokusov, no požadovaný výsledok sa, bohužiaľ, nedostavil. Zasa nás tí Čechúni predbehli! Aj keď na druhej strane sa niet čomu čudovať. Majú predsa dvojnásobný počet laboratórií a o vybavení, ktorým disponujú, môžeme iba snívať. Nuž Česi sú Česi, oni si to vedia vybehať. Patrik sa narodil ako Českoslovák a aj po rozpade republiky sa ním stále cítil byť. Praha bola jeho druhým domovom. Zúčastnil sa na mnohých pražských konferenciách a bol súčasťou niekoľkých spoločných projektov.

Tak silno sa pohrúžil do štúdia objavu, že ani nezaregistroval, kedy sa pri ňom zjavila Hedviga. Keď ho potľapkala po pleci, od ľaku takmer vyskočil:

„Skoro som dostal infarkt, toto mi viac nerob!“

„Prepáč, ale bol si do toho taký zažratý, že som si nemohla pomôcť,“ usmiala sa a pobožkala ho na líce.

„Počúvaj, ako mi búši srdce,“ chytil jej ruku a priložil si ju na hrudník.

Objala ho oboma rukami a zubami mu zahryzla do ušného laloka. Pokrčil ramená a nachýlil hlavu smerom

nabok. Na chvíľu sa ich pery dotkli. Pri vedľajšom stole ktosi zašramotil.

„Podme!“ skonštatoval Patrik a zdvihol sa zo stoličky. Hedviga po očku pozrela smerom k stolu, ale kolega sa nerušené venoval prsnatej slečne v bulvárnom časopise. Tak sa len usmiala a naznačila Patrikovi, že je všetko v poriadku, že môžu pokojne odísť.

„Ešte sa neozvali?“ vyzvedala Hedviga počas obeda.

„Ja som nič nepočul, ale vieš čo? Radšej si skontrolujem mobil, či náhodou...“

„Ty si na to zabudol, však?“

„Miláčik, ja... no vlastne hej, zabudol, ale aj tak tu žiaden zmeškaný hovor nemám, čo teraz?“

„Došľaka aj s Martinom! Vravela som ti, aby sme to objednali inde!“

„Teraz si múdra, keď už je neskoro. Zajtra je posledný deň, ak nám to nedodajú, pôjde tvoj otec na oslavu bez darčeka a dá jej ho potom dodatočne, veď aj tak nič nechcela,“ skonštatoval lakonicky Patrik.

„Tak to ani náhodou! Aj keby som mala zbuntošiť celý Martin, tú knihu do soboty zoženiem!“ rozohnila sa Hedviga.

„Ale čo? No tak na to sa rád pozriem. Už len predstava, že cestuješ päť hodín do Martina, znie zaujímavo,“ škodoradostne sa zaškeril.

„Ty sa moc nesmej, lebo ak k tomu dôjde, tak ma tam pekne krásne zavezieš!“

„Haha, no to určite, už ako by si tam bola.“

„Veď uvidíme, kto sa bude smiať naposledy,“ ukončila Hedviga debatu a pobrali sa nazad na pracovisko. Popo-

ludní čas akoby zrýchlil. Nestihli ani polovicu z toho, čo si vytýčili a zrazu bolo pol šiestej večer.

„Počuj, nepreháňáš to s tou prácou náhodou?“

„Miláčik, poznáš porekadlo o tom, ako kotol kára hrniec?“

„Akože ja som kotol a ty hrniec?“ spýtala sa a dobre sa na tom bavila.

„Nie, ja som kotol s hrncom dohromady a ty si moja pokrievka.“

„Pán doktor, vy ste ale blázon!“ skríkla na plné ústa a hlasno sa rozrehotala.

„Pani doktorka, ale váš blázon!“

Oprela sa mu o rameno a celou cestou domov spolu šviatorili ako lastovičky na elektrickom vedení.

Ďalší deň Hedviga nenechala nič na náhodu a už od rána spoločnosť Martin bombardovala telefonátmi. Chvíľu jej trvalo, kým sa dopátrala, kde vznikol problém, ale nakoniec bola spokojná.

„Slečna, ja vás ubezpečujem, že vami objednaný tovar sme už odoslali. U nás problém určite nie je. Za normálnych okolností by ste ho už dávno mali mať.“

„Mala, lenže ho nemám a na zajtra ho súrne potrebujem!“ ohradila sa Hedviga.

„Skúste sa obrátiť na kuriérsku službu, zrejme nastal problém s dodávkou tovaru,“ vysvetlil jej zamestnanec expedície a odporúčal sa. Hedviga v duchu zanáďavala a pátrala ďalej. Našla si kontaktné informácie na dotyčného kuriéra a bez okolkov sa do neho obula. Napokon vysvitlo, že tovar je už od včera v meste a za všetko môže akýsi nový neschopný vodič. Samozrejme sa jej hlboko

ospravedlnili a ubezpečili ju, že z toho vyvodí patričné dôsledky. Nato im povedala, že jej je to jedno, čo z toho vyvodí, ona chce mať svoj tovar, a to čo najskôr. To jej naliehanie skutočne zafungovalo, lebo o hodinu už listovala v novej knihe od Kamily Magálovej.

Napokon bol spokojný aj otec. V sobotu ráno sa prebral presne o pol siedmej tak, ako sa budieval vo všedné dni. Po päťdesiatke akoby stratil potrebu spať. Boli časy, keď si zvykol leňošiť aj do pol deviatej, ale tie sú už dávno preč. Bez toho, aby si to nejako zvlášť uvedomoval, prišiel na tento režim, akurát na samotu si stále nevedel zvyknúť. Prvý mesiac bol naozaj veľmi ťažký. Mal obrovské problémy so spánkom. V noci nie a nie zaspať. Ak sa mu to aj náhodou podarilo, tak sa po dvoch - troch hodinách strhával zo sna. Do rána sa iba prehadzoval a nebol schopný viac zaspať. Istý čas sa mu stále dookola sníval ten istý sen. Účinkovala v ňom jeho žena, vždy rovnako ležala na nemocničnom lôžku a volala o pomoc. On sa ju neustále snažil zachrániť, ale nikdy sa mu to nepodarilo. Prišiel vždy neskoro a ona zomierala rovnakým spôsobom. Takto to trvalo takmer dva týždne, až ho Hedviga so Simonou dokopali k tomu, aby zašiel k lekárke a nechal si predpísať tabletky na spanie. Potom sa to ako-tak ustálilo. Darilo sa mu prespať celú noc, ale nočná mora sa ešte sporadicky vracala. Lekárka mu vysvetlila, že ľudské podvedomie je veľmi silný nástroj a je značne ovplyvnené udalosťami, ktoré práve prežívame. Aj strata blízkej osoby dokáže spustiť ochranný proces, napríklad, vo forme nočných môt. Človek, ktorý sa cíti nepriamo vinný za smrť blízkej osoby, sa takouto formou akoby trestá. To, ako sa

s tým daná osobnosť vyrovná, je spravidla individuálne. U niekoho to trvá týždeň či dva, u iného aj celé mesiace. Od smrti Henriety už uplynuli takmer štyri mesiace a Jozef sa z toho horko-t'ažko pozviechal. Momentálne pred ním stála nová výzva – pokúsiť sa ísť do spoločnosti. Od smrti manželky sa poriadne neusmial. Vlastne ani nemal na to príležitosť a vzhľadom na svoj smútok sa mu ani nechcelo. Nikdy by si ani len nepomyslel, že ho žiaľ dokáže takto pohltiť. Aj keď býval sukničkář a mal rád pekné ženy, akoby sa v ňom čosi zlomilo. Odrazu sa pre neho stali uzavretou kapitolou. Trýznil sa spomienkami na nevery a bolo mu z toho nanič. Paradoxne, teraz, keď mal “voľnú cestu“ k ženskému pokoleniu, stratil akúkoľvek chuť. Zrazu aj plánovaná návšteva Viery v ňom vyvolala zmiešané pocity. Nebyť Hedviginho naliehania isto by odmietol. Cítil sa ako pubertiak, ktorý sa chystá na prvé rande. Premýšľal, o čom sa bude s Vierou zhovárať. Doposiaľ sa poriadne nerozprávali, takže vlastne ani nevie, o čo sa zaujíma. Zmocnila sa ho panika, rozhodol sa zatelefonoval Hedvige a niečo z nej vytiahol. „Ahoj, Hedviga, si sama? Potrebujem sa ťa niečo spýtať,“ zašepkal, akoby ho mohol niekto iný počuť.

„Čau, otec, práve si s Patrikom robíme raňajky, o čo ide?“

„Chod', prosím ťa, do vedľajšej izby, aby ťa Patrik nepočul, rozumieš?“

„Čo máš zasa za tajnosti?“

„Nechcem, aby to počul, si sama?“

„Ale áno, som v spálni, pokojne hovor.“

„Ehm, tá jeho matka, aká ona vlastne je? Nikdy sme sa spolu nezhovárali a ja vôbec netuším, o čom sa s ňou mám baviť.“

„To len toto ťa trápi? Môžeš byť pokojný! Viera je tľchuba, tá sa dokáže zhovárať o hocičom. Pri jej výrečnosti budeš rád, ak sa vôbec dostaneš k slovu. Tak buď v pohode a žiaden stres, dobre?“

„Tak to mi odľahlo! Začínal som sa trocha obávať.“

„Otec, len pokoj, nepodliehaj panike! Viera je milá žena, napokon, nebudeš s ňou sám. Budeme tam predsa my dvaja s Patrikom, tak už to nerieš. Pekne sa vyfinti a o jednej popoludní prídeme po teba na stanicu. Dohodnuté?“

„V poriadku, tak o jednej. Ahoj.“

Zložila slúchadlo a s úsmevom na perách celý telefonát vylíčila Patrikovi. Hodnú chvíľu sa na tom dobre zabávali.

21. kapitola – S jedlom rastie chuť

Zita ranný autobus do práce napokon predsa len stihla. Dotackala sa do salónu, pozdravila kolegynku a začala si pomaly pripravovať kozmetické prípravky. Vybrala gélové nechty, farbu na vlasy aj priesvitné laky a položila ich pred seba. Do nosa jej z ničoho nič udrel známy zápach. Ten, ktorý vdychovala každé ráno, ten, s ktorým bola za tie roky zžitá, jej zrazu prekážal. Sama sa tomu čudovala, až keď znenazdajky zacítila neprijemný pocit v žalúdku, rýchlosťou blesku sa rozbehla na toaletu. Zastala nad záchodovou misou a chvíľu čakala, čo bude. Naplo ju a behom pár minút vyvrátila celý obsah žalúdka. Keď sa jej po chvíli ulavilo, so strachom sa vybrala nazad na svoje miesto. Bála sa, čo bude nasledovať, ale napokon bolo všetko v poriadku. Našťastie, kolegyňa si ničoho nevšimla, tak sa tvárila akože nič. Celý deň potom ubehol akosi rýchlo. Ani sa nenazdala a už aj bol fajront. V ten deň sa už Dušan neukázal. Iba jej zavolať, že v noci zasa čistí električky, aby s ním nerátala a tak sa rozhodla nič nerobiť, iba odдыхovať. V poslednej dobe sa cítila akási unavená. Cez zimu mala oveľa menej pohybu a to sa odrazilo aj na jej postave. Pribrala a kilá navyše ju začínali štváť. Už aby prišla jar. Zaumienila si, že obmedzí konzumáciu chleba a bude jesť viacej zeleniny. Ešte pre dnešok sa naládovala hriankami, ale od zajtra to už začne dodržiavať.

Nasledujúce ráno bola akási neistá. Keď dorazila do práce, znova jej prišlo nevoľno a opäť všetko vyvrátila. Tentoraz si toho však všimla už aj šéfka a ihneď ju poslala

k lekárke. Vraj sú teraz rozšírené črevné vírusy a bola by veľmi nerada, keby sa tým, nedajbože, nakazila niektorá zo zákazníčok. Také reči sa hneď roznesú a vraj si nemôže dovoliť stratiť v čase krízy stálu klientelu. Zita síce zo začiatku protestovala, že to nič nie je a rýchlo to prejde, ale šéfka pevne trvala na svojom a tak jej nezostávalo nič iné len ju poslúchnuť.

V útulnej ordinácii sa tlačilo najmenej desať pacientov, ale keď im Zita zreferovala, aké má problémy, tak ju dobrovoľne prepustili pred seba. Lekárka pri pohľade do zdravotnej karty zistila, že už päť rokov nebola na preventívnej prehliadke. Sestričke ihneď nariadila odber krvi a potom ju poslala na toaletu, aby priniesla vzorku moču. Mala totiž v úmysle obe vzorky ešte dnes odoslať na rozbor do laboratórií. Prikázala jej, aby si nasledujúce ráno prišla po výsledky. Nakoniec sa jej ešte spýtala, či mala aj zvýšenú teplotu a či sa necíti byť unavená. Keďže teplotu si nemerala, tak len pokrčila ramenami a povedala, že je to možné. Lekárka jej pre istotu naordinovala diétu a v prípade zvýšenej teploty má užiť Paralen. Ďalšie lieky jej predpíše až na základe zistených výsledkov.

Chvíľu po tom, ako Zita opustila polikliniku, sa jej značne uľavilo. Keďže do práce ísť nemohla, urobila rýchly nákup a pobrala sa domov. Pôvodne síce chcela poslúchnuť lekárkinu radu a držať diétu, ale hlad ju opäť premohol a tak sa poriadne napchala. Cítila sa potom nafúknutá ako lopta, ale našťastie sa jej nepohoršilo. Iba sa v nej pohli plyny, čo bolo dobrým znamením, že jej tráviaci trakt pracuje ako má. Popoludní sa ozval Dušan a bol ochotný

k nej večer zaskočiť. Keď mu predostrela podozrenie na črevnú virózu, v momente si to rozmyslel. Motkal niečo v tom zmysle, že keď sa necíti stopercentne fit, nebude ju obťažovať svojou prítomnosťou a aby mu zavolala, keď sa vylieči. Zbabelec, pomyslela si a venovala sa sledovaniu obľúbeného seriálu. Večer ju už nič nebolelo, tak sa aspoň poriadne vyspala.

Bol február a vonku husto snežilo. Akoby si zima vynahrádzala to, čo zo začiatku zameškala. Zita nenávidela zimu. Sneh a čľapkanica jej prekážali zo všetkého najviac. Keď sa k tomu pridal ešte aj studený vietor, roztriasla sa ako osika na medzi. Nepomáhala ani teplá bunda a hrubý šál. Jednoducho bola letný typ, mala rada vodu a opaľovanie. Keby mohla, najradšej by sa odsťahovala niekam, kde je väčšinu roka teplo, napríklad na Floridu. Taký život by sa jej naozaj pozdával. Ľadový vietor ju ale vrátil do reality. Nahnevaná a uzímená konečne dorazila na polikliniku. Zobrala si časenku, sadla na lavicu a čakala, kým ju sestrička pozve dnu. Po chvíli otvorila dvere a hneď, ako si ju všimla, zavolala ju dovnútra.

„Slečna Marková, pani doktorka vás očakáva, nech sa páči,“ podala jej zdravotnú kartu a prstom naznačila, že môže ísť.

„Á, slečna Marková, posaďte sa,“ vyzvala ju lekárka. Zita ihneď postrehla jej letný úsmev a trocha ju to prekvapilo.

„Ďakujem,“ opatrne sa posadila. Sedeli oproti sebe a hľadeli si do očí. Zita očividne znervóznela, ale snažila sa to maskovať strojeným úsmevom.

„Mám tu vaše výsledky,“ vyriekla a začala sa prehrabovať v hĺbke papierov. Napokon vytiahla ten správny hárok.

„Takže, mám pre vás dve správy. Jednu dobrú a druhú lepšiu. Ktorú chcete počuť ako prvú?“

„Počkejte, nechápem? Akože dve správy?“ koktala Zita.

„Dobre teda, nebudem zbytočne chodiť okolo horúcej kaše a poviem vám to rovno. Dobrou správou je, že sa nepotvrdil žiaden vírus vo vašom tele, takže ste zdravá ako repa. A tou lepšou je, že ste tehotná.“

Pri druhej odpovedi Zita vypleštila oči a s otvorenými ústami hľadela lekárke do tváre.

„Preboha!“ zvolala a chytila sa za hlavu.

„To nie je možné, dával si predsa pozor!“

„Ale to vravia všetci, keď im tečie do topánok,“ vyriekla lekárka rutinne.

„Je to naozaj isté? Nemohli sa zmýliť?“

„No, nič nie je na sto percent, ale na základe prítomnosti choriogonadotropínu vo vašej krvi a aj v moči je vysoko pravdepodobné, že ste tehotná. Samozrejme, hneď teraz vám napíšem odporúčenie na odborné gynekologické vyšetrenie. Ku komu chodíte?“

„Viete, pani doktorka, ja som veľmi hanblivá a gynekológom sa vyhýbam ako čert krížu.“

„V poriadku, preto by som vám navrhovala gynekologičku ženu. Čo vy na to?“

„Ono je to asi jedno. Istú dobu som chodila k doktorke Cingelovej, ktorá liečila moju nepravidelnú menštruáciu, ale nebola som s ňou spokojná, tak som ju prestala navštevovať.“

„Ale prečo ste mi to nepovedali? Bolo to od vás veľmi nezodpovedné! Môžem vám predsa odporučiť inú gynekologičku. Napríklad, moju osobnú, je to skvelá odborníčka, a navyše, pôsobí ľudsky. Volá sa doktorka Váľková a hneď teraz vás u nej objednáam, dohodnuté?“

„Dohodnuté,“ odpovedala rezignovane Zita a mala pocit, akoby sa jej zahmlievalo pred očami. Ešte stále sa z toho šoku nemohla spamätať. Možno sa mýlia, veď lekárka povedala, že to nie je stopercentné. Kým to nemá čierne na bielom, ešte stále je šanca, že ide o planý poplach. Rozhodla sa tomu neveriť, lebo v opačnom prípade by sa musela zbláznit'. Praktická lekárka jej vysvetlila, kde gynekologička sídli a zažalala jej veľa šťastia. Telo bez duše sa postavilo a odkráčalo na určené miesto.

Ordinácia gynekologičky sa nachádzala v novopostavenej multifunkčnej budove. Zo všetkých strán na ňu dýchala novota. Živé farby na stenách malej čakárne pôsobili veľmi útulne. Na chvíľu sa upokojila a počkala na sestričku. Až keď vošla dnu, zmocnila sa jej panika. Najradšej by sa postavila a bežala preč. Nedalo sa. Sestrička sa jej spýtala, či už u nich bola a keď odpovedala, že nie, založila jej novú zdravotnú kartu. Ukázala jej, aby šla smerom doprava, kde stáli dve kabínky a vyzvala ju, nech sa pripraví, potom môže prejsť tamtými dvermi priamo k lekáre. Poslúchla ju a vošla do ordinácie. Privítala ju asi štyridsaťročná štíhla tmavovláska, ktorá jej priateľsky podala ruku a predstavila sa ako doktorka Váľková. Zita si opatrne premerala celú ordináciu. Bola veľmi moderne zariadená, lebo väčšinu z tých prístrojov videla prvý raz v živote.

Jediné, čo jej bolo povedomé, bolo gynekologické kreslo, ľudovo nazývané koza, ktoré priam nenávidela. Ten pocit, keď jej gynekológ prikázal rozťahnúť nohy a studeným predmetom sa dotýkal jej vnútorností, jej naháňal hrôzu.

„Slečna Marková, vaša praktická lekárka mi pretlmočila váš stav, tak by som pristúpila k vyšetreniu ultrazvukom, ktoré buď potvrdí, alebo naopak, vyvráti vaše tehotenstvo.“ Zita len nezúčastnene prikývla.

„Nech sa páči, pohodlne si ľahnite sem na pohovku,“ vyzvala ju. Bez slova poslúchla.

Na brucho jej naniesla chladivý gél a ultrazvukovou sondou opatrne krúžila v oblasti maternice. Zita v tom okamihu ani nedýchala.

„Aha, pozrite, tu na obrazovke, vidíte ho? To je vaše dieťa!“ ukázala na miniatúrneho človečika. Zite v tej chvíli vyhrkli slzy.

„Teraz zistíme váhu a dĺžku plodu. A je to – dĺžka deväťdesiat milimetrov, devätnásť gramov. Podľa tohto vám nedávno začal druhý trimester. To znamená, že ste práve v pätnástom, respektíve v šestnástom týždni tehotenstva.“

„Ale ako je možné, že som to nevedela?“

„Prvým signálom býva vynechaná menštruácia. Nepostrehli ste, že vám váš cyklus mešká?“

„Viete, ja s tým mám od malička problémy. Niekedy som mala veľmi slabé krvácanie, niekedy takmer žiadne, tak som predpokladala, že je všetko v poriadku.“

„To potom vysvetľuje, prečo ste to neodhalili. A čo iné sprievodné javy? Nemali ste ranný pocit na vracanie, pálenie záhy, poruchy trávenia, plynatosť čriev, zmeny chutí,

zmeny nálady, únavu, sklony k mdlobám a závratom, časté nutkanie na močenie?“

„Viete, keď sa nad tým tak spätne zamyslím, tak áno. V poslednej dobe som sa cítila akosi unavene, často som chodila na toaletu, začalo mi byť ráno nevoľno, ale domnievala som sa, že je to len viróza.“

„Chápem. Urobím vám ešte všetky potrebné vyšetrenia. Odmeriam vám tlak krvi a zoberieme moč na zisťovanie prítomnosti bielkovín, hnisu, krvi či cukru, aby sme tak včas zachytili prípadnú infekciu močových ciest, tehotenskú cukrovku alebo preeklampsiu. Potom sa dohodneme na pravidelných mesačných návštevách,“ vysvetľovala gynekologička, ale Zita ju viac nevnímala. Premýšľala, čo si počne.

„Pani doktorka, a mám ešte aj nejaké iné možnosti?“ nečakane vybehlo z nej, až sa sama sebe začudovala, že niečo také vypustila z úst.

„Myslíte interrupciu?“

Bez slova prikývla.

„Tú by som vám rozhodne neodporúčala. Interrupcia sa totiž bežne vykonáva do dvanásteho týždňa tehotenstva. Vy ste už v pätnástom týždni, a tehotenstvom nie je vážne ohrozený ani váš život, ani životaschopnosť plodu. Okrem toho by vám hrozila vysoká pravdepodobnosť trvalého poškodenia maternice a teda následná neplodnosť. Môžem vás ubezpečiť, že žiaden gynekológ takéto riziko nepodstúpi. Tešte sa na potomka a berte ho ako dar. Nie každej žene sa to v živote podarí.“

„Tebe sa to hovorí, keď si zabezpečená, ale čo ja? Čo bude so mnou?“ pomyslela si Zita a znova sa jej chcelo be-

žať. Najradšej by utiekla niekam preč, ďaleko z tohto miesta, kde by to, čo sa práve dozvedela, bolo len nemiestnym žartom a ona sa na tom schuti zasmiala. Bohužiaľ, nezasmiala sa.

22. kapitola – Čo má prísť, príde

Pod stromom skackali drozdy. Čierne samččky vydávali typické vábivé zvuky a lákali k sebe nevýrazné samičky. Nadišiel čas párenia, len Jozefovi bolo akosi otupno. Blížila sa desiata hodina a on tuho rozmýšľal, čo si má obliecť na návštevu k Viere. Začal sa prehrabávať v skriňni medzi košeľami. Zrazu si uvedomil, že od smrti ženy neubehli ani štyri mesiace a on už v nej má značný neporiadok. Mnohé z nich boli pokrčené napriek tomu, že ich nemal ani oblečené. Vybral si napokon tmavomodrú s krátkym rukávom, ale aj tú bolo treba ožehliť. Žehlenie bolo jednou z mála vecí, ktoré v živote nepotreboval vedieť. Nemal na to dôvod, bol predsa ženatý. A to, ako chodil oblečený, bolo predsa vizitkou jeho manželky. Aspoň tak sa to hovorievalo v časoch, keď bol ešte mládencom. Žehličku držal v ruke naposledy hádam na vojne, a to je už poriadne dávno. Najväčšie obavy mal z toho, aby košeľu nespálil. Špic žehličky na pokrčené miesta prikladal len veľmi opatrne a napokon sa mu ju ako-tak podarilo vyhladiť. Napodiv bol so sebou celkom spokojný. Vybral si ešte tmavé nohavice a károvaný sveter, ktorý dostal od ženy k narodeninám, a takto pripravený zamieril na autobus do hlavného mesta, kde ho mali čakať Hedviga s Patrikom. Keď sa po hodine a pol dotrmácal na miesto, vyšiel von pred stanicu a v stánku s rýchlym občerstvením si kúpil plechovkové pivo. Popíjal a čakal.

Tí dvaja, samozrejme, už viac ako pätnásť minút meškali a tak začal byť nervózny. Pivo mal dávno vypité a na druhé si netrúfal. Keďže nechcel, aby z neho na návšteve

páchlo ako zo suda, tak tam len stál a nervózne prešľapoval z miesta na miesto. Za pomerne krátky čas sa popri ňom premlelo veľké množstvo cestujúcich. Ľudia prichádzali a odchádzali, iba on tam nevedel dočkať tých svojich. Po polhodine konečne uvidel, že sa blížia a tak sa im vybral v ústrety. Najradšej by bol dcéru zjazdil, či nevie koľko je hodín a kedy sa konečne naučí chodiť načas, ale pred Patrikom si radšej zahryzol do jazyka. Tak iba pozdravil a vystrúhal strojený úsmev. Predsa sa ešte príliš nepoznali a nechcel hneď zo začiatku pôsobiť ako starý zatrpknutý grobian. Ako bývalý pedagóg veľmi dobre vedel, aký dôležitý je prvý dojem. Roky sa s tým stretával a väčšinou sa vo svojich odhadoch nemýlil. O Patrikovi mal iba tú najlepšiu mienku. Vedel, že je vo svojom odvetví dobrý, že má Hedvigu rád a to mu stačilo. Časy, keď bol na svoje dcéry prehnane tvrdý, boli nenávratne preč. Začal si stále viac uvedomovať, že už mu zostali len ony dve a nerád by ich od seba svojimi neuváženými skutkami odohnal.

„Aká bola cesta?“ skúsila Hedviga.

„Dlhá a únavná, ale dá sa to prežiť,“ pousmial sa.

„Hm. Preto nerada cestujem autobusom.“

„Vieš, ja si už autom netrúfam, najmä sem, kde sú neohody na dennom poriadku.“

„Ale, prosím ťa, nie je to také hrozné, však Patrik?“

„Ono sa to nezdá, ale pre ľudí z vidieka môže byť naozaj ťažké vyznať sa tu. A je pravdou, že tunajší vodiči sú oveľa drzejší než inde.“

„Ale, veď je sobota a cesty sú takmer prázdne, ja si myslím, že by si to v pohode zvládol,“ protestovala Hedviga.

„Takto som si aspoň vychutnal dobre vychladeného Bažanta,“ usmial sa otec.

„Tak nech je po tvojom, no a kedy sa chystáš nazad?“

„Ešte som len prišiel a už sa ma chceš zbaviť,“ ohradil sa otec.

„Ale čoby, ja sa len pýtam, aby sme sa podľa toho vedeli zariadiť.“

„Dobre, dobre, žartujem, posledný spoj mi ide o pol ôsmej a ten musím bezpodmienečne stihnúť. Ale idú mi aj o piatej a o šiestej.“

„To som chcela počuť. Len mi potom daj včas vedieť, pre ktorý si sa rozhodol, dobre?“

„Neboj sa, všetko sa zavčasu dozvieš.“

„Tak, a sme tu,“ skonštatoval Patrik a opatrne zatiahol na parkovisko.

„Celkom pekné prostredie tu máte, na mesto,“ skonštatoval otec.

„Áno, je tu kopec zelene. A tam za tými budovami je malý lesík, ľudia si tam chodia zabehať,“ vysvetľoval mu Patrik.

„Tu máš ten darček pre Vierku,“ povedala Hedviga a podala otcovi zabalenú knihu.

„Ďakujem, čo som dlžný?“

„To potom, otec, teraz poďme, lebo tie ruže začínajú vyzerat' akosi zvädnuto,“ súrila ich Hedviga.

Viera ich už netrpezlivo očakávala.

„Vitajte! Nie, nevyzúvajte sa, poďte ďalej,“ vyzvala ich.

„Dobrý deň, Vierka, ruky bozkávam!“ pozdravil otec a spolu s Patrikom a Hedvigou jej zablahoželali.

„Nech sa páči, poďte sem, do obývačky.“

„Posadajte si. Čo vám môžem ponúknuť na pitie?“

„Ja som autom, takže mne iba minerálku,“ oznámil jej Patrik.

„Synáčik, teba som sa nepýtala, ty si jasný už od začiatku. To len tuná, Jožka a Hedviga.“

„No a vraj je krv bližšia ako voda. V našom prípade o tom občas vážne pochybujem,“ odul sa naoko.

„Miláčik, nebud' vzťahovačný,“ chlácholila ho Hedviga.

„Ale to ja len akože, veď vieš.“

„Nevšímajte si ho, Paťko je už raz taký, má síce povahu po otcovi, ale aj tak je môj najmilší!“

„Lebo som tvoj jediný, mami. Iného nemáš!“ zakontroval Patrik.

„Veď vravím, že si môj najmilší, tak čo sa ti nepáči?“

„No, len mi to dávaš trocha čudne najavo,“ zaškeril sa.

„Zasa sme to zahovorili, no čo vám teda nalejem?“

Hedviga chvíľu váhala, ale napokon si vybrala biele víno a Jozef zostal pri pive. Pripili si na zdravie oslávenkyne a potom im naservirovala pripravený obed. Jozef Vieru požiadal o menšiu porciu, ale ona ho nepočúvala a naložila mu veľký rezeň a dve naberačky zemiakového šalátu. Nechcel byť neslušný a tak napokon všetko zjedol. Trocha ho ťažilo v žalúdku, ale nedal na sebe nič znau. Bolo mu dobre v tejto spoločnosti. Opäť mal pocit, že žije. Hedviga mala pravdu, Viera bola veľmi energická žena. Na svoj vek rozhodne nevyzerala. Možno len vrásky okolo očí ju prezrádzali. Pozitívna energia z nej priam sršala. Ak aj mala nejaké problémy, dokonale ich maskovala.

„Tak ako, chutilo vám?“

„Vierka, bolo to výborné! Už dávno som sa tak dobre nenajedol. Naposledy...“ nedopovedal.

„Otec, pokojne to povedz, tu si medzi svojimi.“

„Nie, nechcem vám pokaziť oslavu negatívnymi rečami.“

„Ale čoby ste kazili, len pokojne hovorte, čo cítite,“ nabádala ho Viera.

„Naposledy som sa dobre najedol, keď mi navarila moja nebohá žena. Viete, bola výborná kuchárka.“

„Na rozdiel odo mňa, však otec?“ sypala si popol na hlavu Hedviga.

„Bola to skvelá žena,“ skonštatoval Jozef a Hedviga iba nemo prikývla.

„Tak si na ňu pripíme!“ zvolala Viera a pokúsila sa o odľahčenie atmosféry. Pritŕukli si.

Potom sa o nej hodnú chvíľu zhovárali. Nesmútili, vybavovali si najkrajšie momenty s ňou a aj keď sa rana ešte celkom nezacelila, tak teraz nebolela. Bol to podobný pocit, ako keď sa nám vytvorí chrasta a omylom do nej zavadieme. Chvíľu to opäť bolí, ale po niekoľkých minútach bolesť pomínie a je to v poriadku. Telo automaticky pokračuje v hojení. Aj Jozef s Hedvigou sa hojili, aj keď si to neuvedomovali. Hedviga iba žasla nad spôsobom, akým otec matku vykresľoval. Nikdy ho nepočula tak pekne o nej rozprávať. Musela sa veľmi ovládať, aby sa nerozplakala. Zato Viera svojho bývalého ani slovom nespomenula. Spolu s Patrikom na neho celkom zanevreli.

Neskôr prišla reč na prácu a Patrik s Hedvigou im laicky vysvetlili, na čom práve pracujú. Reči o genóme rodičov príliš nezaujímali a tak prišla reč na nich dvoch.

„Keď sme sa tu takto zišli,“ začala svoj predhovor Viera, „mohli by ste nám, vy dvaja zaľúbenci, prezradiť, čo plánujete ďalej?“

„Mami, už zase s tým začínaš?“

„Neviem ako Jozef, ale ja som veľmi zvedavá, ako na tom ste?“

„Popravde, zatiaľ sme nad niečím vážnym nepremýšľali, sme spolu len krátko,“ vyjachtala zaskočená Hedviga.

„Ha, dostala som vás! Keby ste sa vy dvaja videli, ako sa tvárite,“ rozosmiala sa Viera.

„Uf, tak mňa ten vážny tón naozaj dostal!“ vydýchla si Hedviga.

„Mňa vôbec, ja mám tie jej žarty dávno prekuknuté!“

„Veľmi presvedčivý výkon, Vierka, normálne som tej naliehavosti uveril,“ usmial sa Jozef.

„A keď sme to teda načali, čo bude s tými vnúčencami, Patrik!“ skúsila Viera.

„Haha, tak sme sa pobavili a teraz zmeňme tému. Čo ten tvoj nápadník?“

„Paťko, po prvé, ja žiadneho nápadníka nemám, a po druhé, tých vnúčať by som sa naozaj rada dožila!“

„Veru, mládež, Vierka má pravdu, tiež by som sa im potešil.“

„Viete čo, nepredbiehajme, čo má prísť, príde,“ vyriekla Hedviga diplomaticky. Patrik ju vďačne pohladil po ramene a nežne sa usmial. Teraz si bol stopercentne istý, že to s ním myslí vážne. Vlastne bol celkom vďačný svojej

utáranej matke. To jej večné doberanie mu práve dodalo potrebné sebavedomie a najradšej by ju bol za to vybozkával, ale ovládol sa. Iba na ňu zagánil, ale kdesi vzadu nenápadne ukryl úsmev.

23. kapitola – Odnos si svoj balvan

Kráčala pomaly, veľmi pomaly. Severný vietor studenil až do kosti, no ona viac nevnímala chlad. Uvažovala, čo ďalej. Ako si poradiť s balvanom, ktorý sa z ničoho nič zjavil na jej pleciach a s každou ďalšou hodinou stále viac oťažieval. Zastala pri obchode s detským oblečením a do očí sa jej nahrnuli slzy. Hormóny začínali pracovať.

„Čo budem robiť, čo len budem robiť?“ kládla si stále dookola tú istú otázku, ale odpoveď na ňu nepoznala. Potrebuje to čím skôr niekomu povedať, lebo inak sa z toho zblázni. Dušan to určite nepochopí, nebude jej veriť, že o tom nevedela, veď stačilo, ako sa k nej minule zachoval. Nie, jemu to isto nepovie. Zrazu stála pred dilemou, komu z blízkych ľudí to môže povedať. Vande, čo má všetko v paži? Hedvige, ktorá žije s jej bývalým a už sa vôbec nestretávajú? Alebo Patrikovi, na ktorého sa stále hnevila a patrične mu to dávala najavo. Rozum jej vravel nepovedať to nikomu z nich, ale ten balvan viac sama nevládala niesť. Potrebovala aspoň časť z neho preložiť na iné ramená. Rozhodla sa napokon pre Vandu. Žena ženu predsa lepšie pochopí, teda, aspoň si to naivne myslela. Mýlila sa. Prehliadla jeden dôležitý fakt, že aj dobrý priateľ môže občas stáť za figu borovú.

Domov sa dotackala celá zmorená. Trápil ju hlad, ale bála sa najesť, lebo jej po ceste prišlo nevoľno. Opäť musela čakať, čo bude. Až keď nevoľnosť pominula, zohriala si guláš s piatimi knedľami a dosýta sa napchala. Nad diétou už nepremýšľala, práve naopak, teraz potrebovala

čo najviac pribrať, aby to malé, ktoré nosila pod srdcom, správne rástlo. Keď si spätne spomenula, že donedávna pila alkohol, zmocnili sa jej depresie. Čo ak nebude v poriadku? Čo ak bude postihnuté? Čo by si potom počala? Musí čím skôr zavolať Vande. Vybrala telefón z kabelky a vyťukala jej číslo. Zvonilo. Nedvíhala. Už-už sa chystala položiť, keď asi na ôsme zazvonenie sa napokon ozvala.

„Ahoj, čo potrebuješ?“

„Čau, prečo myslíš, že niečo potrebujem?“ spýtala sa Zita prekvapene.

„Lebo mi voláš, iba keď niečo potrebuješ,“ odvetila sucho Vanda.

„No, ale ty tiež nie si dvakrát aktívna, nemyslíš?“

„Veď ma poznáš, ja nie som telefonický typ.“

„Hej, až veľmi dobre, ale vieš, čo som chcela?“

„Nie, ale určite mi to povieš.“

„Si dnes fakt vtipná. Ale teraz vážne. Môžeme sa stretnúť, prosím ťa, je to naozaj dôležité.“

„Dnes? Dnes sa mi to nehodí. Nepočká to do zajtra?“

„Vanda, keby to počkalo, tak by som nenaliehala.“

„Ale ty vždy naliehaš.“

„Je to pre mňa fakt dôležité, Vanda, ja to potrebujem niekomu povedať,“ nástojila.

„Tak mi to povedz do telefónu a je po probléme.“

„Ty si hrozná! To naozaj nemôžem, také veci sa nedajú po telefóne. Tak prídeš?“

„Čo mám s tebou robiť? Keď nepôjdem, aj tak mi nedáš pokoja. Dobre teda, prídem.“

„Ďakujem, fakt si ma zachránila.“

„Ešte sa neteš, ešte tam nie som. Nepovedala si mi, kedy a kam mám prísť.“

„Už si mi to sľúbila, teraz ma nesmieš nechať na holičkách.“

„Sľuby sa sľubujú, blázni sa radujú...“

„Vanda, neštví ma! Stretneme sa o tretej v cukrárni Kotvička, dohodnuté?“

„V poriadku, budem tam.“

„Vďaka, a máš u mňa jeden obrovský pudingový veterník.“

„Ale to si mala hneď povedať, nemuseli sme tu zbytočne tliapať do vetra.“

„Jó, mňa z teba raz určite porazí,“ vychrstla Zita a zložila slúchadlo. Vanda bola stratený prípad. Zita vždy túžila mať takú povahu. Teraz by sa jej vážne hodila, prečo sa práve ona musela narodiť ako cholerička? Flegmatici to majú v živote omnoho jednoduchšie, skonštatovala a išla si dať bublinkový kúpeľ. Teraz ho naozaj potrebovala.

Ležala hodnú chvíľu bez pohnutia a mysl'ou jej vírili myšlienky. Uvažovala, ako na jej stav zareagujú Patrik s Hedvigou. Budú jej veriť, že čaká jeho dieťa, keď si tým sama nie je celkom istá? Ale koho iného by malo byť, keď v tom čase žila s Patrikom. Nie, určite jej neuveria. Ako Patrika pozná, bude od nej žiadať nezvratný dôkaz. Ale ona od neho aj tak nebude nič chcieť. Vychová si to sama. A čo Dušan? Ako on zareaguje na jej tehotenstvo? Musí mu to čím skôr oznámiť a vyriešiť aj túto otázku. Najskôr však pôjde na stretnutie s Vandou. Nevládze to viac v sebe dusiť. Teraz naozaj potrebuje blízku priateľku.

Chýba jej nezávislý pohľad na vec a v konečnom dôsledku si aj tak urobí podľa seba. Vyšla z vane, navliekla si župan a počkala, kým vyschne. Potom si vyfénovala vlasy, urobila kompletný mejkap a vybrala si oblečenie. Zrazu túžila vyzerať čo najlepšie. Teraz, kým to na nej ešte nie je celkom poznať, bude čo najviac dbať o svoj zovňajšok. Až v tomto momente si uvedomila, že by mala riešiť také veci, akými sú nákup tehotenského oblečenia a pomaly chystať detskú výbavičku. Bolo jej do plaču. Náhle ju pohltil pocit strašnej osamelosti. Musí čím skôr vypadnúť, lebo ak hneď neodíde, hrozí jej, že sa zosype. Navliekla si kabát, čiapku, rukavice a vykročila.

Kráčala mestom a prezerala si obchody s textilom. Mapovala terén. Už nefúkalo. Vietor ustal, ale mráz stále rovnako farbil líca načerveno a liezol hlboko pod nechty. Ešteže si zobrala rukavice, lebo bez nich by jej prsty isto omrzli. Napriek tomu, že bola teplo odetá, bola jej riadna zima. Vošla do cukrárne, pošúchala si skrehnuté ruky a rozhliadla sa, Vanda tam ešte nebola. Samozrejme, že bude meškať, to je celá ona, pomyslela si, ale dnes ju to vôbec netrápilo. Vedela, že sa naisto ukáže a to jej stačilo. Času mala dosť. Pohodlne sa usadila a objednala Vande kávu a zákusky. Premýšľala, či to má na ňu hneď vybalit', alebo to bude chvíľu tajiť. Pripraví si pôdu a potom vyjde s pravdou von. Ani si nevšimla, že už ubehla polhodina a Vanda stále nikde. Za normálnych okolností by ju dávno bombardovala telefonátmi. Kde je, čo robí, keď ani na to hlúpe stretnutie nevie dôjsť načas. Dnes bola situácia iná. Bola pokojná, na jej vkus až príliš. Až sa sama sebe čudo-

vala, ako je to možné. Ešte pred chvíľou takmer vyskočila z kože a zrazu ju nič nerozhádže. Vsugerovala si, že ju Vanda svojou prítomnosťou odbremení a zrejme to fungovalo. Odkedy zistila, že je tehotná, prisudzovala to svoje premenlivé správanie sa aktivite hormónov. Keď sa chce, výhovorka sa vždy nájde. Práve si predstavovala Dušanovu tvár, ako mu oznamuje, že je tehotná, keď sa tam odrazu zjavila Vanda a kývla jej na pozdrav.

„No konečne, Vanda, ani nevieš, ako rada ťa vidím,“ vstala zo stoličky a z celej sily ju objala. Tá na ňu len nechápavo vytreštila oči a nezmohla sa na slovo. Takúto reakciu naozaj nečakala.

„Ani mi nevynadáš, že meškám?“

„Predstav si, že nie! Možno si myslíš, že mi preskočilo, ale ja ťa fakt rada vidím.“

„Niečo nie je v poriadku, tak von s tým, čo sa deje?“

„Posaď sa, o chvíľu ti prinesú kávu a zákusky, potom ti to vysvetlím.“

„Počúvaj, kto si? Kam zmizla tá ufrflaná Zita?“

„Haha, nedráždi spiaceho hada bosou nohou, lebo kedykoľvek sa môže zobudiť!“

„Máš pravdu, už som ticho. Môžeš hovoriť.“

Zita sa ešte chvíľu okúňala. Naťahovala čas. Váhala ako začať, ale bolo to celkom zbytočné, lebo náročné stretnutia mali ešte len prísť.

Vanda si uchlipla z kávy a na tri razy do seba hodila pudingový zákusok. Olizla si kútiky úst, obzrela sa, či je vzduch čistý a potom si hlasno grgla.

„Svinské, ale zdravé,“ zahlásila namiesto ospravedlnenia a prihlúplo sa usmiala. Zitu naplo. Chytila si ústa a vy-

behla na toaletu. Našťastie iba napodobnila Vandu a všetko bolo v poriadku.

„Tak už, prosím ťa, hovor, nemôžem sa celý večer kŕmiť koláčmi, veď vieš, ako to mám s chudnutím,“ súrila ju.

„Ja ti to teda poviem na rovinu: Som tehotná!“ vyhrklo z nej. Vanda sa zahniezdila na stoličke a zvrátila čelo.

„Čie to je?“

„Ja neviem, pravdepodobne, Patrikovo.“

„Čože, ty nevieš? Tak to je iná haluz!“

„Porad' mi, čo mám robiť, čo by si urobila ty?“

„Hm, tak to netuším. Asi by som si to dala zobrať. Vieš si to predstaviť – ja a decko?“ odvetila tvrdo.

„Vanda, ja nemôžem ísť na potrat, som vo štvrtom mesiaci, musím si to nechať,“ vyriekla plačlivo Zita.

„Tak to si v prdeli! Radšej to čím skôr oznám Patrikovi, ako potenciálny otec by o tom mal vedieť.“

„Ale ja sa bojím, ako to zoberie a čo na to Hedviga.“

„Nebude to príjemné stretnutie, s tým počítaj.“

„Vari je to moja vina? Boli sme pri tom predsa dvaja!“ zvolala hlasno.

„Vieš, ako sa vraví, keď sa oné postaví, tak sa rozum zastaví,“ zavtipkovala Vanda, ale Zite nebolo do smiechu, práve naopak. Kútiky úst jej čudne zaihrali a z očí sa jej vykotúlali slzy. Čakala hocičo, ale tá ľahostajnosť, sálajúca z Vandiných úst ju dorazila. Prišla si po morálnu podporu, ale namiesto nej dostala pomyselnú facku. Cítila sa osamelá a ponížená.

„Nerev, plačom nič nespravíš. Máš to pevne vo svojich rukách, tak to vyrieš!“ skonštatovala Vanda sucho. Dopila kávu, zhltnula druhý zákusok a porúčala sa. Aj tak by jej

Zita už ďalší neobjednala. Keby bola bývala vedela, ako to dopadne, ani by sa sem neunúvala. Napokon však musela uznať, že v jednej veci mala Vanda predsa len pravdu: Ona sama si musí niesť svoj balvan, nik iný ho za ňu neponesie. Pochopila, že jej nezostáva nič iné len konať. Utrela si začervenané oči a zatelefonovala Dušanovi, že sa s ním musí čím skôr stretnúť. Podľa neprirodzeného chvenia v jej hlase usúdil, že sa niečo deje. Niečo, čo sa mu nebude páčiť.

24. kapitola – Čerešnička na torte

Hodiny práve ukazovali sedemnášť desať. Hedviga s otcom a Patrikom boli ešte stále u Viery a akosi pozabudli na čas. Prvý si to všimol otec. Pozrel sa Hedvige do očí a teatrálne rozhodil rukami.

„Ako ma to máš na starosti, pozri koľko je hodín!“ zodvihol ľavú ruku a podstrčil jej ju priamo pred tvár.

„Došľaka, vôbec som si neuvedomila, že už je toľko, tak čo už, pôjdeš na posledný spoj,“ skonštatovala.

„Tak rýchlo si sa ma chcela zbaviť a teraz ma tu budeš mať až do záverečnej,“ podpichol ju Jozef.

„Ale, otec, už som ti to vysvetlila, tak nehraj urazeného.“

„Ja a hrať niečo? To by som si predsa nedovolil,“ usmial sa a bolo na ňom vidno, že má dobrú náladu.

Ešte sa s Hedvigou chvíľu doťahovali, až kým do ich rozhovoru nevstúpila Viera:

„Ozaj, Jožko, a ako sa má Simona?“

Hedvige až poskočilo obočie. Od pohrebu ubehli už takmer štyri mesiace a presne toľko sa so Simonou nevideli. Občas si síce zatelefonovali, ale skončilo to len pri obligátnom – ako sa máš, čo je nové, a pri podobných zdvorilostných frázach. Hedviga sa bála na Marcela čo i len spýtať a Simone zasa bolo trápne rozoberať svoje problémy so sestrou. Obe teda mlčali, a aj keď to Hedvigu hrýzlo, nepomohla si. Nakoniec to nechala plávať. Simona je predsa dospelá žena a aj tak by si od nej nedala hovoriť do života. Čo sa má stať, to sa stane, skonštatovala. Otec

sa dost' dlho okúňal, akoby váhal, čo povedať. Napokon to z neho vypadlo:

„Simona, no, keď som s ňou naposledy hovoril, povedala, že sa má fajn.“

„To som rada! A ona sa nebude náhodou vydávať?“ vy-
zvedala Viera.

„Tak o tom ja nič neviem, ale pochybujem, že by do toho šla, po tak krátkej známosti.“

„Aha, nevedela som, že má nový vzťah, Hedviga mi spomínala, že sú spolu už dlhšie.“

„Jáj, myslíte Marcela? S tým už nechodí, našla si iného. Povedal som jej, že by sa už tiež mohla usadiť a prestať striedať chlapov ako ponožky. Ale že vraj ona má ešte hromadu času, že pred ňou je ešte Hedviga, aby som jej s tým dal pokoj. Tak som len mávol rukou a nehovoril jej viac nič, aby sa zasa neurazila. Viete, ona sa hneď za všetko oduje,“ vysvetľoval Jozef.

„To vážne, ako to, že si mi o tom nepovedal?“ oborila sa na otca Hedviga.

„Prepáč, ale vôbec mi to nezišlo na um,“ ospravedlňoval sa otec.

„V pohode, nič sa nestalo, ale som naozaj rada, že už nie je s Marcelom.“

„Tak to sme dvaja, lebo ten chlapec sa mi vôbec nepáčil. To jeho správanie sa voči Simone bolo podľa mňa nedôstojné. Aj som jej o tom povedal, ale odbila ma, že sa mi to iba zdá, že doma je celkom iný.“

No a to ešte ani zďaleka nevieš, čo viem ja, prebleslo Hedvige hlavou, ale radšej si zahryzla do jazyka. Nerada by otcovi vysvetľovala, čo je Simonin bývalý zač.

„A ten nový priateľ, ten je na ňu milší?“ vyzvedala ďalej Viera.

„Vlastne, on nie je celkom nový,“ koktal Jozef a liezlo to z neho ako z chlpatkej deky.

„Otec, kto je to?“ spýtala sa nedočkavo Hedviga.

„Už s ním kedysi chodila, volá sa Kornel.“

Hedviga celá očervenela a na plné ústa skríkla: „To je ale krava!“

Otec ju prepálil pohľadom, ale nepovedal nič. Aj keď sa mu to zdalo neslušné, vedel, že má pravdu. Vlastne ani Kornel sa mu nepáčil, ale radšej to nekomentoval. Nechcel pred Vierou vyzerat' ako zatrpknutý hlupák a tak iba letmo pokýval hlavou. Viera si tú ich hru na mlčanie všimla a nemienila im to uľahčiť.

„Hedviga, tebe sa ten Kornel vari nepáči?“

„Ak mám byť úprimná, tak vôbec. Drahá sestrička vystúpila z kaluže do blata!“

„Hádzam to nie je až také zlé?“

„Ale je, Kornel je totiž do Simony chorobne zamilovaný a pri takom nikdy neviete, čo môže vyviest'!“

„Čo by som ja za to dala, keby bol do mňa niekto zamilovaný, hoci aj chorobne,“ povzdychla si Viera.

„Ale čo, a ten mladý, čo si s ním nedávno chodila, to bolo čo?“ vstúpil do rozhovoru Patrik a mrkol na matku.

„To bol iba taký úlet. Zistila som, že už som z takých vecí vyrástla. Ja hľadám seriózny vzťah a on to nejako nevedel akceptovať, tak som to skončila.“

„Žeby aj maminka konečne dostala rozum?“ zavtipkoval Patrik.

Teraz zasa Hedviga jeho prepálila očami a pokývaním hlavy mu naznačila, aby sa miernil. Matka to celé brala športovo, bola na takéto slovné výmeny zvyknutá. Vlastne ona ich naučila Patrika hrať. Teraz ju len utvrdil v tom, že bola dobrá učiteľka sarkazmu.

„Jedna nula pre teba, synáčik, ale dávaj si pozor, čert nikdy nespí!“ zasmiala sa a spolu s ňou aj zvyšní účastníci debaty.

Ani sa nenazdali a bolo pol siedmej preč. Najvyšší čas odviezť Jozefa na stanicu. Prvá si toho všimla Viera.

„Drahí moji, nechcem vás vyháňať, ale ak chcete stihnúť posledný spoj, asi by ste mali pomaly vyraziť.“ Jozef sa strhol a pozrel na hodiny.

„Preboha, zasa sme zabudli sledovať čas, ďakujem, Vierka.“

Páčila sa mu, ale bolo ešte priskoro púšťať sa do niečoho nového. Henrietin hrob ešte poriadne nevychladol a tak sa mu zdalo neetické na niečo také hoci len pomyslieť. Za mladi by s tým nemal problém, ale teraz je iná situácia. Ženina smrť sa ho skutočne dotkla. Ale napriek všetkým okolnostiam musel uznať, že Viera je šarmantná žena! Na svoj vek dobre vyzerá, a navyše, srší humorom. Čo viac by si muž v jeho veku mohol priať? Hádam len svätý pokoj. Ale toho mal momentálne dostatok, pomyslel si a išiel sa obliekať. Nakoniec sa poďakoval Viere za pozvanie a milú spoločnosť a sľúbil jej, že si to niekedy v budúcnosti ešte zopakujú. Podal jej ruku, pobožkal ju na tvár a spolu s Hedvigou a Patrikom vyrazili na stanicu.

Viera si hmkala popod nos a odpratávala poháre a taniery zo stola. Pozbierala ich a naukladala do drezu. Pustila

horúcu vodu, nakvapkala zopár kvapiek Jari a krúživým pohybom ich poumývala. Vzápätí ich poukladala na kuchynskú linku a postupne poutierala dosucha. Opatrne ich dávala naspäť na miesta a popritom premýšľala. Bola spokojná. Tak nejako si to stretnutie predstavovala. Páčil sa jej. Napriek tomu, že si držal odstup a pôsobil trocha nesmelo. Teda aspoň jej sa to tak zdalo, no i tak bol fajn. Vlastne nebolo sa čomu čudovať. Od smrti jeho ženy ubehlo len pár mesiacov a rana bola ešte stále čerstvá. Možno časom sa z toho vyľuže niečo väčšie, dúfala.

Patrikovi sa vcelku bez problémov podarilo doraziť na autobusovú stanicu. Prišli asi s pätnásťminútovým predstihom a tak Hedviga pohodlne otcovi zistila, z ktorého nástupišťa autobus odchádza. Jozef ako rodák z malého mestečka mal menší problém s orientáciou vo veľkom meste a nebyť dcéry, isto by tam ešte hodnú chvíľu pobehoval a hľadal potrebný východ. Pre istotu ho odprevadila až na nástupište a počkala, kým nasadne do autobusu. Potom vybehla za Patrikom do auta a spokojne sa rozvalila na prednom sedadle.

„Kam to bude, slečna?“ zavtipkoval Patrik.

„Na kraj sveta, pán vodič,“ zažartovala.

„Ako rozkážete, vaše pranie je mi rozkazom,“ usmial sa a vyrazil do ulíc.

Prešli päť veľkých križovatiek, na poslednej namiesto odbočenia doprava, pokračoval rovno po hlavnej a nasmeroval si to von z mesta.

„Kam ma to vezieš?“

„Predsa na kraj sveta,“ odvetil tajuplne.

Mrkla na neho a pohladila ho po stehne. Potom nenápadne zašla o kúsok vyššie a keď od vzrušenia prehltol, odtiahla ruku a nechala ho venovať sa šoférovaniu. Nešli ďaleko. Kúsok za mestom odbočili doprava k blízkeму jazzeru. Vonku bolo ešte chladno, ale im to nevadilo, v aute bolo príjemne. Zatiahli bokom, na miesto, kde nebolo ani živej duše. A vtedy sa k nemu privinula.

„Už si ani nepamätám, kedy som to naposledy robila v aute,“ zašepkala.

„Ani ja, miláčik,“ prisvedčil a to bolo to posledné, čo v tej chvíli povedal. Prešmykli sa na zadné sedadlá a strhali zo seba oblečenie. Vášnivo ju pobozkal. Rukami mapoval jej krajinu a ona sa mu celá oddala. Tiché zvuky zaplnili priestor. Unášali sa v pravidelnom rytme, až kým jeho dych nestíchol. Pohladila ho tvári a tuho ho objala. Dotýkal sa jej dlhých mokrých vlasov a bolo mu nádherne. Ešte tam hodnú chvíľu nehybne ležali a užívali si ticho. Horúce telá pomaly chladli a postupne klesala aj teplota v aute. Precitli až vtedy, keď sa Hedvige dvakrát za sebou kýchlo a celá sa roztriasla od zimy. Rýchlo si poobliekali šaty, aby neprechladli. Patrik naštartoval auto a zapol kúrenie na maximum. Pobozkal ju na pery a povedal jej, že ju veľmi ľúbi.

„Naozaj?“ spýtala sa s iskrou v oku.

„A vari si to necítita?“

„Ale hej, občas až v žalúdku,“ zalichotila mu.

V tej chvíli jeho sebavedomie stúplo najmenej o stodesať percent. Spokojný vyrazil. Ale tentoraz si to namieril rovno domov. Ako čerešnička na torte skončil tento večer, skonštatoval, keď sa doma sprchoval.

25. kapitola – Váhanie

Dušan bol práve u Romany v byte a obliekal si nohavice, keď ho Zita prekvapila svojím telefonátom. Znela akosi vážne, čo sa mu príliš nepáčilo, ale na druhej strane ho to nezaskočilo.

Zita už od začiatku vedela do čoho ide, ale bola príliš pohrúžená do rozchodu s Patrikom a tak zabudla racionálne uvažovať a ocitla sa s Dušanom v posteli. Za normálnych okolností by o neho ani nezavadila. Lenže potom, ako sa zrútil jej domček z karát, konala inak, než bola zvyknutá. Prestala sa kontrolovať a pripútala sa k prvému chlapovi, ktorý jej vošiel do cesty.

V poslednej dobe si nemali veľmi čo povedať a keď to začalo škripať aj v posteli, Dušan sa rozhodol navštíviť Romanu. Mala muža na služobnej ceste a hľadala rozptýlenie. Istú dobu uháňala aj Patrika, ale ten sa jej vyhýbal. Dušan bol pre ňu zaručená istota. Nikdy nepokazil žiadnu zábavu a čisté svedomie mu tiež nič nevravelo. Bol to ideálny spoločník do voza i do koča, len nie do domácnosti.

Natiahol si tričko a predstúpil pred zrkadlo. Učesal si rozstrapatené vlasy, ale namiesto toho, aby sa usmial, vyzeral zádumčivo. Tušil, že skôr či neskôr Zita z toho jej poblúznenia precitne.

„Deje sa niečo?“ skúsila Romana.

„Nič čo by som nemal pod kontrolou,“ odvetil presvedčivo.

„Ja len, že si tak zväžnel,“ nevzdávala sa.

„Kto, ja? Ale kdeže!“ zvolal a dvoma rýchlymi skokmi k nej priskočil a pritiahol si ju k sebe.

Zhíkla od prekvapenia, ale nebránila sa. Omotala si ho okolo seba ako osušku okolo mokrého tela a vtisla mu dlhý bozk.

„Dáme si ešte raz?“ zašepkal.

Iba nemo prikývla a v očiach sa jej zatemnilo. Teraz už bola o čosi spokojnejšia, ale aj tak to Dušanovi nezožrala. Natoľko sa už poznali. Znepokojenie v jeho tvári hovorilo jasnou rečou a ani rýchlym sexom ho nedokázal celkom vytesniť. To napätie tam niekde stále bolo, ale nechcela naliehať, mala dosť svojich starostí. Hlavne, aby jej starý nič nezavetril, lebo bez jeho peňazí by bola nahratá. A vrátiť sa nazad do poradne sa jej tiež nežiadalo. Psychológiu už pred časom zavesila na klinec. Ved' načo sa namáhať, keď má neobmedzený prístup k manželovmu kontu. Len hlupaňa by toho nevyužila. A tou Romana rozhodne nebola. Dušan sa druhý raz obliekol, no tentoraz už naozaj odchádzal. Natiahol si zimnú bundu a vykročil.

Na to, že bol marec, bolo vonku poriadne chladno. Očakávaná jar stále nie a nie prísť. Hnusná zima sa držala zubami-nechtami a znepríjemňovala život ľuďom i zvieratám. Meteorológovia konštatovali, že tak dlho zima nevládla posledných desať rokov. Neustále padali nové mínusové rekordy. Na stromoch sa začali rozvíjať puky, ale vzápätí ich spálil mráz. Podobne to bolo so všetkými rastlinami. Ľudia už začali byť nervózni. Dlhotrvejúca slnečná absencia sa prejavila na psychike menej odolných jedincov. Tak vznikali úplne zbytočné konflikty a napätie v mnohých domácnostiach by sa dalo priam krájať. Aj na Zitu malo počasie neblahý vplyv. Ako cholerička sa ocitla

priam na hrane, a keď si to niekto z jej okolia nechcel odniesť, radšej sa jej oblúkom vyhol. Dušan ale nemal vyhnutia. Pozvala ho k sebe na debatu a on tomu nemohol uniknúť. Nerád odchádzal z boja ako porazený a vonkom neplánoval stiahnuť chvost. Práve naopak, rád ho vytáhoval. U Zity už niekoľko dní neskóroval. Aj keď sa mu zdalo, že v poslednom období trochu pribrala, vôbec mu to neprekážalo. Stále ho veľmi priťahovala. Preto tá vnútorná nervozita. Kdesi v kútiku duše šípil, že sa blíži pohroma, no bez boja sa jej nemienil vzdať. Povedala, že mu dá vedieť, kedy má prísť a to mu stačilo.

Zita bola po konverzácii s Vandou sklamaná, ale aspoň ju ten rozhovor vrátil nazad do reality. Musela si poriadne premyslieť, ako bude ďalej postupovať. Aj keď sa Dušanova ohlásila a oznámila mu, že sa chce stretnúť, podvedome mu nepovedala presný termín stretnutia, a to jej dávalo pár dní na rozmyslenie. Premýšľala. Ležala na pohovke a smutne hľadela do stropu. Cez okno sa do izby vkrádala ponurá atmosféra. Onedlho mala prísť Veľká noc, ale namiesto zelenajúcej sa trávy, vonku poletoval sneh. Drobné biele vločky dopadali na stuhnutú zem a vytvorili akýsi mliečny povlak. Cez škáry v parapetných doskách načúvala hvízdaniu vetra a do očí sa jej tísli slzy. Zmocňovala sa jej depresia. Teraz oveľa viac než inokedy vnímala svoju samotu. Zrazu si uvedomila, že je na všetko úplne sama. Nie je tam nikto, kto by jej natriasol pokrkváný podhlavník, pohladil ju po tvári, či uvaril mäťový čaj. Ak niečo potrebuje, musí vstať a urobiť si to sama. Nechcelo sa jej ani pohnúť prstom a ten balvan v bruchu ju tak veľmi

t'azil. Chvíľu myslela na Dušana a vzápätí jej myšlienky preskočili na Hedvigu s Patrikom. Váhala. Zrazu už nebola tak skalopevne presvedčená o možnosti povedať im celú pravdu. Blížil sa večer a vtedy vyzeralo všetko oveľa černejšie než v skutočnosti bolo a jej nalomené podvedomie v tej chvíľi pracovalo proti nej. Ešte hodnú chvíľu sa trýznila a pokúšala sa o správne rozhodnutie, ale neskôr si povedala, že ráno je múdrejšie večera a nechala to plávať. Ráno sa napokon rozhodla, že už to nemieni zbytočne odkladať. Zavolala Dušanovi a oznámila mu, že ho po práci čaká a nie neberie ako odpoveď.

Napodiv sa ani veľmi nevytácal, bol totiž zvedavý, čo mu chce Zita oznámiť. Niekde v kútiku duše sa síce obával toho najhoršieho, ale zatiaľ si žiaden rozchod nechcel pripustiť. Nemal chuť na niečo dramatické a aj keď im to v poslednej dobe veľmi neklapalo, zvykol si na jej nálady. Dokonca sa mu zdalo, že je aj o čosi menej ufrflaná ako bývala. Lenže to bolo iba zdanie.

Zita mala už od rána zlý deň. Prišla jej reklamácia kvôli odpadnutému gélovému nechtu jednej paničky z mestského úradu, za čo ju šéfka patrične skárala a už sa to s ňou t'ahal celý deň. Akosi sa nevedela na nič poriadne sústrediť. Keď ju vyviedla z miery aj bežná úprava obočia, vedela, že je zle. Napokon to v práci nejako dokvákala a so stupňujúcim sa stresom sa pobrala domov. Obliekla si domáce oblečenie a čakala na Dušana. Rozhodla sa, že nebude otáľať a hneď to na neho bez okolkov vybalí. Vonku bolo ešte stále pochmúrne počasie. Opäť na ňu začala doliehať depresia.

„Už nech ten Dušan dorazí a mám to z krku,“ pomyslela si. Stres pomaly, ale isto narastal. Konečne sa ozvalo známe klopanie na dvere. Vstala z pohovky a vyšla mu v ústrety.

„Čau,“ pozdravil a prihlúplo sa usmial.

„Meškáš,“ odvetila bez pozdravu a vrátila sa nazad do obývačky.

„Mal som ešte nejaké pochôdzky,“ vysvetľoval jej.

„Tvoja vec, nezdržím ťa, chcem ti len niečo povedať!“

Zmätené na ňu pozrel. Vôbec jej nerozumel, čo tým chcela naznačiť. Tak iba nemo civel a čakal, čo z nej vypadne.

„Poviem ti to rovno, som tehotná!“ vybafla na neho. Od prekvapenia celý zbledol. Po chvíli sa však spamätal a začal sa brániť.

„Tehotná a s kým, preboha, snáď mi nechceš nahovoriť, že so mnou?“

„Neviem to celkom isto.“

„Robíš si zo mňa blázna, či čo? Čo to má znamenať? Neštvi ma, Zita, hovor!“ rozkričal sa.

„Čo tu na mňa ziapeš, vravím ti, že neviem, čie to je. Som takmer v piatom mesiaci, tak to bude asi Patrikovo.“

Dušan sa na chvíľu zamyslel a začal v duchu počítať, ako dlho sú so Zitou spolu a po chvíli sa usmial.

„Máš pravdu, vtedy sme spolu ešte nespali, takže to určite nie je moje, naozaj si ma poriadne vydesila,“ vydýchol si.

„Hm, vidím, že ti odľahlo,“ skonštatovala po chvíli Zita.

„Ale prečo si to tak dlho tajila, čo si tým sledovala?“ nechápal Dušan.

„Ja som o tom nevedela, naozaj som to zistila len nedávno,“ bránila sa.

„Ako je to možné, to si nezbadala, že nemáš menzes, alebo čo? Vôbec tomu nerozumiem. Načo si ma vodila za nos, keď čakáš cudzie decko?“

„Čo ma nepočúvaš, vravím, že som to netušila, od puberty mám problémy s menštruáciou, myslela som, že je všetko v poriadku.“

„Myslela, myslela, ale nedomyslela. Nech ti ani na sekundu nenapadne, že sa k tomu priznám, taký idiot nie som, aj keď si to o mne myslíš!“

„Nechaj ma na pokoji, Dušan, nič od teba nechcem!“ skríkla a úpenlivo sa rozplakala.

Prišlo mu jej ľúto, bol by ju aj pohladil po ramenách a pošepkal jej, že sa na ňu nehnevá a všetko bude v poriadku, ale nebola to pravda. Hneval sa, a veľmi. Aj keď sa mu to snažila rozumne vysvetliť, nechcel jej veriť. Na myseľ mu prichádzala stále tá istá myšlienka, že mu to zatajila zámerne. Chcela si ho lapiť ako nejakého psa a potom by to na neho bez mihnutia oka hodila. Nie, už s ňou viac nebude. Teraz to nadobro skončuje. Pohár trepezlivosti práve pretiekol. Dost' bolo klamstiev a poloprávd.

„Zbohom, Zita, ja končím, viac ma tu neuvidíš, želim ti pekný život,“ zvolal a zmizol vo dverách. Nebránila mu, vedela, že to nemá zmysel. Nie je nič horšie ako urazené mužské ego. Schúlila sa do kľbka a hodnú chvíľu nehybne plakala. Nadávala na celý svet, prečo práve ona má takú smolu a musí toto prežívať. Ľutovala sa. Stále viac nenávidela svoje telo. Hnevala sa sama na seba, že to neodhali-la skôr. Škrela ju, že prehliadala všetky signály. Priberala

a rástli jej prsia. Vždy ich túžila mať väčšie, no teraz, keď sa jej zväčšovali, chcela, aby zostali rovnaké ako predtým. Naozaj nechápala, prečo ich Hedvige vždy závidela. Precitla, až keď sa z rozhlasu rozozvučali tóny jej obľúbenej piesne. Pocítila hlad, vstala z pohovky, utrela si uplakané oči a išla si pripraviť večeru. Ešte stále má pred sebou to najťažšie stretnutie. Rozhodla sa, že im to povie naraz. Nemá silu vysvetľovať každému zvlášť. Už nie, už viac nevládze takto trpieť, potrebuje sa toho pocitu viny zbaviť. Podľa lekárky, nadmerný stres veľmi neblaho vplýva na vývin dieťaťa, a ona ho viac nechce vystavovať zbytočnej záťaži. Urobí to zajtra, všetko im povie, pre pokoj v duši a jej dieťaťka.

26. kapitola – Kto je príliš zvedavý, bude skoro starý

Sedem hodín ráno. Budík sa hlasno rozozvučal a ospalý Patrik ho nacvičeným pohybom ruky zacvakol. Zachumlal sa nazad pod perinu a driemal. Hedviga sťažka otvorila zlepené oči a hlasno zívla.

„Vstávaj, ty spachtoš!“ zvolala a silno ním zatriasla.

Ani ho nehlo. Nemienil tak skoro vstať. Načo aj, má predsa pohyblivú pracovnú dobu, môže si prísť aj odísť, kedy sa mu zachce. Prečo by sa mal nechať zbytočne obmedzovať skorým vstávaním.

„Veď ja ťa preberiem,“ zachichotala sa a strčila ruku pod perinu.

„Jáj, tak ty takto na mňa?“ zjojkol a nasilu roztvoril miniatúrne zreničky. Stála nad ním celkom nahá. Jej obrovské prsia na neho prosebne mrkali a voňavé lono ho lákalo k sebe.

Natiahol zmotané končatiny a privinul si ju k sebe. Milovali sa dlho a pomaly. Rannému sexu sa naozaj nič nevyrovná, pomyslel si Patrik, keď spotený odkväcol na postel.

„Dobré ráno, miláčik, už si hore?“ spýtala sa po chvíľke mlčania Hedviga.

„Dobré ráničko,“ zašepkal Patrik a usmial sa.

Takéto prebúdzania mala najradšej. Robila to zámerne. Nastavila budík oveľa skoršie než bolo treba, len aby mohla Patrika prekvapiť. Vždy sa jej to podarilo. Teda, aspoň on sa vždy tváril prekvapene.

Raňajky si dajú spolu s kávou až na pracovisku. Za každým to tak robievajú. Kúpia si v meste čerstvé pečivo

a zjedia ho až v robote. Patrik je totiž zaťažený na mäkké, chrumkavé koláčiky a časom si na ne aj Hedviga privykla.

„Á, naši holúbkovia, už ste sa prebudili?“ privítala ich pani vrátnička. Vitálna dôchodkyňa, ktorá kedysi pracovala s Patrikovou starou matkou v jednom podniku. Odkedy to zistila, správala sa k nim celkom familiárne.

„Dobré ráno, teta,“ zvolali obaja súčasne a vrátili jej úsmev.

Hedviga vybrala ťažký zväzok kľúčov a začala hľadať ten správny.

„Kedy sa to už naučíš?“ dobiedzal do nej Patrik a celý čas sa pri tom usmieval.

„Už ho mám, miláčik,“ zaklamala, lebo ani za nič na svete nechcela priznať, že ten správny nie a nie nájsť. Nechal ju tak. Počkal si na prvé tri pokusy, potom to nevydržal a ukázal jej na ten pravý.

„Práve som sa ho tam chystala strčiť.“

„Viem, viem, vždy prídem v momente, keď poznáš ten pravý, však?“ odvetil s úsmevom na tvári a pridržal jej roztvorené dvere. Vošli do kancelárie a usadili sa každý pri svojom stole. Hedviga postavila na kávu. Vtom jej zazvonil telefón.

„Patrik, zalej tú kávu, prosím ťa!“ zvolala a vybehla na chodbu.

Trocha sa začudovala, keď uvidela na displeji svietiť Zitino číslo, ale bez váhania zodvihla.

„Ahoj, Zita.“

„Čau, Hedviga, môžem sa spýtať, dokedy dnes pracujete? Potrebujem sa s vami súrne zhovárať,“ vybafla na ňu.

„Tak to vážne neviem. Práve sme dorazili do práce. Pokiaľ sa nič výnimočne neobjaví, dlhšie než do piatej tu nebudeme. A o čo ide?“

„Prepáč, ale vysvetlím ti to radšej osobne. Môžem prísť o šiestej k vám, ak ti to teda vyhovuje?“

„Popravde, trocha si ma tým zaskočila, ale ak je to také naliehavé, nedbám,“ odvetila zarazene Hedviga.

„Naozaj je to veľmi dôležité, odkáž to, prosím ťa, aj Patrikovi. Musím bežať, mám tu zákazničku, ahoj večer,“ zvolala a zložila slúchadlo.

Hedviga iba nechápavo pokrútila hlavou a vošla nazad do kancelárie.

„Kto to bol, vyzeráš akosi vyjavene,“ vyzvedal Patrik.

„Tak to by si neuhádol. Zita. Chce ku nám večer prísť a niečo dôležité nám vraj oznámiť.“

„Čože, čo tá môže chcieť, veď ešte donedávna hrala urazenú,“ nechápal Patrik.

„Možno sa chce pomeriť,“ zauvažovala nahlas Hedviga.

„No to určite, čo ju nepoznáš, aká je tvrdohlavá?“

„Práveže až moc dobre. Celé je to akési čudné, najprv sa s nami vôbec nebaví, a zrazu sa chce vážne zhovárať? Nejde mi to do hlavy.“

„Máš pravdu, je to čudné, ale nepredbiehajme, večer sa to dozvieme. Kto je príliš zvedavý, bude skoro starý,“ zažartoval Patrik.

Najedli sa, vypili kávu a chvíľu len tak mlčky sedeli, hľadiac do počítača. Hedviga kontrolovala doručenú poštu a Patrik si čítal včerajšie športové výsledky. Mal stavené, a zasa mu nič nevyšlo, tak len nad tým všetkým mávol rukou a postavil sa na odchod.

„Idem skontrolovať, ako mi rastú bunkové kultúry a vykonať merania,“ zvolal, čo v ich reči znamenalo: najbližších pár hodín ma neľadaj a venuj sa svojim veciam. Hedviga nemo prikývla. Tá Zita jej stále vrtala v hlave. Napokon sa aj ona išla venovať svojmu výskumu a hodila to za hlavu.

Zišli sa až na poludnie pri obede. Vymenili si niekoľko zdvorilostných fráz a opäť sa zahĺbili do práce. Chemik je vlastne samotár, ponorený do svojho výskumu. Aj keď občas to môže byť celkom nuda, najmä, ak sa čaká na výsledky konkrétnej chemickej reakcie. Ten proces býva niekedy dlhodobý a často sa stane, že tie najväčšie objavy sú dielom hlúpej náhody. Také čosi sa práve prihodilo aj Patrikovi. Zavetřil čosi nečakané, zaujímavé, ale nebol si tým ešte celkom istý, tak pred Hedvigou radšej mlčal. Darmo, každý si stráži svoj objav, aj keď je jeho kolegyňou vlastná priateľka.

Zvyšok dňa zbehol veľmi rýchlo. Pred piatou sa začali pomaly zberať domov. Musia ešte absolvovať povinný nákup. Chladnička doma už takmer zíva prázdnotou, treba doplniť zásoby. Navyše sa má dotrepať Zita, tak treba aj nejaké občerstvenie. Stavili sa v neďalekom supermarkete a nakúpili všetko, čo potrebovali. Zobrali aj nejaké daromnosti, ale to je bežné v každej domácnosti. Lebo každá žena cíti potrebu kúpiť kopec, pre chlapov nepotrebných, vecí. Tak sa v ich košíku ocitol veľký plastový pohár netradičného tvaru, rôzne drôtené držiaky a iné drobnosti, ktoré sa zdali Patrikovi celkom zbytočné. Nechcel ale vyvolať hádku, tak si radšej zahryzol do jazyka a mlčal. Hedviga nakupovala najmä polotovary, keďže

nerada varila a varenie považovala za stratu času. Jej to tak vyhovovalo a Patrik si na to časom privykol. Nemal na výber. Ak chce jesť, musí si vystačiť s tým, čo majú doma. Zita mu predtým vyvárava jedlá od výmyslu sveta. Aj keď naše staré mamy vravievali, že láska prechádza žalúdkom, v Patrikovom prípade toto porekadlo príliš neplatilo. Bol, zdá sa, drobnou výnimkou. Zasa iné porekadlo vraví, že výnimka potvrdzuje pravidlo, takže je to vlastne všetko v najlepšom poriadku. Patrik je nenáročný človek, stačí mu, ak má všetko, čo potrebuje. Tým všetkým je pre neho momentálne Hedviga, a tak je ochotný jej nedostatky tolerovať. Presne ako každý zamilovaný chlap.

Kým sa úspešne dotiahli domov, bolo už po pol šiestej. Hedviga vyložila na stôl čokoládové keksy a zemiakové lupienky. Patrik otvoril fľašu bieleho vína a čakali, kedy sa objaví Zita.

Tej sa vôbec nechcelo ísť do Hedviginho bytu. Aj keď tam ešte donedávna trávila kopec času, zdalo sa jej to už veľmi dávno. Akoby to boli celé roky, pritom je to len pár týždňov, čo spolu nehovorili. Uvažovala, ako sa k nej budú správať? Čo im má povedať? Mala by sa im ospravedlniť, že ich ignorovala? Kládla si mnohé otázky, ale nebola schopná racionálnych odpovedí. Nevedela sa rozhodnúť, ako sa zachovať. Váhala. Napokon si povedala, že nebude robiť prieky, že im len povie, čo je vo veci a pôjde si svojou cestou. Musí to urobiť najmä kvôli sebe. Vošla do vchodu a horko-ťažko vyšliapala hore schodmi. Celá zadychčaná tam chvíľu stála, a až keď sa jej dych vrátil opäť do normálu, zazvonila na zvonček.

Vo dverách sa zjavila Hedviga a pozvala ju dnu.

„Vitaj, posad' sa u nás,“ privítal ju Patrik.

„Ďakujem, postojím,“ odvrkla mu.

„Prosím ťa, hádam tu nebudeme stáť, pod', sadni si,“ prehovárala ju Hedviga.

Chvíľu váhala, ale napokon si sadla.

„Čo ti nalejem? Biele víno, môže byť? Alebo niečo tvrdšie?“

„Ja od vás nič nechcem! Môžete ma chvíľu počúvať?!“ zvolala nahlas.

Hedviga s Patrikom sa na seba zmätene pozreli. Kývnutím hlavy mu naznačila, aby to nechal tak. Pochopil.

„Počúvame ťa, hovor!“ vyzvala ju Hedviga.

Napätie v byte by sa dalo priam krájať. Dýchala sťažka, prerývane, na tvári sa jej zjavili kropaje. „Je ti zle, mám otvoriť okno?“ spýtala sa Hedviga starostlivo. Zita iba bez slova prikývla.

Patrik podišiel k oknu a jemne ho pootvoril. Do izby zavaneľ čerstvý vzduch. Zita sa zhlboka nadýchla a vzápätí prudko vydýchla. Už je dobre, pomyslela si. Po chvíli sa upokojila.

„Už mi je lepšie, môžete zatvoriť,“ ukázala smerom k oknu.

Patrik vstal a zatvoril oblok.

„Povieš nám konečne, čo sa to s tebou deje?“ spýtala sa Hedviga s obavou v hlase.

„Som tehotná,“ vyhrklo z nej a sklonila zrak.

Patrik s Hedvigou na ňu nechápavo hľadeli.

„Ale veď to je skvelé! Mala by si sa tešiť a nie byť smutná,“ zvolala Hedviga nadšene. Patrik ihneď vytušil,

že niečo nie je v poriadku. Mal z toho Zitinho správania akýsi čudný pocit.

„A čo na to Dušan? Určite je celý nadšený,“ vyriekol Patrik a jemne sa pousmial. Zita iba záporne pokývala hlavou.

„Dušan už nie je v mojom živote, rozišli sme sa, som na to sama,“ odvetila zmučene.

„Sviniar akýsi! Len nech ho stretnem!“ zastrájal sa Patrik.

„Prestaň! Nič mu nehovor, nie je to jeho!“

„Čo to hovoríš, ako to, že nie je jeho? Ty si mala niekoho iného!“ zvolal Patrik.

„Teba, ty blázon, stále to nechápeš?“ vybehlo z nej.

„Tak dost', čo to trepeš?“ oborila sa na ňu Hedviga.

„To dieťa nie je Dušanove, lebo som už v piatom mesiaci!“ vyjachtala plačlivo Zita.

Patrika v tom momente obľialo horko. Stál tam ako obarený. V tej chvíli by sa v ňom krvi nedorezal.

„Neverím, to predsa nie je možné! Vôbec nevyzeráš ako v piatom mesiaci!“

„Naozaj, je to tak, mám to potvrdené od lekárky.“

„Dofrasa, prečo si to doteraz skrývala? Čakala si na vhodnú príležitosť, ako nás rozoštváť? Ale to sa ti, moja milá, nepodarí!“ oborila sa na ňu Hedviga.

Až vtedy to Patrikovi celé docvaklo. Spomenul si, že na začiatku, ako spolu začali chodiť, mu Zita vysvetlila, že má problémy s menštruáciou. Aby sa zbytočne nebál, keď sa jej načas nedostaví. Najprv sa toho obával, ale neskôr už na to vôbec nemyslel. Jednoducho na to zabudol. Až

teraz sa mu to celé späťne vybavilo. Nevedel, či má plakať, alebo sa smiať. Najradšej by sa k nej rozbehol a od radosti ju vyobjímal, ale ovládol sa. Srdce mu bilo ako splašené. Oblial ho horúci pot. Utriel si čelo a čakal čo bude. Celé to za neho napokon vyriešila Hedviga, ktorá vyzvala Zitu, aby odišla. A po ceste k dverám jej dala jasne najavo, že ju len tak ľahko neobalamutí.

„Nemysli si, že som ti niečo z toho uverila,“ odsekla Hedviga.

„Ver si čomu chceš, ja vravím pravdu!“ odvetila Zita rezignovane.

„Bez testu otcovstva od Patrika nedostaneš ani cent a v žiadnom prípade nás tým nerozdelíš!“ vyriekla rozhodne, aj keď vo vnútri ju predsa len máťali obavy. Navonok však nedala nič znať.

„Daj mi pokoj, ja od vás nič nechcem!“ zašepkala Zita a so slzami v očiach vyšla na ulicu. Prúd slz, ktorý zalial jej oči, bol taký silný, že takmer nevidela pred seba. Musela na chvíľu zastať, poutierať si tvár a až po chvíli mohla pokračovať v chôdzi. Toľkú zlosť a nenávisť od Hedvigy naozaj nečakala. Nikdy by jej nenapadlo, že sa takého niečoho dočká. Najmä nie od blízkej priateľky akou Hedviga bola. Naozaj sa jej to veľmi dotklo.

27. kapitola – Život je pes

Simona práve ležala vyvalená pred televíziou, keď jej zavibroval telefón. Kornel sa práve prehraboval v starých dokumentoch, ale ani tento tlmený zvuk jeho tenkým ušiam neunikol. Prudko sa obrátil smerom k Simone a pozoroval ju, čo spraví. Nazdávala sa, že to nepočul, ale mala smolu. V okamihu, keď natáhovala ruku smerom k telefónu, zreval: „Kto ti zasa vypisuje? Určite on, priznaj sa!“

Od ľaku jej takmer spadol na zem. V poslednej chvíli ho zadržala a skryla do dlaní.

„Si normálny!? Vieš, ako som sa zľakla?“ vyjachtala prekvapene.

„Keby som bol normálny, tak už s tebou dávno nie som!“ odvrkol.

„A čo ti v tom bráni? Nikto ťa tu nasilu nedrží, môžeš kedykoľvek odísť.“

„Ty sa ma chceš zbaviť? To by sa ti páčilo, čo? Ale to sa ti len tak ľahko nepodarí, moja milá!“ zvolal a chytil ju pevne za ruku.

„Pusti, to bolí!“ skríkla, ale nevládala sa z jeho zovretia vymaniť.

„Daj sem ten telefón, lebo za seba neručím!“

„Nechaj ma na pokoji, Kornel, šibe ti?!“

„Vravím ti, daj sem ten mobil!“ zreval ako nepríčetný a vytrhol jej ho nasilu z ruky.

„Daj sa vyšetriť, ty si chorý človek!“ precedila cez zuby, ale pre istotu sa vzdialila na druhý koniec izby.

V poslednej dobe to s ním bolo na nevydržanie. Každá maličkosť mu prekážala. Všetko ho hneď dokázalo vyto-

čiť do nepríčetnosti. Takýto nikdy nebýval. Teraz to už Simone dochádzalo. Konečne chápala Hedvigine obavy. Začínala sa ho báť. Doteraz ju síce nikdy neudrel, no po dnešku bolo vidno, že k tomu nemá príliš ďaleko. Zatiaľ sa ešte ovládal, ešte neprekonal pomyselnú bariéru fyzického násilia, ale vzhľadom na jeho správanie z posledných dní bolo zjavné, že už je iba otázkou času, kedy mu rupnú nervy. Simona si uvedomovala, že s tým treba niečo robiť, lenže nevedela čo. Naivne dúfala, že sa zmení, upokojí, držala sa v nádeji, že všetko bude v poriadku. Z myšlienok ju vytrhlo Kornelovo besnenie.

„Ja som to vedel, že je to ten špinavec! Čo stále otravuje? Čo s ním máš?“

„Vravela som ti najmenej stokrát, že ma nezaujímá. Nemôžem za to, že to nechce pochopiť!“

„Nevyžívaš sa ty v tom náhodou?“

„Tebe už fakt prepína, daj mi už konečne pokoj!“ rezignovala Simona.

„Komuže prepína?! Chceš vidieť, ako to vyzerá, keď niekomu prepína? Tak sa pozeraj!“ napriahol sa a z celej sily šmaril telefón o stenu. Zarachotil a rozletel sa na márne kúsky.

„Preboha, ty psychopat!“ zvýskla Simona a chytila sa za hlavu. Toto naozaj nečakala. Iba nedávno si ho zobrala od oranžového operátora na paušál. Bol to nový tenký smartfón. Mala v ňom všetko. Od emailu až po sociálne siete, no najmä všetky dôležité kontakty.

„Čo si to povedala, ty suka?“ zručol a tresol jej poriadne zaucho.

Chytila si ľavú polovicu tváre a do očí sa jej nahrnuli slzy.

„Zbal' si veci a vypadni, viac ťa tu nechcem vidieť, inak volám na políciu!“ zakričala. Vbehla do chodby, narýchlo si obula topánky a s bundou v rukách sa rozbehla dolu schodmi. Kornel si až pri slove polícia uvedomil, čo urobil.

„Simona, prepáč, ja som nechcel!“ volal za ňou, ale ona ho nevnímala. Bežala, čo jej nohy stačili. Preč. Čo najďalej od toho človeka. Celá sa chvela, sotva lapala po dychu. Vôbec nepremýšľala, konala automaticky. Prebehla tmavým parčíkom. Aj keď sa tadiaľ inokedy bála chodiť, teraz nad tým neuvažovala. Nevnímala okolie ani okoloidúcich. Chcela byť čo najskôr v bezpečí. Jediným takým miestom bol pre ňu v tom okamihu rodný dom. Trvalo jej hodnú chvíľu, než sa dostala do okrajovej štvrti. Vybrala kľúče, odomkla a spotená a zadychčaná vbehla do domu. Konečne bola v bezpečí. Ešte stále hlasno dychčala, pokúšala sa spomaliť dych, ale veľmi sa jej to nedarilo.

Jozef práve driemal pri televíznych novinách, keď začul, že ktosi šramotí na chodbe. Strhol sa zo spánku, div, že nespadol z pohovky.

„Kto je tam?“ zvolal nahlas a vyšiel do chodby. Uplakaná Simona sa mu hodila do náručia. Nechápavo na ňu civel.

„Čo je, Simonka, čo sa stalo?“

Otcove otázky ju ešte viac rozľútovali.

„Pod', sadni si, celá sa chveješ. Je ti zima, zohrejem ti trocha čaju?“ pýtal sa starostlivo. Mĺkvo prikývla a usadi-

la sa v obývačke. Už je dobre, už som v bezpečí, opakovala si. Po chvíli sa trochu upokojila.

„Prepáč, že som sem takto vtrhla, ale nevedela som kam inam ísť,“ ospravedlňovala sa a v očiach sa jej zaleskli slzy.

„To je v poriadku, tu si predsa doma.“

„Ďakujem. Môžem tu dnes prenocovať?“

„Samozrejme, že môžeš. Povieš mi konečne, čo sa ti stalo?“

Sklopila oči ako hanblivé dievčatko a váhala, čo mu povedať.

„Pohádala som sa s Kornelom!“ vypadlo z nej po chvíli.

„Ja som to tušil,“ skonštatoval otec. Simona to nevydržala a odvrátila svoj pohľad.

„Čo sa tam stalo, ublížil ti?“

Neodpovedala, iba nemo pokrútila hlavou.

„Podliak akýsi, krk mu vykrútim!“ zvolal otec a zopol obe ruky v päst’.

„Prosím ťa, nechaj to tak otec, ja to zvládnem sama.“

„Ach, taký som namosúrený, najradšej by som tam vbehol a strelil mu poriadne zaucho!“ zastrájal sa.

„Otec, prosím ťa, je mi fakt zle,“ zaprosila úpenlivo. Jozef pochopil. Aj keď v jeho vnútri to poriadne vrelo, snažil sa upokojiť.

Sadol si vedľa nej a objal ju okolo ramien. Zachvela sa, ale po chvíli sa jej uľavilo. Počiatočný šok ustúpil. Konečne sa cítila omnoho lepšie. Aspoň navonok, lebo vnútorná rana ešte stále bolela.

„Tak a zajtra ráno pekne pôjdem s tebou, a beda mu, ak ho tam stretnem!“ ukončil debatu Jozef a rozvalil sa

do kresla. Simona iba ticho súhlasila. Ustlala si v detskej izbe. Tá zostala po jej odchode takmer nezmenená. Matka tam akurát vymenila prestieradlá, ale inak bolo všetko v pôvodnom stave. Od jej smrti do tej izby nev kročila, až teraz. Cítila sa čudne, akoby sa zrazu ocitla niekde, kde už by nemala byť. Prehrabala sa v skrini, vybrala staré vytáhané tričko a použila ho ako pyžamu. Zachumlala sa do periny a pokúsila sa zaspáť. Nedalo sa jej. Prehadzovala sa zo strany na stranu, napokon zaspala až niekedy nad ránom.

Kornela po Simoninom úteku premkol strach.

„Čo ak išla naozaj na políciu? Musí si zbalit' veci a vypadnúť,“ uvažoval.

Je ešte stále v podmienke za to, ako sa pred rokom pobil s bývalým zamestnávateľom, ktorý ho v skúšobnej lehote prepustil. Simone celý ten incident zámerne zatajil, takže nemá ani potuchy, že ho môže svojím neuváženým konaním dostať za mreže. Nie, nemôže tu ostať, napriek tomu, že ju veľmi miluje. Musí sa na čas stratiť. Kým veci trocha utíchnu. Simona sa časom upokojí a potom jej to nedorozumenie vysvetlí. Nechcel jej predsa vedome ublížiť. Je to jej vina, dobre vie, aký je prchký, nemala ho dráždiť esemeskovaním s bývalým. Na to je predsa každý chlap citlivý. Vybral zo skrine starý kufor a nahádzal do neho svoje oblečenie. Pozbieral rozbitý telefón, zvyšky si vložil do vrecka, aby sa ich mohol čím skôr zbaviť. Z peňaženky vybral pokrkvajúcu stoeurovku, priložil k nej simkartu a vedľa na papier napísal čitateľný odkaz:

Čau, Simona,

tu je tvoja simkarta, vyzerá byť funkčná. Za tie peniaze si kúp nový telefón. Ospravedlňujem sa za včerajšie nerozumenie. Ozvem sa. K.

Simona sa prebudila celá dolámaná. Mala pocit, akoby po nej behalo stádo koní. Ponat'ahovala si ubolené údy, zavolala do práce, že sa necíti dobre a požiadala riaditeľku o náhradné voľno. Odplazila sa do kúpeľne a vykonala hygienu. Na čistenie zubov použila náhradnú kefku, ktorú tam mama vždy pre istotu nechávala. Chcela, aby mali dcéry pri návšteve rodičovského domu pocit, že tam stále patria. Teraz jej to prišlo vhod. Usmiala sa pri pomyslení na matku.

„Ešteže sa tohto nedožila,“ povzdychla si Simona. Určite by jej to bolo ľúto.

„Život je pes,“ skonštatovala a išla si urobiť raňajky.

Vošla do kuchyne, a keď uvidela pripravené jedlo, zmocnila sa jej nostalgia. Len s'ťažka zadržala slzy. Otec to postrehol a nebadane sa usmial.

„Spomienky?“

„Tak nejako,“ odvetila a pustila sa jedenia.

Hneď ako dojedla, vybrali sa spolu s otcom do bytu. Pevne dúfala, že ju Kornel poslúchol a odsťahoval sa. Prízvukovala otcovi, že si to vybaví sama, aby do toho nezasahoval. Ten jej to síce sľúbil, ale bol napnutý ako struna, stačí jeden chybný pohyb a reakcia na seba nenechá dlho čakať. Simone nebolo všetko jedno. Najmä keď strkala kľúč do zámky, silno sa jej rozbúšilo srdce. Mala pocit, akoby jej chcelo vyskočiť z hrude. Strčila ho dnu a dvakrát ním pomaly pootočila. Potlačila a dvere sa otvorili.

Opatrne nazrela dnu. V byte bolo ticho. Vošla dovnútra a hneď za pätami ako tieň sa vrátil jej otec. Poprezerala všetky miestnosti, a až teraz si bola istá, že je preč. Odľahlo jej. Prečítala si odkaz v kuchyni. Starú simku aj stoeurovú bankovku si nenápadne vložila do peňaženky.

„Tak a teraz zídem do železiarstva a kúpim ti novú zámku, aby ťa ten sviniar viac neotravoval!“ zvolal otec a pobral sa do obchodu. Simona zrazu pocítila strach. Bála sa sama vo vlastnom byte. Bála sa, že sa vráti, a znova jej ublíži. Rozhodla sa hneď na mieste. Zbalila si najnutnejšie veci a počkala, kým sa otec vráti. Potom mu oznámila, že tam viac neostane, či mu nebude prekážať, ak zostane nejaký čas s ním.

„Práve naopak, dcérka, budem len rád. Ako som povedal, je to aj tvoj domov, vždy tam budeš vítaná.“ Simona sa usmiala a vrhla sa mu okolo ramien.

28. kapitola - Niet nad dobré klamstvo

Patrik sa po Zitinom odchode zatvoril do izby a tuho premýšľal. Na jednej strane ho tešilo, že bude otcom, ale na druhej strane sa toho obával. Už dosť dlho túžil po dieťati a teraz sa mu to konečne splnilo, len si predstavoval, že to bude za iných okolností a s inou ženou. Keď sa nad tým spätne zamyslel, napadlo mu, že iba nedávno po tom túžil práve so Zitou. Keď boli spolu, vtedy sa im nedarilo. A teraz, keď to nik nečakal, stalo sa. Pristihol sa, že sa chvíľu mračí, a vzápätí, usmieva. Cítil sa rozdvojený ako schizofrenik, ktorému psychiatri vysvetľujú, že to čo prežíva, nie je skutočné. Život sa s ľuďmi veľakrát kruto zahrá. Napadlo mu, že by si mal zistiť nejakú spoločnosť, zaoberajúcu sa zisťovaním otcovstva. Spomenul si, ako mu prednedávnom kamarát vravel, že v meste je niekoľko klinik, ktoré sa na to špecializujú. Sadol si k počítaču a zadal do vyhľadávača kľúčové slová: Test otcovstva.

O chvíľu sa pred ním zobrazilo hneď niekoľko zaujímavých stránok. Roztvoril tú, ktorá ho najviac zaujala a nahlas prečítal: „Centrum DNA, s. r. o. je prvé neštátne zdravotnícke zariadenie na Slovensku, zamerané na vykonávanie testov, založených na analýze DNA.“

Hneď na prvý pohľad sa mu tá stránka pozdávala. Vyzerala prakticky, prehľadne, bez zbytočných reklám, ktorými sú mnohé portály zahltené. Ponúkali tam niekoľko variantov pre zistenia otcovstva. Napríklad štandardné, po narodení dieťaťa. Dokonca je podľa nich vraj možné zistiť otcovstvo ešte pred narodením dieťaťa, a to dvoma

spôsobmi. Buďto z plodovej vody, alebo novou revolučnou metódou, priamo z matkinej krvi. Vyšetrenie z krvi je však oveľa nákladnejšie, ako vyšetrenia vykonané ostatnými spôsobmi. Patrikovi to v tomto momente úplne stačilo. Pozrel na adresu neštátneho zariadenia. Odpísal si telefonický kontakt a rozhodol sa ich v blízkej dobe kontaktovať.

Hedviga zatiaľ sedela v kuchyni a dopíjala víno. Aspoň ona si dá, keďže jej bývalá priateľka nemôže piť. Škoda by ho bolo nechať zvetrať. Keď si na ňu spomenula, hneď sa v nej vzbúrila žľč.

„Tá má ale žalúdok, dotrepať sa sem a bez hanby to hodiť na Patrika. Joj, takú by som jej tresla!“ pomyslela si nahnevane. Vtom do kuchyne vošiel Patrik a naliel si plný pohár minerálky.

„Smädí ťa?“ skúsila Hedviga.

„Mňa hej a teba?“

„Ja pijem od nervov, musela som si po tom šoku dať!“

„Nemusela si!“

„Tak som chcela, no bože, je tam toho.“

„Nemusela si ju tak drasticky vyhodiť.“

„Drasticky to veru nebolo, toto bol celkom slušný vyhadzov,“ oponovala mu.

„Ale aj tak, mohli sme sa o tom v pokoji pohovárať.“

„Lenže, ja sa s ňou nemám o čom baviť!“

„Ty nie, tvoje dieťa nečaká, ale moje áno.“

„Nebud' si tým taký istý, ja jej neverím ani čo dýcha!“

„Môžeme sa pokojne stavať.“

„Prestaň, Patrik, chceš ma ešte viac naštvat'?“

„Myslím, že viac to už ani nejde.“

„Tak nevyrývaj, pokiaľ neuvidím pozitívny test otcovstva, neverím,“ zakončila debatu a išla sa natiahnuť do obývačky.

„Je to moje, mám na to nos!“ zavolal za ňou, ale už mu neodpovedala. Priam na dúšok vypil dve deci minerálky a pre zmenu si nalial vína aj on. Keď už je otvorené, treba ho dopiť, pomyslel si a labužnícky si uchlipol. Pezinské mal najradšej. Vždy, keď chodieval cez Pezinok, zastavil sa u známeho vinára Potockého a kúpil od neho niekoľko fliaš Zámockého polosladkého. Všimol si, že im už dochádzajú zásoby. Okrem tejto fľaše tam bola už iba jedna. Najbližšie, keď tadiaľ pôjde, musí nejaké prikúpiť, zaumienil si.

Zita sa sťažka dovliekla domov. Bolelo ju celé telo. Mala pocit, že ten miniatúrny človečik v jej útrobach váži najmenej metrák. Cítila ťažobu, akoby ju obrovská tiaž ťahala priamo k zemi. Konečne sa zvalila na pohovku a prerývane dýchala. Naivne sa nazdávala, že po rozhovore s Patrikom a Hedvigou sa jej aspoň trocha uľaví. Lenže opak bol pravdou, namiesto toho sa cítila potupená a zranená. Opäť sa to na ňu rútilo. Do očí sa jej navalili slzy a hlasno sa rozplakala. Veľmi ju zaboľela Hedvigina reakcia, od nej to čakala najmenej. Dúfala, že ju pochopí, že má v sebe aspoň štipku empatie, ale mýlila sa. Jediné, čo predviedla, bolo opovrhovanie a žiarlivosť. Možno to tak nemyslela, možno sa len bála, že ju chce pripraviť o Patrika, uvažovala Zita. Ale aj tak nemusela byť taká krutá. Opäť sa rozľútočila. Úzkosť zaplavila celý jej byt.

Bolo jej hrozne a tak nezostávalo nič iné, iba sa obrátiť na posledného človeka, ktorý jej ešte zvýšil, na svoju matku. Nechcela ju zaťažovať jej problémami, lebo mala dosť vlastných. Chcela jej to oznámiť, až keď dá všetky veci do poriadku, ale, bohužiaľ, to nezvládla a ozvala sa jej.

Dušan zostal po rozchode so Zitou otrasený. Až ho to samého zaskočilo. Nikdy by sa nebol nazdal, že ho nejaká žena môže takto rozhodiť. Vari sa do nej naozaj zamiloval? Preboha, čo sú to za úvahy, zamilovanosť, či láska, zapochyboval o sebe. Tieto slová mu ani v puberte nič nevraveli. Nieto teraz, keď je z neho dospelý, racionálny chlap po tridsiatke.

Žena je na to, aby si s ňou muž užil a potom ju v pravej chvíli vymenil za inú. Toto bolo jeho krédo a toho sa celý život držal. Lenže so Zitou to bolo iné. Vyzeralo to byť naozaj skutočné. Aj keď v poslednom čase mali isté nezhody, nebolo to nič nezvládnuteľné. Všetci sa predsa občas vadia, nieto na svete ideálneho páru. Nebyť toho decka, bol by o ňu zabojoval, ale takto nie. Nebude on predsa cudzieho pankharta živiť. Stačilo, dosť bolo negatívnych myšlienok. Treba tomu urobiť rázny koniec.

Zatelefonoval Romane a dohodol si s ňou rande v meste. Zo začiatku sa stretnutiu bránila, ale keď ju ubezpečil, že pozná jednu zapadnutú krčmičku, o ktorej nikto nevie, napokon súhlasila. Čo sa to s tými ženami porobilo, čudoval sa nechápavo. Keď už aj taká tutovka, akou je Romana, váha, tak je asi niečo vo vzduchu.

Stretli sa na dohovorenom mieste v odľahlej štvrti mesta. Romana najprv skontrolovala všetky autá na parkovisku, až potom bola ochotná vojsť dnu.

„Čo je to dnes s tebou? Nie si trocha paranoidná?“ obořil sa na ňu Duřan.

„Keby si vedel, v akých sračkách lietam, tiež by si bol paranoidný!“

„Fíha, tak sa pochváln.“

„Nie je sa čím chváln, starý niečo zavetřil. Vraj mu akýsi známy vybl'abotal, že niekoho mám. Vyhráža sa mi, že ak zistí, že ho podvádžam, skončím na ulici.“

„Hm, tak to je drsné, to sme sa na to radšej mali vybodnúť a počkať, kým to prehrmí!“

„Nehovor mi, že to chceř odpísať, teraz, keď som sa sem terigala cez pol mesta ako taká krava!“ zvolala nahnevane.

„Prepáč, ale mám dost' svojich problémov, nemienim sa vmiešať ešte aj do tvojich.“

„Na to si mal myslieť skôr, než si ma sem vytiahol.“

„Keby som to bol vedel, radšej by som si otvoril fl'auřu vína a driemal doma pri televízore,“ skonřtatoval.

„To ti teda pekne d'akujem, hrdina, si nejaký posraný, nezdá sa ti?“

„Vravím ti, že mám vlastné problémy, čo ma nepočúvař?“

„Ale, prosím ťa, ty? Človek bez chrbtovej kosti sa predsa nad ničím netrání.“

„Hm, d'akujem za úprimnosť,“ povzdychol si Duřan, ale neoponoval, vedel, že má pravdu. Nech znela akokoľvek tvrdo.

„Veď ak ma vyhodí, nast'ahujem sa k tebe, čo ty na to?“
skúsila to na neho Romana.

„Čože, ku mne? To neprichádza do úvahy. Dobre vieš, že mám malý byt, ledva ja sám sa do neho zmestím,“ bránil sa zubami-nechtami.

„Ej, si ty ale sviniar! Užít' si so ženou, na to by t'a bolo, ale nieš' za to patričné následky nemieniš.“

Dušan sa preľakol. Keď išlo o súkromie, vždy radšej zaradil spiatočku.

„Tak toto nie, Romana, toto sme si nedohodli. Dopijem drink a vypadnem!“

„Pán sa nám tu tuším pokakal. Prestaň strečkovať a sed'. Neriskovala som vyhadzov pre jeden hlúpy pohárik.“

„Nehnevaj sa, ale naozaj padám. Nechod' za mnou skôr než o päť minút, účet, samozrejme, zatiahnem, to sa neboj.“

„Neblázni, Dušan, ja som len žartovala!“

„Ale ja nie, čau!“ zaplatil a vypadol. Romane zostali iba oči pre plač. Naštvaná a znechutená sa dotrepala domov, kde ju už netrpezlivo čakal manžel a žiadal ju vysvetlenie.

„Bola som so Zuzou na drink, ty z toho narobíš,“ odbila ho medzi dverami, ale keď si zobliekala kabát, nebolo jej všetko jedno. Ešteže je taká dobrá herečka. Aspoň čosi od Dušana pochytila, pomyslela si, keď neskôr mužovi umývala chrbát a priadla pritom ako poslušná ženuška.

Zita sa zhlboká nadýchlá a vytočila matkino číslo.

„Ahoj, mama, ako sa máš?“ snažila sa pôsobiť pokojne, ale veľmi sa jej to nedarilo.

„Všetko po starom, a tebe sa ako darí?“

„Mama, ja ti musím niečo povedať,“ vyriekla vážne.
„Preboha, čo si zas porobila?“ zvolala matka do telefónu.
„Mama, ja, som tehotná!“ skríkla a rozplakala sa.
„Ale, to je skvelá správa, ja budem babka!“ zvolala od radosti.
„Tešíš sa?“ zavzlykala Zita.
„Veľmi sa teším a ty prečo plačeš?“
„Vieš, ja už s Patrikom nežijem, som teraz na všetko sama.“
„Preboha, čo sa to s vami porobilo?“ nechápala matka.
„Celé sa to pokašľalo, je to moja vina, chovala som sa ako fúria a on ma opustil,“ sypala si popol na hlavu.
„Tak sa vráť domov, my ti to dieťa pomôžeme vychovať!“
„Mami, to nemôžem. Nechcem sa vrátiť tehotná a bez chlapa, čo by si o mne ľudia doma pomysleli. A aj tak máš dosť starostí s babkou a otcom, nepotrebuješ ešte tie moje,“ vyriekla Zita.

Zitina matka žila na druhom konci republiky, v Michalovciach a starala sa o nevládnú babičku. Jej sestra Klára ju chcela dať do domova dôchodcov, ale ona nesúhlasila. Vravela, že kým bude žiť, nikdy tam matku nedajú. Babka bola imobilná, takže ju to stálo veľa fyzických aj duševných síl, ale napriek tomu sa nevzdávala. Robila všetko pre to, aby bolo o babku čo najlepšie postarané. Zitin otec bol dobrák od kosti a keď bolo treba, tak žene so svokrou vždy pomohol. Mal ale jednu veľkú nerest' a tou bolo pitie alkoholu. Ako typický východniar sa bez vodky jednoducho

nevedel zaobísť. Matka ho veľakrát vyhrešila, ale ani to nepomohlo. No napriek tomu, že pil, nikdy nebol vulgárny či agresívny, vždy sa poslušne najedol a šiel spať, ani keď ho žena hrešila, neprotestoval. Zita svoju mamu obdivovala. Ona by niečo také netrpela. S jej výbušnou povahou, by takého chlapa dávno poslala do kelu. A o starkú by sa nebola schopná postarať. Keď si spomenula, že aj ona sa bude raz musieť o rodičov postarať, oblial ju studený pot.

„Čo ťa je po druhých, každý nech sa pozrie sám na seba. A moje problémy nerieš, keď zvládnem behať okolo babky a otca, zvládnem aj počičikať kočiar!“

„Ďakujem, ale zostanem tu, musím to dokázať sama,“ odvetila odhodlane.

„Ako chceš, ale keby si zmenila názor, doma si vždy vítaná!“ vyriekla matka rozhodne.

„To som potrebovala počuť, ani nevieš, ako veľmi si mi pomohla.“

„Keby si hocičo potrebovala, ihneď mi volaj!“

„Neboj sa, zavolám.“

„A kedy to čakáš?“

„Podľa lekárky o tri mesiace.“

„Čože, ale veď to je o chvíľu. Prídem za tebou do hlavného mesta!“

„Ale čo spravíš s babkou?“

„O to sa ty neboj, má predsa dve dcéry, raz sa môže aj teta Klára postarať!“

„Budem naozaj rada, keď prídeš,“ odvetila úprimne Zita a rozlúčila sa s matkou.

Čo matka sľúbila, to aj dodržala. Prišla za Zitou a pomohla jej s prípravou detskej výbavy. Zostala tam iba cez víkend, ale aj tak toho spolu stihli viac, než Zita sama za celé týždne. Matka jej pomohla nielen fyzicky, ale najmä mentálne. Veľa sa spolu zhovárali. Popísala jej oba svoje pôrody a Zita ju so zatajeným dychom počúvala. Aj keď zhruba vedela, čo ju čaká, mama jej vysvetlila rôzne detaily a ona jej za to bolo nesmierne povďačná.

Čím viac sa pôrod blížil, tým viac bola Zita pokojnejšia. Trocha si to usporiadala v hlave a všetko hneď vyzeralo o kúsok lepšie. Navyše mama jej sľúbila, že keď sa dieťa narodí, príde jej na pár dní pomôcť, takže tým ju definitívne upokojila. Už sa nebála, ani nepochybovala, teraz sa tešila na dieťa.

29. kapitola – Úspechy a pády

O pol roka neskôr...

Pofukoval príjemný októbrový vánok a slnko svojím dotykom hladilo obnaženú pokožku. Vôbec to nevyzeralo, že leto sa onedlho skončí a vystrieda ho jeseň. Práve naopak. Akoby ani nemienilo ustúpiť. Všetko je v tejto dobe akési iné, zmenené. Dávne pranostiky už dnes neplatia. Mali by sa vymyslieť nové, prislúchajúce tejto čudnej dobe. Zita sedela na lavičke pred panelákom a opatrne hojďala zelenkavý kočiar. Podchvíľou nakukla dovnútra, či sa drobec náhodou neprebudil. Ešte by mal aspoň polhodinu spať, aby v noci nebuntošil. Keď si spomenie na prvé týždne materstva, nie je jej práve do smiechu. Lekárka v pôrodnici ju vystríhala, že sa to môže stať. Mnohým novorodencom sa stáva, že majú prehodený režim. Namiesto noci majú deň a namiesto dňa zase noc. Nebyť jej matky, ktorá jej pomáhala, nevie, ako by to sama zvládala. Pred polnocou nie a nie zaspať. Potom každé dve hodiny plač a nočné kŕmenie. To všetko sa podpísalo pod Zitinu absolútnu vyčeranosť. Pripadala si ako v sne. Občas už nevedela či je ráno, alebo popoludnie. Ďakovala bohu za túto osobu. Popri nej si mohla aspoň chvíľu oddýchnuť. Upratáť si narastajúci neporiadok a oprat' špinavú bielizeň. Matka jej navyše pomohla aj navariť, a o finančnej pomoci ani nehovoriac. Všetky tie plienky, krémy, vodičky či zásypy, ktoré jej pokúpila, by si isto sama nemohla dovoliť.

Teraz je už dobre. Adamko si zvykol na svoj pravidelný režim. Je presný ako hodinky. Už sa v noci ani tak veľmi

nebudí, len občas mamu prekvapí a vypýta si svoj prídel mlieka. Pomaly si zvyká aj na svojho tatka. Sprvu ho veľmi nevidal, ale teraz chodí pravidelne každý deň.

Dnes je tomu presne mesiac, čo sa Patrik dozvedel výsledky testov DNA. Na papieri bolo napísané, že otec je istý na 99,99 %. Potom už nebolo pochyb a Patrik ihneď požiadal Zitu o možnosť navštevovať svojho syna. Bez problémov súhlasila. Bola rada, že ho aspoň na chvíľu zavaruje a bude si môcť popritom porobiť niečo v domácnosti. Patrik sa do neho ihneď zamiloval. Keď ho prvý raz uvidel, drobné stvorenie s veľkými vytreštenými okál'mi, vyhrkli mu slzy. Ten nos a vysoké čelo má po mne, usmieval sa Patrik a bol na seba patrične hrdý. Ale pekný si po mamine, skonštatoval, keď ho pestoval na rukách. Zita sa iba pousmiala a pokračovala v upratovaní. Po pôrode sa očividne zmenila. Musela sa, už len kvôli Adamkovi. Pri malom dieťati je potrebná najmä trepezlivosť, ktorou Zita predtým príliš neoplyvala. Trvalo hodnú chvíľu, kým si zvykla. Veľakrát si pri tom poplakala. Vlastná mama jej išla príkladom. Vysvetlila jej, že pre dieťa je najdôležitejší pocit istoty, a tak sa to naučila. Stala sa z nej starostlivá mama. Patrik sa to od nej postupne začal učiť. Najprv mu ukázala, ako správne držať hlavičku, lebo mu pomerne dlho trvalo, kým sa Adamka osmelil zodvihnúť na ruky bez perinky. Neskôr už to robil automaticky. Dokonca sa nebál ani prebaľovania. Vedel, že musí pritom použiť neparfumované obrúsky na očistenie zadočka. Občas jej pomáhal aj s kúpaním. Bavilo ho natieranie olejčkami.

Nemal sa kam ponáhľať, veď odkedy sa presťahoval na ubytovňu, má času dost'.

Takmer dva mesiace už s Hedvigou netvorila pár. Rozišli sa. Celé to začalo škripať po odhalení Zitinho tehotenstva. Patrik sa na to až príliš upol. Hedviga začala na nenarodené dieťa žiarliť. Nedokázala sa cez celú situáciu preniesť, až sa začali neustále stupňovať ich hádky. Nemalý podiel na tom mal aj nový projekt, ktorého sa stala súčasťou. Vybral si ju kolega Karol, s ktorým už v minulosti pri výskume spolupracovala a bol s ňou nadmieru spokojný. Tento nový projekt bol naozaj zaujímavý. Išlo o vývoj inhibítorov polymeráz vírusov, ktoré indikujú vznik rakoviny. Veci ako rakovina a jej liečba ju vždy fascinovali, takže po tom projekte chmatla všetkými desiatimi. Malo to však menší háčik. Celý výskum sa totiž realizoval vo virologickom ústave v Košiciach. To znamenalo neustále pendlovanie zo západu na východ. Až Hedviga nakoniec rezignovala a začala chodiť domov len sporadicky. Nebavilo ju to zdĺhavé cestovanie, považovala to za stratu času. Niekoľkokrát ju tam Patrik navštívil, ale akosi vnútorne cítil, že to už nie je ono. Vytratila sa z nich iskra, ktorú dotedy cítili. Vzd'alovali sa jeden druhému a fyzická diaľka ich vzájomnému odcudzeniu ešte viac napomáhala.

Jeden júlový víkend sa Patrikovi akosi zacnelo. V televízii bežal nejaký prihlúply seriál, kde hlavný hrdina prekvapil svoju partnerku nečakanou návštevou a bolo to potom celé značne romantické, samozrejme, s happy endom. Doteraz ani sám netušil, ako veľmi mu Hedviga chýba. Nahováral si, že toto je znamenie, že ešte môžu dať všetko do poriadku. Rozhodol sa teda, že ju prekvapí. Nasadol na

ranný rýchlik a odcestoval na východ. Napokon to bolo úplne naopak, neprekvapil on ju, ale ona jeho. Keď zaklopal na dvere jej izby, namiesto nej sa vo dverách zjavil cudzí, polonahý chlap. Najprv si myslel, že sa pomýlil, že to je iná izba. Alebo sa Hedviga možno presťahovala niekam inam. Lenže, keď sa tam odrazu zjavila Hedviga, odetá v nočnom neglizé, takmer ho porazilo. Zvrtol sa na päťach a odišiel.

„Patrik, počkaj!“ volala za ním. Nepočúval ju. Vošiel do najbližšej krčmy a nalial do seba niekoľko poldecákov vodky. Podgurážený sa potom vybral na vlakovú stanicu a odcestoval naspäť domov. O dva dni sa zjavila doma. Len tak z ničoho nič prikvitla a tvárila sa, ako keby sa nič nestalo. Čakal, že ho bude presviedčať, že to nič neznamenalo, ale iba zaryto mlčala.

„Čo tu chceš?“ nevydržal mlčanie Patrik a pustil sa do nej.

„Som tu doma, pokiaľ ma pamäť neklame.“

„Predvčerom si bola doma niekde inde!“

„Ja som doma všade, kde mi je príjemne.“

„Tak tu už príjemne nebude, to ti garantujem!“

„Keď si to myslíš, nebudem ťa presviedčať o opaku,“ odvetila chladne.

„Kto to bol?“

„Koho myslíš?“

„Nehraj sa na hlúpu, dobre vieš, o kom hovorím!“ zvýšil hlas.

„Kolega, tak ako aj ty.“

„Aha, takže ja som pre teba iba kolega. No dobré vedieť. Vidím, že je na čase zmeniť miesto.“

„Ako myslíš, je to na tebe,“ odvrkla.

Tak to napokon aj bolo. Bez nejakých vášnivých hádok, či priekov si Patrik zbalil svoje veci a odsťahoval sa na ubytovňu. Zmenila sa. Alebo možno bola stále taká, len Patrik to cez ružové okuliare nevidel. Až časom si uvedomil, aký bol slepý. Čo za hada si to pestoval na prsiach. Nenapadlo mu, že to s ním takto skoncuje. Požiadal teda šéfa o novú kanceláriu, aby bol od nej čo najďalej. Vedenie mu bez problémov vyhovel. Aj keď v tom čase bola odcestovaná v Košiciach, chcel mať istotu, že keď sa vráti, nebude s ňou v blízkom kontakte.

Projekt v Košiciach napokon skončil veľkým úspechom. Dalo by sa povedať, že Hedviga si na ňom vybudovala kariéru. Začala sa špecializovať na skúmanie vírusov, ktoré priamo, či nepriamo spôsobujú rakovinu. Jej výskum sa dostal na stránky prestížneho biologického časopisu „Scientific European“, publikovaného v angličtine. Výrazne si aj finančne polepšila. Otvorili sa jej dvere do Európy. Začala navštevovať rôzne konferencie i sympóziá v Prahe, Varšave a Budapešti. Splnilo sa jej to, po čom vždy túžila. Stala sa uznávanou chemičkou - biologičkou. Len v súkromí sa jej príliš nedarilo, ale nejako zvlášť to neriešila, brala to ako vedľajší efekt úspešnej kariéry.

Patrik to celé vnímal celkom inak ako Hedviga. Nelákali ho európske metropoly, bol spokojný tam, kde je. Pracoval vo svojom laboratóriu a popritom učil na prírodovedeckej fakulte. Finančne na tom vôbec nebol zle, aj keď vždy môže byť ešte lepšie. On sa však nestáždžoval. Najviac sa tešil malému synčekovi. Keď prvý raz oznámil svojej matke, že sa mu narodil syn, od šťastia sa roztancovala.

Behala po byte ako šialená a vykrikovala, že má vnuka, že sa konečne dočkala. Otvorila si šampanské a spolu s Patrikom ho takmer celé vypili.

„Počkaj moment, Patrik, musím to zavolať Jozefovi,“ povedala po chvíli a hľadala v kabelke telefón.

„Mami, myslíš si, že je to dobrý nápad? Vzhľadom na súčasnú situáciu s Hedvigou?“

„Prosím ťa, nebuď smiešny. Jozef je skvelý chlap, dokáže sa cez to bez problémov preniesť.“

„No, ako myslíš,“ zapochyboval Patrik, ale nemienil ju odhovárať. Aj tak si spraví, čo bude ona chcieť a nemienil jej kaziť radosť.

„Jozef, počuješ ma? Ja, mám vnuka!“ revala do telefónu.

„Tak to blahoželám, kedy to oslávime?“

„Kedykoľvek, aj zajtra, pokojne príď. Ja som taká šťastná!“ volala od nadšenia.

„A údaje o váhe a dĺžke?“

„Ešte neviem, ale hneď to zistím!“

„Netreba hneď, veď potom mi ich povieš.“

„Dobre teda, tak prídeš?“

„Prídem.“

„Zajtra?“

„Áno, zajtra.“

„Budem ťa čakať!“

„Teším sa, Vierka.“

„Aj ja!“

„Do videnia.“

„Nazdar.“ položila.

Vošla do izby a celá sa vznášala ako motýľ, preletujúci z kvetu na kvet. Pocit blaženosti by sa v tej chvíli nedal opísať žiadnymi slovami.

„Tak, ako to vzal?“ prezvedal sa Patrik.

„Úplne v pohode, vravela som ti, že je nad vecou.“

„Tak to sa ukáže až časom,“ zapochyboval.

„Prosím ťa, nemysli stále na hlúposti a radšej sa teš. Ja mám vnuka!“ zvolala z plných pľúc a uchlipla si zo šampanského. V tej chvíli by ju nič na svete nedokázalo rozhodiť. Bola šťastná, skutočne šťastná.

30. kapitola – Človek mieni, život mení

Patrikove obavy o Jozefovej zaujatosti voči jeho osobe sa napokon nepotvrдили. Úprimne sa spoločne s Vierou tešil z jej prvého vnúčaťa. Začali sa čoraz častejšie stretávať, až ich vzťah prerástol v niečo viac, než len obyčajné priateľstvo. Sami to nedokázali presne definovať. Hovoriť v ich veku o zamilovanosti sa im zdalo čudné, tak sa označovali za priateľov s výhodami. Rozumeli si. Viera začala Jozefa ťahať po rôznych podujatiach. Keď sa ho spýtala, kedy bol v kine alebo divadle, nevedel si v tej rýchlosti spomenúť. Možno naposledy ako pedagogický dozor na škole, napadlo mu. Rozhodla sa ho teda povodiť po najznámejších divadlách hlavného mesta. Začalo to Národným divadlom a pokračovalo to ďalej. Pozreli si klasiky od Shakespearea až po moderné divadelné predstavenia v prevedení Laciho Strikea. Jozef bol nadšený a Viera bola rada, že má s kým tráviť čas. Konečne si našla niekoho s podobnými záujmami. Mladí ľudia dnes už na kultúru veľmi nie sú, skonštatovala po tom, ako sa jej rozpadol vzťah s mladším milencom. Vtedy sa zaprisahala, že ak si ešte niekoho v živote nájde, musí to byť jej rovesník. Keď premýšľala, na aký film ho zobrať do kina, spomenula si, že dávajú novú českú komédiu, v hlavnej úlohe s Kamilou Magálovou, pod názvom „Líbáš jako ďábel.“ Malo by to byť voľné pokračovanie filmu „Líbáš jako Bůh“, ktorý videla minulý rok na Silvestra v televízii a veľmi sa jej páčil. Po dlhej dobe natočili opäť niečo zábavné, zhodnotila. Bola presvedčená, že toto pokračovanie bude minimálne také dobré ako jeho prvá časť. Jozef neprotestoval, bol

za každú hlúposť. Vlastne, od smrti ženy bol dosť utiahnutý. Ponoril sa do seba a na spoločenský život celkom zanevrel. Teraz sa cítil, akoby začínal znova žiť. Opäť po rokoch si uvedomoval, aký je svet krásny. Niekedy stačí ozaj málo. Milý pozdrav, či úsmev peknej ženy dokážu chlapovi okamžite zlepšiť náladu.

On Vieru na oplátku zasa brával na prechádzky do prírody. Posedávali na lavičke v parku a pozorovali neúnavné drozdy. Ako preletujú z miesta na miesto plní nespútanej energie. Aj oni dvaja si tak v tej chvíli pripadali. Vnímali šušťanie listov pod nohami a jemné dotyky rúk. Pôsobili ako mladí zaľúbenci. Občas sa im podarilo zazrieť srnky, či poľné zajace. Aj keď bola Viera žena z mesta, prírodu zbožňovala. V mladosti mala taký sen, že sa na staré kolóna odsťahuje niekam na vidiek. Kúpi si tam malý domček a bude v ňom pokojne dožívať. Teraz sa jej tá predstava opäť vrátila. Milovala filmy o Svákovi Raganovi a bola presvedčená, že na kopaniciach by sa jej páčilo.

Zatiaľ jej však k naplneniu tohto sna chýbalo prinajmenšom niekoľko rokov, ktoré jej ešte zostávali do starobného dôchodku. Vôbec ju to však netrápilo, bola spokojná s tým, čo momentálne má. Začala tráviť víkendy na striedačku: raz doma v meste, raz u Jozefa na vidieku.

Tento víkend mala ísť pôvodne k Jozefovi, ale na poslednú chvíľu to zrušila. Rozhodla sa totiž prvýkrát oficiálne navštíviť svojho vnúčika a absolvovať tak ľudovo povedané „opáčky“. Vyzvedala od Patrika, čo mu má kúpiť. Či má vybrať nejaké oblečenie, alebo radšej niečo praktické, prípadne dáku hračku.

„Mami, nerob si starosti, Adamko má všetko, čo potrebuje.“

„Ale, prosím ťa, aké starosti, je to predsa môj vnuk, chcem mu niečo priniesť.“

„V poriadku, spýtam sa Zity, čo mu treba, aby si nekúpila niečo, čo už má.“

„Dobre, synček, zisti to a daj mi čím skôr vedieť, aby som sa mohla podľa toho zariadiť.“

„Neboj sa, hneď, ako to zistím, ti volám.“

„Dobre, dobre, mudrlant, len aby si nezabudol,“ usmiala sa.

„Nemaj strach a aj keby náhodou, určite ma budeš bombardovať telefonátmi, veď ťa poznám ako svoje topánky.“

„No dovoľ, čo som ja nejaká stíhačka?“ ohradila sa matka, ale celé to brala s jej vlastným humorom.

„Dobre, mama, ahoj,“ rozlúčil sa a šiel si po svojom.

Pred matkou sa síce hral na hrdinu, ale v skutočnosti by na to nezabudol. Hneď, ako šiel od nej, zastavil sa u Zity a popýtal sa jej, aké veci by sa Adamkovi hodili.

„Ďakujem, ale Adamko naozaj nič nepotrebuje,“ odvetila hrdo Zita.

„Zita, mne je to jasné, ale matka mu chce niečo kúpiť a ja som jej slúbil, že vyzistím, čo by sa mu hodilo.“

„No, ak by veľmi chcela, môže mu kúpiť detskú ohrádku, minule som jednu takú videla v televízii a je to veľmi praktická vec.“

„No vidíš a ani to nebolelo. Matka bude spokojná a ty budeš mať o starosť menej, takže vlastne zabijeme dve muchy jednou ranou!“ zaradoval sa Patrik.

„Len mi ešte napadlo, že vôbec netuším, aká je cena takej ohrádky. Ak by to bolo príliš drahé, tak nech ju nekupuje. Nechcem ju finančne zaťažovať.“

„Prosím ťa, Zita, peniaze nerieš. Peniaze boli, sú aj budú.“

„Zabudol si dodať, že len my nebudeme, však?“ usmiala sa.

„Ty mi čítaš myšlienky, alebo čo?“ zaškeril sa Patrik.

„Ale nečítam, iba si dobre pamätám tie tvoje výroky.“

„Jasné, už som aj zabudol, že ma máš dávno prečítaného.“

„A ty mňa snád' nie, za tie spoločne strávené roky?“

„Ale hej, samozrejme, to ja len tak...“

„Už som sa zľakla, že si nebudaj zabudol...“

„Kdeže, to sa len tak hlúpo tvárim,“ uťahoval si sám zo seba, lebo táto Zitina otázka ho dost' prekvapila. Nečakal od nej takúto otvorenú konverzáciu. Aspoň nie tak zväčasu. Potešilo ho to, no zároveň nevedel, čo si má o tom myslieť. Donedávna sa mu zdala byť trocha odťažitá, čo sa jeho osoby týkalo. Bavili sa väčšinou o Adamkovi a o veciach s ním spojenými. A teraz zrazu toľká úprimnosť na jeho adresu. Možno sa mu to iba zazdalo, ale mal pocit, akoby už všetko zlé, čo sa medzi nimi stalo, definitívne hodila za hlavu. Veď bolo by už aj načas, pomyslel si, keď sa presúval na ubytovňu.

Dušan sa po poslednom faux pas s Romanou úplne stiahol. Naozaj sa vtedy zľakol. Tú situáciu si už nemieni viac zopakovať. Najprv hral niekoľko dní mŕtveho chrobáka. Neodpovedaj jej na správy, na emaily a prestal jej brať

telefonáty. Romanu to poriadne vytočilo. Bola zvyknutá na pravidelný sexuálny život, ale takto sa musela uskromniť s tým, čo má doma. O desať rokov starší manžel jej očividne nestačil. Napriek tomu, že sa bála mužovho odhalenia, bola ochotná riskovať. Zrazu však nebolo nikoho, kto by s ňou do toho šiel. Dušan s Patrikom sa jej vyhýbali a nikoho tak diskrétného ako oni dvaja nepoznala. Napriek patričnému sebavedomiu a sexepílu sa o ňu pokúšali depresie. Darmo, niekedy sa ani študovaný psychológ neubrání pocitom úzkosti. Romana sa im síce úspešne bránila celý svoj život, ale teraz tá jej obrana akoby prestávala fungovať. Zatúžila po obyčajnom, nežnom objatí. Aj keď sa Dušan hral na frajera, v posteli bol vždy nežný. Vedel v správnej chvíli povedať to, čo chcela žena počuť. Toto mu Romana vždy kvitovala. Čo by za to teraz dala. Možno aj všetko, zauvažovala. Naozaj by bola schopná vzdať sa života v blahobyte? Položila sama sebe túto existenčnú otázku, ale aj tak si nebola schopná dožičiť jednoznačnú odpoveď. Ešte na to zrejme nedorástla.

Dušan sa v poslednom čase pokúšal o kontakt s Hedvigou. Keď už nevedel, čo na ňu vytiahnuť, oháňal sa starými dobrými časmi. Vraj by si rád spolu s ňou zaspomínal, ako im kedysi bolo dobre.

„Dušan, ani keby som chcela, nemôžem, nemám na to čas, som úplne pracovne vyťažená,“ odbila ho.

„A vari ja nepracujem?“

„Ty a práca, nenechaj sa vysmiať,“ zarehotala sa Hedviga.

„No dovoľ, náhodou som si našiel serióznu robotu.“

„Tak to ma zaujíma, čo také robíš?“ doberala si ho.

„Pracujem ako sbs-kár v súkromnej firme a ťahám takmer v kuse, piatky aj sviatky!“

„Fíha, tuším si sa naozaj polepšil, ale veď už bolo aj načas.“

„Hedviga, takýmito rečami ma zabíjaš, kde je tá ne-skrotná dračica?“

„Milý zlatý, ale tou ja už dávno nie som.“

„Ale to mi nevrav, ty, žena krv a mlieko, zahrabaná do roboty!“

„Bohužiaľ, je to tak, vieš, ako sa hovorí, každá šelma nakoniec skrotne.“

„Ale na teba by som to nikdy nepovedal.“

„Vidíš, vidíš, človek mieni – život mení,“ skonštatovala a rozlúčila sa s ním so želaním pekného života.

31. kapitola – Staré začiatky, nové konce

Viera sa po Patrikovom telefonáte s vervou pustila do zháňania detskej ohrádky. Zabudla sa ho síce spýtať na rozmer, ale napadlo jej, že Patrik o tom isto nemá ani šajnu, tak vyberie najväčšiu možnú a hotovo. Ved' nech má ten jej drobec v budúcnosti čo najviac miesta na hranie. Na internete si našla, kde v meste ich majú a vybrala sa na nákup. Keď dorazila na miesto, mladá predavačka si ju najprv premerala od hlavy až po päty, až potom sa jej spýtala, čo si želá. Pripadala si ako na röntgene. Nemala chuť na plané reči, tak sa pustila rovno do vyberania. Mali tam niekoľko druhov ohrádok, rôznych veľkostí a farieb. Akurát ako na potvoru nemali také, ktoré by ju zaujímali. Predstavovala si nejakú modrú, zelenú, prípadne hnedú, lenže mala smolu. Okrem žltej, červenej, bielej a ružovej tam mali ešte jednu fialovo-hnedú. Veľmi sa jej tá kombinácia nepozdávala, ale čas ju tlačil, a tak sa rozhodla napokon pre ňu. Mala veľmi pekný bodkovaný vzor a aj predavačka ju nakoniec pochválila za skvelý výber. Bárš by nie, ved' za ňu vysolila takmer sedemdesiat eur. Ved' čo by neobetovala pre vnúčika. Až keď sa jej pri pokladni spýtala, ako sa volá synček, trocha ju to zaskočilo, ale iba sa usmiala a bez slova vypochoďovala von. Tak preto si ju predtým tak prešacovala, už jej to bolo jasné. Som ešte stále k svetu. Zaradovala sa a vmiesila sa do davu nakupovania chtivých občanov.

Po tom, ako Viera zrušila ich spoločné plány, Jozef trochu posmutnel. Nečakal, že tento víkend nepríde, mal pre ňu pripravený program aj s prekvapením. Všetko si pekne naplánoval a ona to šmahom ruky zmietla zo stola. Chvíľu

ho to zožieralo, ale chápal, že je to jej prvý vnuk a chce s ním tráviť čo najviac času. Len mu to prišlo ľúto. Keby ho bola pozvala, rád by tam s ňou šiel. Ale takto sa cítil odstrčený. Jeho ego utrpelo po dlhej dobe šok. Na také čosi už nebol zvyknutý. Prechádzal si to v hlave a dospel k záveru, že na prvú návštevu sa to zrejme nehodí. Ako tak nad tým dumal, skrsol mu v hlave zaujímavý nápad.

„Čo keby som...?“ nedopovedal. Zaumienil si, že to urobí a hotovo. Veď nejakto to len dopadne. Nemá čo strátiť, môže tým iba získať.

Blížil sa víkend a s ním aj návšteva Patrikovej matky. Zita sa jej trochu obávala, lebo sa s Vierou dlhšiu dobu nevideli. Keď si však spätne vybavila, že je správne švihnutá, obavy sa razom rozplynuli. Posledné dni sa veci medzi ňou a Patrikom hýbali tým správnym smerom. Nadobudla pocit, že si k sebe opäť hľadajú cestu. Zdalo sa jej, že sú na tom podobne ako na začiatku ich vzťahu, ibaže teraz sú obaja omnoho vyzretejší. Ani vo sne by jej nezišlo na um, že sa znova ocitne v tejto situácii. Hlavne nie pred polrokom, keď ešte tvoril pár s Hedvigou. Život je príliš krátky na to, aby sa trápila zbytočnými malichernosťami. Rozhodla sa, že začne opäť žiť. Na vlastné oči videla, ako sa Patrik postupne mení. Dospel. Stal sa z neho zodpovedný a starostlivý otec. Prekvapilo ju, čo všetko s ním urobilo narodenie syna. Začala si uvedomovať svoju náklonnosť k nemu. Aj keď s tou myšlienkou chvíľu zápasila, musela si napokon priznať, že k nemu opäť niečo cíti.

Patrik sa Zite ponúkol, že v sobotu dopoludnia zavaruje Adamka, aby si mohla navariť a popritom prichystať

chlebíčky a občerstvenie pre návštevu. Odkázala Viere, že hneď, ako sa popoludní Adamko zobudí, Patrik jej dá telefonicky vedieť a môže ho prísť pozrieť. Tá bez problémov súhlasila. Tak, ako sľúbila, tak sa aj stalo. Patrik sa celý čas staral o malého, až kým ho Zita nedodojčila a neuložila spať. Akosi sa mu ani nechcelo odísť. Ponúkol sa, že jej pomôže s chlebíčkami. Neverila vlastným ušiam, keď to počula. Pustili sa do toho a keď bolo všetko pripravené, Zita sa ho spýtala:

„Kto si a čo si spravil s mojím Patrikom?“

„Čo si to povedala?“

„Prepáč, zle som sa vyjadрила, čo si urobil so starým Patrikom,“ zapýrila sa od hanby.

„Že starým, aký som ja starý, veď ja som ešte mláďa,“ rozrehotal sa.

„Jój, ty mláďatko, dobre vieš, ako som to myslela...“

„Ale jasné, že viem, to ja len tak...“

„Veď preto.“

Vstal, podišiel k nej a jemne ju pobožkal. Od prekvapenia na neho vytreštila oči, ale necúvla. Jazyky sa im dotkli a obaja pocítili silné nutkanie. Chvíľu si hľadeli do očí a keď sa jej spýtal, či to chce, iba nemo prikývla. Bol veľmi nežný, oveľa nežnejší než si pamätala. Aj keď sa spolu roky milovali a navzájom poznali každý kúsok svojho tela, cítila, že je to iné, krajšie než kedykoľvek predtým. Keď skončili, dlho nad tým premýšľala. Pocit blízkosti ju skutočne opantal. Premýšľala, či to bolo spôsobené tým, že bola dlho sama, alebo sú si s Patrikom naozaj súdení a on je skutočnou láskou jej života.

„Čo to bolo?“ spýtala sa po chvíli.

„Asi som sa do teba druhýkrát zamiloval,“ usmial sa Patrik.

„Je to vôbec možné?“

„Čo myslíš?“

„Buchnúť sa dva razy do toho istého človeka?“

„Neviem, ale plánujem to zistiť,“ mrkol na ňu a oči sa im stretli.

Znova sa pobožkali, tentoraz oveľa dlhšie. Precitli, keď sa zrazu z izby ozval detský plač. Strhli sa a s úsmevom na tvári vkročili do izby. Zita išla malého prebaľiť a nakrmiť a Patrik zatiaľ zatelefonoval matke, že pomaly môže vyraziť. Vzápätí vybavil ešte jeden nenápadný telefonát a usadil sa v kresle. O polhodinu sa tam ako víchor zjavila Viera a vrhla sa na vnúčika. Nosila ho, prihovárala sa mu, bozkávala ho a keby mohla, nedbala by ho aj zjesť.

„Ty môj fešáček, už aby si vedel bežkať, starká ťa naučí tancovať, aby si nebol také drevo ako tvoj ocino,“ mrkla na Patrika a rozrehotala sa.

„No, no, to je tvoja vizitka, akého si ma vychovala, takého ma máš,“ vrátil jej to Patrik.

„Aj ja ťa ľúbim, Paťko,“ usmiala sa a poslala mu vzdušný bozk.

Zrazu niekto zazvonil. Patrik odbehol do predsieni a otvoril.

„Mama, máš tu návštevu!“ zvolal.

„Ja, ale koho?“ nechápala. Vyšla na chodbu a vtedy ho uvidela.

„Ty?“ vybehlo z nej.

„Ja.“

„Čo tu robíš?“ nechápala prekvapená Viera.

„Prišiel som...“ nedopovedal. Zviezol sa na kolená a v ruke zvieral drobnú škatuľku.

„Vezmeš si ma?“ pozrel jej do očí. Viera sa od dojatia rozplakala.

„Vezmem, ty môj blázonko,“ hodila sa mu do náručia.

„Tak, Adamko, babka sa bude vydávať!“

„To aby sme ho naozaj začali učiť tancovať,“ zasmiala sa Zita a pobožkala Patrika.

„Vy dvaja, spolu, a to odkedy?“ nechápala Viera.

„No predsa odjakživa!“ zvolal Patrik a chytil Zitu okolo ramien.

„Vidíš, Patrik, ja som ti vravela, že staré začiatky môžu mať nové konce!“ zarehotala sa Viera.

„Mama, ty máš vždy pravdu!“ skonštatoval Patrik a poriadne ju vyobjímal.

Obsah

1. kapitola – Byť chemikom sa oplatí	7
2. kapitola – Nenávid' bližneho svojho	12
3. kapitola – Nepriateľ môjho nepriateľa je idiot.....	18
4. kapitola – Keď niečo chceš, tak si to urob sám!	24
5. kapitola – Radšej byť bezruká, ako stretnúť bezdomovca	30
6. kapitola – Nezvaný hosť	36
7. kapitola – Víno, obriezky a vytriezvenie	44
8. kapitola – Odchody	52
9. kapitola – Žijeme len teraz.....	59
10. kapitola – Ak nechceš skončiť ako idiot, tak si dupni!....	67
11. kapitola – Po noci občas býva tma.....	75
12. kapitola - Jeden deň navyše	81
13. kapitola – Na konci tunela	87
14. kapitola – Lúčenie.....	94
15. kapitola – Čas všetko zahojí	101
16. kapitola – Nie celkom nové začiatky	107
17. kapitola – Nie celkom rovnaké konce.....	113
18. kapitola – Čo je doma, to sa prečíta.....	119
19. kapitola – Kto druhému jamu kope, sám do nej zakopne	125
20. kapitola – Hrnec a pokrievka	132
21. kapitola – S jedlom rastie chuť	138
22. kapitola – Čo má prísť, príde	146
23. kapitola – Odnes si svoj balvan	153
24. kapitola – Čerešnička na torte.....	160
25. kapitola – Váhanie	166
26. kapitola – Kto je príliš zvedavý, bude skoro starý..	173
27. kapitola – Život je pes.....	181
28. kapitola - Niet nad dobré klamstvo	188
29. kapitola – Úspechy a pády	197
30. kapitola – Človek mieni, život mení	204
31. kapitola – Staré začiatky, nové konce	210

Vyšlo v našom vydavateľstve

Tajomný básnik – Dotyk nehy

Autor: EDDIE W. NICHOLAS

Básnická zbierka slovenského autora, plná jemných a nežných, ľúbostných a milostných básní ospevujúce krásu života, lásku k žene, ktorú básnik prirovnáva k Bohyni, lásku k životu a nakoniec aj lásku k domovine.

Žiť dobro

Autor: Martin Kučera

... svieť na cestu tým, ktorý vidia len tmu vókol seba, všade zasvieť tam, kde ľudia ďalej nevedia ako to ďalej bude, svetlo dones tam, kde nevedia, ako kráčať ďalej a kade...

DEDIČKA

Autor: Gabrielle Bernátová

Vera, študentka masmediálnej komunikácie, žila od svojho narodenia v detskom domove. Nájde si nebezpečnú, no dobre platenú prácu. Píše články o obávanom bossovi podsvetia. Po krátkom čase si ju odchyť a ...

Uväznená v čase

Autor: Kristína Ježovičová

Románová novela Uväznená v čase nesie v sebe prvky ženského a historického románu s decentnou sci-fi patinou a dráždivou erotikou.

Pieseň osudu

Autor: Mária Šulíková a Michaela Laškodyová

Vitajte vo svete fantastického stredoveku, v zemi deviatich dračích lordov. Tu, v tejto tajomnej krajine, plnej čarodejníc, corvidov, drakov i bludičiek, sa nocou nesie melódia. Melódia, ktorou čarodejníca Rianna ukladá ...

Objednávky www.knihanaj.sk info@knihanaj.sk

Vyšlo v našom vydavateľstve

MIRIZMÁ

Autor: Mirizmá Kirkov

Básne Mirizmy Kirkov idú pod kožu, pod dušu a dokonca aj pod deku. Nielen keď je zima. Verše sú na zahriatie duše a tieto také sú. Nemajú názvy rovnako, ako nemá názov samotná zbierka. Originálne a trefné.

Psychika – Die Psyche

Autor: "Billy" Eduard Albert Meier

Publikácia má pomôcť ľuďom viac pochopiť, ako funguje psychika, myslenie, city, pocity, pamäť, ako správne myslieť, ako sa správne koncentrovať pomocou jednoduchých cvičení. **NEMECKO - SLOVENSKÁ verzia**

Zastávka s ukradnutým úsmevom

Autor: Iveta Feketeová

"Pár minút po Benovi prišla na zastávku Bella. Rovnako chladná, s pohľadom upretým k zemi. Prišla minútu pred odchodom autobusu. Len sa tam tak postavila. Akoby nechcela strácať čas, akoby nebola súčasťou ruchu, ...

Návrat do prítomnosti

Autor: Miroslav Búran

Schizofrénia. Choroba našej doby. Dve mysle v jednom tele... Dá sa s takouto chorobou žiť? A aká je kvalita takéhoto života? S touto chorobou žijú ľudia okolo nás, stretávame ich denne.

Ružovočervený krištál'

Autor: "Billy" Eduard Albert Meier

Ružovočervený krištál' zavedie čitateľa (poslucháča) v 11 rozprávkach s ilustráciami do vysnívaného rozprávkového sveta, sú určené pre všetky vekové kategórie – od detí cez dospievajúcich až po dospelých.

Objednávky www.knihanaj.sk info@knihanaj.sk

